

အုန်းရေမျှား

ချစ်ပင်လယ်

Toilers of the Sea

Victor Hugo

ကဗျာဆရာကြီး

BURMESE
CLASSIC
COM

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	-	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး	-	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	-	ဒို့အရေး

BURMESE
CLASSIC
.com

ဒဂုန်ရွှေမျှား
(မြန်မာပြန်)

ဓမ္မစိလဝိလေလင်

Toilers of the Sea

By
Victor Hugo

ဇာနည်ပြုချက်အမှတ် - ၂၀၉/၂၀၀၀(၄)
ဇာနည်ပြုချက်အမှတ် - ၃၇၁/၂၀၀၀(၆)

စီစဉ်သူ

ကိုမြင့်ထွန်း

ပုံနှိပ်ခြင်း

တတိယအကြိမ် - (နိုဝင်ဘာလ၊ ၂၀၀၀)
အုပ်ရေ - (၁၀၀၀)

မျက်နှာပိုးပန်းချီ - မောင်မောင်သိုက်
ကာလာစွဲ - Alpha
အတွင်းဖလင် - ဇေယျအေး

မျက်နှာပိုးပုံနှိပ်

ဒေါ်စိန်စိန် (၀၅၄၀၄) ရောင်စဉ်အောင်ဆက်
အမှတ် ၁၆၃၊ ၄၈ လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်။

အထွင်းပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်စိန်စိန် (၀၅၄၀၄) ရောင်စဉ်အောင်ဆက်
အမှတ် ၁၆၃၊ ၄၈ လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးသန်းဆွေ(၀၁၄၇၃)၊ စစ်သည်တော်စာပေ
၁၁၃၁/က ဥယျာဉ်လမ်း၊ ၁၉ ရပ်ကွက်၊ ဒဂုံမြို့သစ်တောင်ပိုင်း

တန်ဖိုး

စာရေးသူ၏အမှာ

ဤ “ချစ်ပင်လယ်” ဝတ္ထုကို ဘာသာပြန်သည့် မူလဝတ္ထု (TOILERS of the SEA) ကို ရေးသူမှာ ပြင်သစ်စာရေးဆရာကြီး “ဗစ်တာဟူဂို” (VICTOR HUGO) ဖြစ်၍ ပြင်သစ်အရှေ့ပိုင်း ‘ဗီစန်ကွန်’ မြို့တွင် မွေးဖွား၏။ ပြင်သစ်စစ်တပ်မှ စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်၏ သားဖြစ်ပြီးလျှင်၊ ပြင်သစ်ပြည်၏ မြို့တော် ပါရီမြို့၌ ပထမနပိုလီယံ၏ လက်ထက်တွင် သူ့မိခင်နှင့်အတူ ကလေးဘဝ အချိန်များကို ကုန်လွန်ခဲ့ ရ၏။

လူအများနှင့် ပေါင်းသင်းကာ ရောနှောဆက်ဆံခြင်း၊ အနုအပြား ခရီးသွားလာခြင်း၊ ထိုအချိန်က နပိုလီယံ၏ စစ်တပ်များသည် အတိုင်းတိုင်း အပြည်ပြည်တွင် အောင်မြင်၍ကာ ဂုဏ်တက်ကြွလျက်ရှိခြင်း အစရှိသော အချက်များပေါ်၌ အခြေတည်ကာ သူ၏ဗီဇမျိုးစေ့၌ ရင့်သန်ထက်မြက် သော စိတ်ဓာတ်ကို အားသွင်း၍ ပေးခဲ့လေသည်။ အသက် ၁၄ နှစ်ကပင် အပူခန်း ဇာတ်လမ်းကလေးများကို ရေးသား၍ ၁၇ နှစ်အရွယ်တွင် ပြင်သစ်ပြည် အကယ်ဒမီဆုကို ဆွတ်ခူးရရှိခဲ့၏။

အသက် ၃၀ တွင် စွင့်စွင့်ကားကား ပွင့်အပ်သော ပန်းကဲ့သို့
အေးအေးအေးအေးများကို တိုက်ခိုက်ပုန်ကန်ကာ ပြင်သစ် စာရေး
ဆရာများ ကျောင်းကိုပင် တည်ထောင်ခဲ့၏။

ဝတ္ထုသာမက ကဗျာ လင်္ကာ၌လည်းကောင်း၊ ပြဇာတ် အရေး
အသား၌လည်းကောင်း ကောင်းစွာ နိုင်နင်းပြီးလျှင် ကမ္ဘာနှင့်အဝှမ်း ကျော်
ကြားလျက် အင်္ဂလိပ်တို့သည် 'ရှိုတ်စပီးယား' အား စာပေ၏ ဖခင်ကြီး
သဖွယ် ထားသကဲ့သို့ 'ဗစ်တာဟူဂို' ကိုလည်း 'ပြင်သစ် ရှိုတ်စပီးယား'
ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်သမုတ်ခဲ့လေသည်။

ဆရာကြီး၌ ချီးမွမ်းဖွယ်အချက်များမှာ မူလ အဘော်ရှိခြင်း၊
ကိုယ်ပိုင်စိတ်ကူး ရွှင်မြူးကြွယ်ဝခြင်း၊ ပင်ကိုဉာဏ်ထက်သန်ခြင်း၊ ဝမ်းထဲ၌
သုန်စားရသော စိတ်ဓာတ်ကို သူကဲ့သို့ စာဖတ်သူများ ခံစားနိုင်စေရန်
ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ရှင်းလင်းစွာ သရုပ်ဖော်တတ်ခြင်း၊ ဤကဲ့သို့
ဖော်ရာတွင် ခမ်းခမ်းနားနားရှိလျှင်၊ ဘာသာကို ကောင်းစွာနိုင်နင်းခြင်း၊
စာဖတ်သူတို့ စိတ်ဓာတ်ကို သူလိုရာသို့ ဆွဲယူနိုင်ခြင်း၊ အရေးအသား
ချောမွေ့ပြေပြစ်ခြင်း စသည်တို့ ဖြစ်လေသည်။

ဆရာကြီးသည် မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်၍ ပေါင်းသင်း
ဆက်ဆံမှု လောကကိုလည်း အသစ်ပြုပြင်ပြောင်းလဲခဲ့သူဖြစ်၏။ တိုင်းရေး
ပြည်ရေးနှင့်ပတ်သက်၍ တတိယမြောက် နပိုလီယံနှင့် အတိုက်အခံဖြစ်ခဲ့
ရာ သူ၏ အရေးအသားများကြောင့်ပင် တိုင်းပြည်မှ နှင်ထုတ်ခြင်းခံရ၍
အင်္ဂလိပ်ရေလက်ကြားအတွင်းရှိ "ရေလက်ကြားကျွန်းစု" များသို့ သွား
ရောက်၍ နှစ်ပေါင်း ၂၀ ခန့် နေထိုင်ခဲ့ရာ၊ ယခု "ချစ်ပင်လယ်" ဝတ္ထု
၏ နောက်ခံကားမှာ သူနေထိုင်သော ဂန်ဇီကျွန်းပင်ဖြစ်၏။ ထိုကျွန်းမှာ
အင်္ဂလိပ်ပိုင် ရေလက်ကြားကျွန်းစုများတွင် ဒုတိယ အကြီးဆုံးကျွန်းဖြစ်၍
ထိုကျွန်း၌ပင် ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော အဆောက်အဦနှင့် ချမ်းသာစွာ
နေထိုင်ခဲ့လေသည်။

ထိုနောက် အသက် ၆၀ တွင် "လာမစ်ဇားရေးဘီး" ကို ရေးရာ
၎င်းမှာ ကမ္ဘာ့နှုတ်စာအုပ် တစ်အုပ်အနေနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ နောက်
၃ နှစ်ခန့်ကြာသောအခါမှ ယခု (TOILERS of the SEA) စာအုပ်ကို
ရေးသားပြီးလျှင်၊ ကမ္ဘာကျော် ပြဇာတ်များကိုလည်း အတော်များများ
ရေးသားခဲ့ဖူးလေသည်။

ဆရာကြီးကား အသက် ၈၃ နှစ်တွင် အနိစ္စရောက်သွားရာ
"ရှိုတ်စပီးယား" ကို အင်္ဂလိပ်တို့က မမေ့နိုင်သကဲ့သို့ စာရေးဆရာကြီး
"ဗစ်တာဟူဂို" ကိုလည်း ပြင်သစ်လူမျိုးတို့ မမေ့နိုင်သော ကမ္ဘာကျော်
ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးပါပေတည်း။

ဆရာကြီးမှာ အခြား စာရေးဆရာများကဲ့သို့ ဝတ္ထုအမြောက်အများ
မရေးခဲ့ပေ။ သို့သော် ရေးသမျှဝတ္ထုတို့မှာ ဘဝနှင့် နီးစပ်ရုံမျှမက
ဘဝအတွင်းသို့ ကိုယ်တိုင် ဝင်၍ကြည့်ကာ လူတို့၏ ဖြစ်ပျက်ပုံ၊ စိတ်နေ
သဘောထားမှစ၍ လူတို့၏ စိတ်အပြောင်းအလဲ၊ မြန်ပုံ၊ ရက်စက်ပုံ၊
ကလဲစားချေပုံ၊ အဆင့်အတန်း၊ ခွဲခြားပုံစသည်တို့ကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း
ရှင်းလင်းဖော်ပြနိုင်စွမ်းရှိသဖြင့်လည်း အထူးထင်ရှားခဲ့လေသည်။

မြန်မာဘာသာပြန်ဆိုမှု

ယခု ဝတ္ထုကို မူလဆရာကြီး၏ ဘာသာရင်းဖြစ်သော ပြင်သစ်
ဘာသာဖြင့် (Les Travailleurs de la Mer) ဟု အမည်ပေးကာ
၁၈၆၅ ခုနှစ်က ရေးသားလေသည်။ ၎င်းကို အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာ တစ်
ယောက်က အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ပြန်ဆိုရေးသား၏။ ယခု ကျွန်တော်က
ထိုအင်္ဂလိပ်စာမှ တစ်ဆင့် မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆိုပြန်ရာ ဝတ္ထု၏
အဆီအနှစ်မှာ သုံးပုံတစ်ပုံမျှသာ ကျန်ရှိကောင်း ကျန်ရှိပေတော့မည်။
သို့သော် တွေ့ရသော အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုမှာ မူလ ဆရာကြီးရေးသား စာအုပ်ကို

အကျဉ်းချုပ် ပြန်ထားခြင်းမျှသာ ဖြစ်သော်လည်း အင်္ဂလိပ်စကား အသုံးအနှုန်း အထူးအသိုက်လေးများမှာ လွန်စွာ တိတိကျကျ ရှာဖွေဖွေသုံးထားပြီးလျှင် မူလဝတ္ထုကို မှီနိုင်သမျှ မှီအောင် ပြန်ထားသည်ဟု ယုံကြည်ရပေသည်။ စာလုံးကလေးများမှာ တိုသလောက် အဓိပ္ပာယ်လေးနက်၏။ ရှင်းရှင်းကလေးနှင့် အသားပါလှ၏။ စာတစ်လုံးတည်းနှင့် ရှည်လျားစွာ ဖော်ပြရမည့် စာပိုဒ်တစ်ပိုဒ်ကို ဖြစ်စေနိုင်၏။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် ထိုဝတ္ထုကိုဖတ်ပြီးနောက် စာလုံးကလေးများ၏ တိကျသော အဓိပ္ပာယ်ကို ဒုက္ခခံ၍ ရှာဖွေပြီးလျှင် အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာ၏မူကို မှီနိုင်သမျှ မှီနိုင်သမျှ မှီအောင် ပြန်ဆိုထားခြင်းဖြစ်ရာ မူလ ပြင်သစ်စာရေးဆရာကြီး၏ မူကို မမှီနိုင်ဟုဆိုစေကာမူ အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာ၏ ‘မူ’ ကိုကား ငုံ့မိလောက်ပြီဟု ယူဆပါသည်။

ဘာသာပြန် ဝတ္ထုများကိုဖတ်ရာတွင် စာဖတ်ပရိသတ်များ အရသာခံယူရန်အချက်မှာ “ဇာတ်ကောင်”၏ ဘဝခရီးစဉ်၊ အပြုအမူ၊ ထုံးစံခလေး၊ ယဉ်ကျေးမှုအနုပညာ၊ အခေါ်အဝေါ်အသုံးစွဲ၊ ဟန်ပန်လေသံမှစ၍ သူတို့၏ ဘဝလမ်းစဉ်ကို ခြုံ၍ ဖော်ပြထားခြင်းဖြစ်ရာ၊ ယင်းတို့ကို အကျဉ်းသလောက်ကျအောင် သူနေရာနှင့်သူ ထည့်၍ ထားတတ်ခြင်းသည်သာလျှင် “ဘာသာပြန်ခြင်း”၏ “အတ်” ခေါ် သုခုမပညာရပ်တစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

ဘာသာပြန်ရာတွင် အင်္ဂလိပ်စကားတစ်လုံးကို မြန်မာစာနှင့် အဓိပ္ပာယ်ဖော်ပြရုံမျှမက စာပုဒ်ဖြစ်မြောက်အောင် လုပ်ရာ၌လည်း “သဘော” ပါနိုင်သမျှ ပါရပေမည်။ သို့ဖြစ်၍ သဘောပေါက်အောင် ရေးသားခြင်းသာလျှင် ဘာသာပြန်ခြင်း၏ အဆီအနှစ် အမှန်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြလေသည်။

ထို့ပြင် “ရှင်းလင်းခြင်း၊ ဖတ်၍ကောင်းအောင် ချောမွေ့ခြင်း၊ တိကျပြတ်သားခြင်း” တို့ကလည်း ဘာသာပြန်ရာတွင် များစွာ အကူအညီ

ဆေးလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းပင် အတော်အတန် ညံ့စေကာမူ စာ၏ ချောမွေ့ပြေပြစ်ခြင်းသည် စာဖတ်သူများ၏ စိတ်ကို တရွေ့ရွေ့ ဆွဲငင်ယူဆောင်သွားနိုင်သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ထုတ်ဝေသော ဝတ္ထုများကို မြန်မာဘာသာ ပြန်ဆိုရာ၌ ဘာသာပြန်ဆရာများတွင် အခြားအခက်အခဲတစ်ခုရှိသေး၏။ ထိုအခက်အခဲမှာ အခြားမဟုတ်၊ သူတို့၏ မူလဝတ္ထုကြီးများမှာ “အချိန်ကုန်၊ ငွေကုန်၊ လူပင်ပန်း” ခံ၍ ပြုလုပ်ထားသောကြောင့် ရှည်လျားလှ၏။ အဓိပ္ပာယ် ပြည့်ဝစုံလင်လှ၏။ ဇာတ်လမ်းကို အမျော့ခံပြီးလျှင် အသေးစိတ် အချင်းအရာကလေးများကိုပင် မလစ်လပ်ရအောင် ဖော်ပြထား၏။ ထုတ်ဝေသူက စာမျက်နှာလည်း များများပေးနိုင်သည့်ပြင် သိန်း၊သောင်းချီ၍ ရိုက်နှိပ်ရသဖြင့် အဖိုးလည်း ချိုသာစွာနှင့် ရောင်းနိုင်၏။ စက်ခါလက်မှစ၍ အလုပ်စရိတ်လည်း သက်သာလှ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာနိုင်ငံ၌မူ စက္ကူများ ရှားပါးရုံမျှမက အလုပ်သမားခ၊ ပုံနှိပ်ခတို့ကလည်း များသဖြင့် စာမျက်နှာကို သင့်လျော်ရုံမျှသာပေးနိုင်ရကား အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုကောင်းများကို နှစ်ကျပ်တန် လုံးချင်းဝတ္ထုတစ်အုပ်အနေနှင့် ထုတ်ဝေလိုက် မလိုအပ်သော အသေးစိတ် အပိုစကားများကို တတ်နိုင်သမျှ အကျဉ်းချုပ်၍ ပြန်ဆိုခြင်းမှတစ်ပါး အခြားနည်းလမ်း မရှိချေ။ သို့သော် မူလ စာရေးဆရာ၏ ဆိုလိုရင်းအာဘော်ကိုကား မိရပေမည်။

“အာဘော်” ဆိုသည်မှာလည်း မူလ စာရေးသူ၏ ဆိုလိုရင်း ရည်ရွယ်ချက်ပင်ဖြစ်၍ စာရေးဆရာသည် ထိုအချက်ကိုသာ ဦးတည်ကာ ရှင်း၏ ဝတ္ထုကြီးရေးသွားရာ ဝတ္ထု၏ အသက်ပင်ဖြစ်လေသည်။ သို့ဖြစ်ရကား မြန်မာဘာသာသို့ ကူးပြောင်းယူသော စာရေးဆရာသည် မူလဆရာ၏ “အာဘော်”ကို အနည်းငယ်မျှ ချို့ယွင်းတိမ်းစောင်းခြင်းမရှိအောင် မူလရေးသူသွားသောလမ်းကို သယ်ဆောင်သွားနိုင်ခြင်းပင်လျှင် ဘာသာ

ပြန်ခြင်း၏ “အသက်” ဖြစ်ပေသည်။

ထနဝတ္ထုမှာ ကျွန်တော်သည် ဆရာကြီးရေးထားသော မူလစာအုပ်
ဆို အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့်ပင် မတွေ့ရပါ။ ဝတ္ထုမှာလည်း နှစ်ပေါင်းရှည်ကြာ
လှပြီဖြစ်၍ စာအုပ်ဟောင်းများကိုပင် မရနိုင်တော့ပါ။ သို့သော် ပြင်သစ်
ဘာသာဖြင့် ရေးထားသော ဝတ္ထုကောင်းမွန်သမျှကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်
ဆရာများက ကမ္ဘာ့ ဂန္ထဝင် စာအုပ်များအနေနှင့် မပျောက်ပျက်စေရန်
ရည်ရွယ်ချက်ရှိသည်ဖြစ်ရာ ကျောင်းသုံးအရွယ် မတိုမရှည် စာအုပ်ကလေး
များကို ဖန်တီးခဲ့ကြလေသည်။ ထိုစာအုပ်ကလေးများမှာ အင်္ဂလန်နှင့်တကွ
အင်္ဂလိပ်လက်အောက်ခံနိုင်ငံများတွင် ကျောင်းသားသူငယ်များ ဖတ်ရှုသင်
ကြားလျက်ရှိနေရကား မကြာခဏပင် အသစ်ပြန်ကာ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့သည်။
ကျွန်တော်သည် ထိုစာအုပ်ငယ်ကို ရရှိသဖြင့် မူလဝတ္ထုရှည်ကြီး
ကိုပင် မရစေကာမူ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများ
အတွက် အကျဉ်းချုံး၍ ရေးထားသော စာအုပ်ပင်လျှင် ကောင်းမွန်လှပြီ
ဖြစ်၍ ၎င်းစာအုပ်ကလေးကို အဓိပ္ပာယ် ရှင်းရှင်း-လွယ်လွယ်နှင့် မြန်မာ
ဘာသာသို့ ကူးပြောင်းပြန်ဆို ရေးသားခြင်း ဖြစ်ပါကြောင်း။

ဒဂုန်ရွှေများ
ဘာသာပြန်သူ

ရွှစ်ပင်လယ်

အခန်း (၁)

ပြင်သစ်ပြည် အနောက်မြောက်ဘက် ကမ်းခြေအနီး အင်္ဂလိပ်
ရေလက်ကြားတွင် ဂရိ ဗြိတိန်ပိုင် အလွန်သာယာလှသော ကျွန်းကလေး
များရှိရာ ထိုကျွန်းကလေးများထဲတွင် “ဂန်ဒီ” ကျွန်းမှာ ဒုတိယအကြီးဆုံး
ကျွန်းဖြစ်လေသည်။

လွန်ခဲ့သော သက္ကရာဇ် ၁၈၂... ခုနှစ် ခရစ်စမတ်ပွဲတော်နေ့သည်
ကား ထိုဂန်ဒီကျွန်းပေါ်တွင် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ထူးခြား၍ မှတ်သားဖွယ်ကောင်း
သော နေ့ဖြစ်၏။ ထိုနေ့၌ ဆီးနှင်းများသည် တဖြောက်ဖြောက်ကျလျက်
ရှိရာ ထိုရေလက်ကြားကျွန်းကလေးများတွင် ဤကဲ့သို့ ဆီးနှင်းများထူထပ်
စွာ ကျရောက်သော ဆောင်းရာသီမျိုးသည် ကြုံတောင့်ကြုံခဲလှသည်ဖြစ်
သောကြောင့် ထိုအခြင်းအရာပင်လျှင် ထူးခြား၍ မှတ်သားဖွယ်တစ်ခုကဲ့
သို့ ဖြစ်နေလေသည်။

ထိုနေ့ နံနက်ခင်း၌ “စိန်ပီတာ” ဆိပ်ကမ်းမှ တောင်ကြားထဲသို့
ကမ်းနားတစ်လျှောက် ပတ်၍သွားရသော လမ်းမကြီးသည် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူ
သော အရောင်ဖြင့် လွှမ်းခြုံလျက်ရှိ၏။ ၉ နာရီ အချိန်ခန့်ရှိသောအခါ
လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် ခြေလျင်ခရီးသည်ဟူ၍ ၃ ဦးမှတစ်ပါး လူ
သွားလူလာ တိတ်ဆိတ်ကင်းရှင်းလျက်ရှိ၏။ ထိုသူ ၃ ဦးတို့မှာ ကလေး

၂ ဇ အဝန်ရွှေများ

တစ်ယောက်၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက်တို့ဖြစ်လေသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ခပ်လှမ်းလှမ်းပင်ခွာ၍ သွားနေကြသည်ကို ထောက်သဖြင့် အချင်းချင်း မည်သို့မျှ မပတ်သက်ကြောင်း ထင်ရှား၏။ ကလေးမှာ အသက် ၈ နှစ်ရွယ် သူငယ်ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်၍ လမ်းသွားရာမှ ရပ်တန့်ရင်း ဆောင်းရာသီ၏ သာယာသော ရွှေမျှော်ခင်းကို ထုအံ့တည ငွေ့မောကြည့်ရှုလျက်ရှိ၏။ ယောက်ျားမှာ မိန်းမနောက်ခြေလှမ်း ၁၀၀ ခန့်အကွာမှ လျှောက်လျက်ရှိ၏။ မိန်းကလေး လျှောက်လာသော လမ်းအတိုင်း သူသည်လည်း “စိန်ဆင်ပဆင်” ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဘက်မှ လာနေခြင်းဖြစ်၏။ ယောက်ျား၏ ငယ်ရွယ်နုပျိုဆီရှိနေသော သူ၏ပုံပန်းသဏ္ဌာန်သည် အလုပ်ကြမ်းသမားတစ်ယောက်ကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ သဘောသားတစ်ယောက်ကဲ့သို့လည်းကောင်း မြင်ရသူများအား ထင်မှတ်စေ၏။ ကြမ်းတမ်း၍ အညှိရောင်ပိတ်သားတစ်မျိုးဖြင့် ချုပ်ထားသော ဂန်ဇီကျွန်း ရုပ်အင်္ကျီ ဘောင်းဘီရှည်နှင့် ရွက်ဖျင်နက် ခြေအုပ်တစ်မျိုး၊ ပူးတွဲစွပ်ထားသော ဘွတ်ဖိနပ် စသည်တို့ဖြင့် ထိုသူသည် နေ့အလုပ်ကြမ်းသမားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဝတ်ဆင်ထား၏။ ထိုအဝတ်များကို ဝတ်လာခြင်းကပင် သူ့အား ဘာသာရေးနေ့တစ်နေ့ပင် ဖြစ်လင့်ကစား ဘုရားရှိခိုးခြင်း၊ ဝတ်ပြုခြင်းများကို ပြုလုပ်ရသည့်နေရာများသို့ မသွားရောက်ကြောင်း ထင်ရှားစေ၏။

သံမဏိများ စွဲထားသည့် သူ၏ကြီးမားလေးလံသော သားရေကြမ်းဖိနပ်ကြီးမှာ လမ်းလျှောက်ရာတွင် အရာများထင်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သဖြင့်၊ ခြေရာများမှာ လူခြေရာနှင့်မတူ အကျဉ်းထောင် သော့ခလောက်ကြီးတစ်ခု၏ အရာနှင့် တူလေသည်။

မိန်းကလေး၏ အဝတ်အစားများကား ထိုသူဝတ်ထားသော အဝတ်များနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေ၏။ အပေါ်မှ ပိုးသားဝတ်လုံအနက်ကို ခပ်ဖားဖားဝတ်ထားလျက် အစပ်တွင် အဖြူနှင့် ပန်းနုရောင်ကို ရောစပ်

ချုပ်ထားသည့် အိုင်ရစ်ပေါ့ပလင်ဖြစ်ရာ၊ ၎င်းတို့မှာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအတွက် သီးသန့်ချုပ်ထားသည့် အဝတ်များဖြစ်လေသည်။ လွတ်လပ်ဆုံးပါးစွာ သွားလျက်ရှိသော သူ၏ ခြေလှမ်းများကလည်း သူသည် လောကကြီး၏တာဝန်ကို လေးလေးနက်နက် ထမ်းဆောင်ရခြင်းမရှိသေးသော ငယ်ရွယ်နုပျိုလှသော သူတစ်ယောက်မျှသာဖြစ်ကြောင်း ကောင်းစွာ ထင်ရှားစေ၏။ ယောက်ျားကမူ မိန်းကလေးအား အနည်းငယ်မျှ ဂရုပြုမိဟန် မတူချေ။

လယ်ကွက်တစ်ကွက်ထောင့်မှ ဝက်သစ်ချပင်အုပ် တစ်အုပ်အနီးသို့ ရောက်သွားသည်တွင် မိန်းကလေးသည် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်မိရာ၊ ထိုအခါ မိန်းကလေး လှုပ်ရှားလိုက်သည်ကို ထိုသူ သတိပြုမိသွားဟန်တူလေသည်။ မိန်းကလေးသည် ရပ်တန့်၍ ခေတ္တမျှ စဉ်းစားနေသကဲ့သို့ လုပ်နေသေး၏။ နောက်မှ ကိုယ်ကို ကိုင်းညွတ်ကာ နှင်းခဲများဖုံးနေသော မြေပြင်ပေါ်တွင် လက်ညှိုးဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာကို ရေးခြစ်နေသည်ဟု ယောက်ျားက ထင်လိုက်ရလေသည်။ ထိုနောက် ကိုယ်ကို မတ်မတ်ပြန်၍ ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် ယခင်ကထက် လျှင်မြန်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် သွားနေရာမှ နောက်သို့ ထပ်မံလှည့်ကြည့်ကာ ပြီးလိုက်လေသည်။ နောက်လမ်းမကြီး၏ လက်ဝဲဘက် လမ်းချို့ကလေးသို့ ရောက်သောအခါ လျင်မြန်စွာ ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။ ဤသို့ ဒုတိယအကြိမ် လှည့်ကြည့်သောအခါမှ မိန်းကလေးသည် ဤအနီးအနားမှ မိန်းမချောကလေး “ဒီရပ်ချက်” ဖြစ်ကြောင်း ထိုသူ သတိပြုမိလိုက်လေသည်။

ထိုသူသည် အလျင်စလို လျှောက်ရန်မလိုသဖြင့် ခပ်မှန်မှန်ပင် သွားနေရာ မိနစ်အနည်းငယ်ခန့် ကြာသောအခါ ယခင် ဝက်သစ်ချပင်အုပ်အနီးသို့ ရောက်လာလေ၏။ ထိုအချိန်ရောက်မှ သူသည် ပျောက်ကွယ်သွားသော “ဒီရပ်ချက်” နှင့် ပတ်သက်သည့် အတွေးကိုလည်း ရပ်စဲလိုက်ရ၏။ ထိုအခါ သူ၏မျက်လုံးများသည် မိန်းကလေးရပ်နေခဲ့သောနေရာ

မြေပြင်ပေါ်သို့ သွား၍ စူးစိုက်မိလေ၏။ ထိုနေရာ၌ကား မိန်းမပျိုကလေး၏ ခြေရာကလေး ၂ ခုမှာ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ပေါ်ထွက်လျက်ရှိနေရာ ထိုခြေရာများ နံဘေးတွင် မိန်းကလေး ရေးသားသွားသည့် အောက်ပါ စာတမ်းကို နှင်းခဲပေါ်တွင် ထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်ဖတ်ရှုရလေသည်။

“ဂီးလီးယတ်”

ထိုစာတမ်းသည်ကား အခြားမဟုတ် သူ၏နာမည်ပင် ဖြစ်လေသည်။

သူသည် နှင်းပွင့် နှင်းခဲများကိုလည်းကောင်း၊ ခြေရာစုံကလေးကိုလည်းကောင်း၊ “ဂီးလီးယတ်” ဟု ရေးထားသော စာတမ်းကိုလည်းကောင်း တအံ့တကြည်ရှုကာ အတန်ကြာမျှ မလှုပ်မယှက် ရပ်နေမိ၏။ ထိုနောက်မှ စဉ်းစားတွေဝေသော အမူအရာဖြင့် ဆက်လက်လျှောက်သွားလေသည်။

ဂီးလီးယတ်သည် “စိန်ဆင်ပဆင်” သာသနာမြေထဲတွင် နေထိုင်သူဖြစ်၍ အိမ်နီးပါးချင်းများနှင့် ပဏာစားသူမဟုတ်ချေ။ ဤသို့ဖြစ်ရခြင်းမှာ လုံလောက်သော အကြောင်းအချက်များရှိ၏။ သူနေသောအိမ်ကြီးမှာ “ဗုဒ္ဓီလာရူး” ဟု အမည်တွင်၍ တစ္ဆေခြောက်သည်ဟူ၍ လူသိများခဲ့သော အိမ်ကြီးဖြစ်၏။ တည်ရှိသည့် နေရာမှာ ကမ်းခြေကုန်းပြင်မှ ရေလက်ကြားကလေးတစ်ခု ခြားနေသဖြင့် သီးသန့်ဆိပ်ကမ်းတစ်ခုဖြစ်နေသော ကျောက်ဆောင်ကြက်လျှာစွန်းပေါ်၌ရှိရာ ထိုနေရာတွင် ရေလည်း အတော်နက်၏။ အိမ်ကြီးမှာ ရံဖန်ရံခါ ရေလွှမ်းမိုးခြင်းခံရသော်လည်း စိုက်နိုင်ပျိုးနိုင်သည့် မြေကွက်ဥယျာဉ်ကလေးတစ်ခုရှိ၍ ကျွန်းမကြီးနှင့် တသီးတခြား ကွဲပြားလျက်ရှိသော ကျောက်ဆောင်အငူကလေးပေါ်တွင် တစ်အိမ်တည်း ထီးထိတည်ရှိလေသည်။

ပြင်သစ် အရေးတော်ပုံကြီး ပြီးဆုံးခါနီးအချိန်က အတော်အတန် ရပ်ဆင်းအင်္ဂါ လကွဏာနှင့် ပြည့်စုံသည့် မိန်းမတစ်ယောက်သည် ကလေး

ငယ်ကလေးတစ်ယောက်နှင့်အတူ ဤဂန်ဇီကျွန်းသို့ နေထိုင်ရန် ရောက်လာခဲ့၏။ ထိုမိန်းမမှာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးသော်လည်းကောင်း၊ ပြင်သစ်လူမျိုးသော်လည်းကောင်း ဖြစ်တန်ရာသည်ဟု ခန့်မှန်းရသော်လည်း မည်သူမျှ သူ၏ ခံစိတ်ကို မသိကြချေ။ ၎င်း၏အမည်မှာ ဂန်ဇီကျွန်း ကျေးတောသားများ၏ အသံမျိုးနှင့် “ဂီးလီးယတ်” ဟု အသံထွက်လေသည်။

ထိုမထင်ရှားသော မိန်းမသည် ကလေးနှင့် တစ်ယောက်တည်းနေခဲ့ရာ၊ ကလေးကို အချို့က တူကလေးဟူ၍လည်းကောင်း၊ အချို့က သားကလေးဟူ၍လည်းကောင်း၊ အချို့က မြေးကလေးဟူ၍လည်းကောင်း အမျိုးမျိုး တွေးတောပြောဆိုခဲ့ကြ၏။ ဤသို့ ဆင်းရဲ ဂြိုငြင်သော အသွင်အပြင်ဖြင့် တစ်ကိုယ်တည်းကလေးနှင့် လာရောက်နေထိုင်ခြင်းမှာလည်း သူ၌ အကြောင်းတစ်ခု ရှိတန်ရာ၏ဟု ယူဆကြ၏။

“ဗုဒ္ဓီလာရူး” အိမ်ကြီးမှာ ထိုအခါကပင် တစ္ဆေခြောက်သည်ဟု နာမည်ကြီးခဲ့သော အိမ်ကြီးဖြစ်ခဲ့၏။ အိမ်တွင် လူမနေခဲ့သည်မှာလည်း နှစ်ပေါင်း ၃၀ ပင် ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ အချို့နေရာများတွင် ပျက်စီးယိုယွင်းလျက်ရှိနေခဲ့လေပြီ။ ဥယျာဉ်ကလေးမှာလည်း မကြာခဏပင် လယ်ရေလွှမ်းမိုးခြင်းခံရဖြင့် မည်သည့် သီးပင် ပွင့်ပင်ကိုမျှ စိုက်ပျိုး၍မရနိုင်တော့၏။

မိန်းမကြီးသည် ပါတဝန်းကျင်တွင် မြေကွက်ကလေးတစ်နေရာ နှစ်နေရာကို ပထမဝယ်ပြီးနောက်၊ နောက်ဆုံး၌ တစ္ဆေခြောက်သည်ဆိုသော အဆိုသော အိမ်ကြီးကို အပိုင်ဝယ်ယူလိုက်ရာ၊ ထိုအချိန်မှစ၍ ဗုဒ္ဓီလာရူး အိမ်ကြီးမှာ အေးချမ်းသာယာသော အရိပ်အရောင်များ လွှမ်းမိုး၍လာခဲ့လေတော့၏။

အချိန်ကြာမြင့်လေသော် မိန်းမကြီးသည် တဖြည်းဖြည်း အိုမင်းရင့်ရော်လာသည့်နည်းတူ ကလေးသည်လည်း လူပျိုပေါက်အရွယ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့လေ၏။ သားအမိ နှစ်ယောက်တို့မှာ မည်သူနှင့်မျှ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခြင်းမရှိဘဲ၊ သူတို့ဘာသာ နေထိုင်လာကြသဖြင့် ရပ်သူရွာသားတို့က

လည်း သူတို့အား ရှောင်ကွင်းဖယ်ကြဉ်ကြကုန်၏။ သို့နှင့် အချိန်ကာလ ကြာပြန်သော် လူပျိုပေါက်ကလေးသည် ကြီးမားထွားကျိုင်းသော ယောက်ျားအဖြစ်သို့ ရောက်လာတော့၏။ အချိန်ကြာမြင့်၍ ရင့်ရော်သော ရွက်ဟောင်းများသည် သစ်ပင်ထက်မှ ကြွေကျသည့်နည်းတူ မိန်းမကြီး သည်လည်း အနိစ္စသဘောသို့ ရွှေ့လျားပြောင်းသွားခဲ့ရာ အဆိုပါ မြေကွက် ကလေး ၂ ကွက်နှင့် ဗုဒ္ဓိလာရူးဟူ၍ နာမည်ကြီးသော အိမ်ကြီးသည်လည်း ထိုသူ၏ လက်တွင် ကျန်ရစ်လေတော့၏။

သို့နှင့် သေသူ၏ ပစ္စည်းများကို တရားဥပဒေအရ စာရင်းယူသည့် အချိန်၌ ဂီနီရွှေဒင်္ဂါး ၁၀၀ မျှ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြောင်း သိရ၏။ အိမ်ကြီး၌မူ ကား လိုအပ်သော အိမ်အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းကလေးများအပြင် ဝက်သစ် ချသား၊ သေတ္တာကြီး ၂ လုံး၊ ခုတင် ၂ ခု၊ ကုလားထိုင် ၆ လုံး၊ စားပွဲ ၁ လုံးစသည်ဖြင့် ပြည့်စုံလုံလောက်စွာရှိနေ၏။ စင်တစ်ခုပေါ်၌ စာအုပ် တချို့ရှိ၍ ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် ပစ္စည်းစာရင်းလုပ်ရာ၌ တွက်ချက်စစ် ဆေးရန် ဖွင့်လှစ်ကြည့်ရသော သေတ္တာကြီးတစ်လုံးရှိ၏။ ထိုသေတ္တာကြီး မှာ သားရေအညိုရောင်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားလျက် ကြေးဝါသံမှိုကြီးများကို သတ္တုဖြူကြယ်ပွင့်ကလေးများပင် ရိုက်၍ထားလိုက်သေး၏။ အတွင်း၌ ကား လက်ထပ်မည့် သတို့သမီးတစ်ယောက် ဆင်မြန်းနိုင်ရန် ပြုပြင်ချုပ် လုပ်ထားသည့် အဝတ်သစ် အစားသစ်များ ပြည့်စုံစွာပါရှိပြီးလျှင် ထိုအပေါ် ၌ သေသူ မိန်းမကြီး၏ လက်ရေးဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားထား သော စာရွက်ကလေးတစ်ရွက် ကပ်လျက်သား တွေ့ရလေသည်။

“သင်လက်ထပ်သောအခါ သင့်၏ဇနီးအတွက်”

မိခင်ကြီး သေဆုံးခြင်းသည် လူငယ်အတွက် အပြင်းအထန် ထိခိုက် သော ဒဏ်ချက်ကြီးဖြစ်ခဲ့၏။ လူငယ်ကား သူ့စိတ်သဘောအရ အပေါင်း အသင်းများနှင့် ရောရောနှောနှော နေလိုသောဆန္ဒလည်း မရှိပေ။ သို့နှင့် သူသည် ထိုအခြေအနေ၌ စိတ်လက်ညစ်ညူး တွေ့ဝေထိုင်းမှိုင်းသော

အဖြစ်သို့ တစ်စတစ်စ ရောက်ရှိလာခဲ့၏။ သူ၏ ပတ်ဝန်းကျင်ကား ဆိတ်သုဉ်းမြောက်သွေ့လှ၏။ နဂိုကပင် အပေါင်းအသင်းနှင့် ဝေးကွာသော သူတစ်ယောက်ဖြစ်ရာ ယခုအခြေ၌မူ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ထီးထီးကျန်ရှိနေသည့် တစ်ကောင်ကြွက်ပမာ ရှိနေတော့၏။

ဂီးလီးယတ်ကား အသက်အရွယ် ငယ်လှသေး၏။ သို့ဖြစ်၍ သူ၏ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ကြီးကို တဖြည်းဖြည်း ရွေ့လျော့ ကုန်လွန်လျက်ရှိသော “အချိန်” ဖြင့်သာ ကုစားခဲ့ရရှာ၏။ သို့နှင့် အချိန်ကြာလပ်သော သူ၏ ဝမ်းနည်းပူဆွေးခြင်းများသည် နောက်ဆုံး၌ တရွေ့ရွေ့လျော့ပါးသွားလျက် ပတ်ဝန်းကျင်မှ အရာဝတ္ထုများနှင့် ပေါင်းစပ်ရောနှောသွားပြီးလျှင် သူ၏ ဘဝလမ်းခရီးဘက်သို့ မျက်နှာမူမိစေရန် တစ်စတစ်စ ဆွဲဆောင်သွားသကဲ့ သို့ မှတ်ထင်ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ အထက်က ရေးသားခဲ့သည့်အတိုင်း သူသည် ရွာတွင် ထင်ရှားသော သူငယ်တစ်ယောက် မဟုတ်ချေ။ ထိုကဲ့သို့ မထင်မရှား ဖြစ်ရသော အချက်အလက်များကား များလှပေ၏။ အစမှ ဖော်ပြရမည် ဆိုလျှင် သူသည် တစ္ဆေခြောက်သည်ဟု နာမည်ကြီးသည့် ထူးဆန်းသော အိမ်ကြီးတွင် နေထိုင်ခဲ့၏။ သူ့ရောက်လာပုံ မထင်ရှားသော အခြေအနေ ရှိပုံ အစရှိသည့် နောက်ကြောင်းရာဇဝင်များကလည်း ရှိနေသေး၏။ သူ၏ မိခင်ကား မည်သူဖြစ်လေသနည်း။ မည်သည့် အဆက်အနွယ်မှ ဖြစ်လေ သနည်း။ ထိုရပ်ရွာရှိ လူများသည် အထူးသဖြင့် သူစိမ်းအာကန္တများကို လက်ပွန်းတတီး ရောနှောဆက်ဆံသောအခါများတွင် ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး အဖြစ်အပျက်များကို ကြိုက်နှစ်သက်ခြင်းမရှိကြချေ။ သူ၏ ဝတ်ပုံ စားပုံ ကလည်း အလုပ်ကြမ်းမလုပ်ဘဲ နေနိုင်ပါလျက် သာမန်အလုပ်သမား တစ်ယောက်ကဲ့သို့ရှိနေ၏။

သို့သော် စိုက်ပျိုးခြင်းကို ဝါသနာပါသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် အတိုင်း သူ၏ ဥယျာဉ်ကလေးမှာ အောင်အောင်မြင်မြင်ရှိနေပြီးလျှင်

မုန်တိုင်းပြင်းထန်လှသော ရာသီဥတုများကိုပင် ပဓာနမထားဘဲ လုပ်ကိုင်လျက်ရှိရာ သူ၏ ဥယျာဉ်ခြံမြေကလေးထဲမှ အာလူးများကိုပင် အတော်အတန်ထွက်အောင် ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့၏။ သူ၏ အိမ်အတွင်းရှိ စင်မြင့်တစ်ခုပေါ်၌ကား သူ့သိမ်းဆည်းထားသော စာအုပ်ကြီးများရှိရာ အားလပ်သော အချိန်များနှင့် ဂီးလီးယတ်သည် ထိုစာအုပ်ကြီးများကို နေ့ရှိသမျှ တစ်နေ့ကုန် တစ်နေခန်း ပတ်နေခြင်းဖြင့် သူ၏ ပျင်းရိဦးငွေဖွယ်ကောင်းသော အချိန်များကို ကုန်လွန်စေခဲ့၏။

အခြား အကြောင်းအချက်များလည်း ကျန်ရှိသေး၏။ သူသည် အဘယ်ကြောင့် အခြားသူများနှင့် မရောဘဲ တသီးတခြား ဘဝမျိုးနှင့် နေလေသနည်း။

ဂီးလီးယတ်သည် လူများဖမ်းဆီးယူလာသမျှသော ငှက်ကလေးများကိုလည်း အဖိုးသားနားပေး၍ ဝယ်ယူတတ်သေး၏။ ထို့ပြင် သူသည် မကြာခဏ ငါးဖမ်းထွက်လေ့ရှိရာ ထိုသို့ထွက်တိုင်းလည်း အမြဲလိုပင် ငါးများရပြီးနောက် ပြန်လာလေ့ရှိ၏။ တနင်္ဂနွေနေ့များ၌မူ သူသည် သူ၏ ဥယျာဉ်ကလေးကိုသာ ပြုပြင်မွမ်းမံ၍ နေတတ်၏။ သူ့တွင် ဂန်မီကျွန်းသို့ မကြာခဏရောက်လာလေ့ရှိသော တောင်ပေါ်သား စစ်သားများထဲမှ ဝယ်ယူထားလိုက်သည့် စကော့တိုင်းဖြစ် ပလွေကြီးတစ်ချောင်းရှိရာ ဂီးလီးယတ်သည် လသာသော ညဉ့်များတွင် ပင်လယ်ကမ်းနားရှိ ကျောက်ဆောင်များပေါ်၌ ထိုင်ကာ ထိုပလွေကြီးကို မပျင်းမရိ မှုတ်၍နေလေ့ရှိလေသည်။

တစ်နေ့သ၌ သူငယ်ကလေးတစ်ယောက်သည် ဥမှပေါက်စ အဖြိုးအတောင်မစုံလင်သေးသော ငှက်ကလေးတဖြူကိုယူ၍ သစ်ပင်ပေါ်မှ ဆင်းလာရာ ဂီးလီးယတ်နှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့လေ၏။ ထိုအခါ သူသည် သူငယ်ကလေးထံမှ အဆိုပါ ငှက်ပြာပေါက်စကလေးများကို ယူပြီးလျှင် အလွယ်တကူ ယူ၍မရနိုင်သော အလွန်မြင့်မားလှသည့် သစ်ပင်တစ်ပင်

ပေါ်သို့ တက်ရောက်ကာ လုံခြုံသောနေရာတစ်ခုတွင် ထားလိုက်လေ၏။ ငှက်ကလေးများကို ဖမ်းလာသော သူငယ်ကလေးသည် ထိုအကြောင်းကို လမ်းတွင်တွေ့ရသော ရွာသားအချို့ကို ပြောပြ၏။ ထိုအခါ မြန်းဝမ်းလိုသော ရွာသားတစ်ယောက်က သူငယ်ကလေး၏ တိုင်တန်းချက်အရ ဂီးလီးယတ်နောက်သို့ လိုက်လာပြီးနောက်-

“ဟေ့လူ... ခင်ဗျား ဒီသူငယ်ကလေး ဖမ်းလာတဲ့ ငှက်ကလေးတစ်မြုံကို ယူလိုက်တယ်ဆို”

ဂီးလီးယတ်သည် ဦးခေါင်းကို ညိတ်လှေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့ ယူရတာလဲဗျ”

ထိုအခါ မိမိတို့ အသိုက်အမြိုကို ရှာဖွေရင်း သစ်ပင်များထက်၌ တဂီကီအော်မြည်ကာ လူးလားပျံသန်းနေကြသော ငှက်ကြီးများကို လက်ညှိုးထိုး၍ ပြလိုက်သည်မှတစ်ပါး၊ ဂီးလီးယတ်သည် စကားဟူ၍ တစ်ခွန်းတစ်ပါးမျှ တုံ့ပြန်မပြောဘဲ လျှောက်မြီတိုင်း လျှောက်သွားလေ၏။ မေးမြန်းသူလည်း ဂီးလီးယတ်၏ အမူအရာကို ကြည့်ကာ အံ့သြ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ ဂီးလီးယတ်ကား ငှက်များနှင့်ပတ်သက်၍ နူးညံ့သော စိတ်ဓာတ်ခံရှိသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ဂီးလီးယတ်၏ ကြုံကြဲဖန်ဖန် ပြုလုပ်တတ်သော အပြုအမူများကား ပြောမည်ဆိုက ဆုံးနိုင်ဖွယ်မရှိချေ။ သူသည် ပင်လယ်ကျောက်ဆောင်ကြီးများ၏ မတ်စောက်သော နေရာများပေါ်သို့ မရောက် ရောက်အောင် အသက်ဆံဖျားစွန့်စားတွယ်ကပ်၍ တက်ပြီးလျှင် မြက်ချောက်ထုံးများ ကောက်ရိုးနှင့် အမှိုက်သရိုက်များကို ဦးထုပ်ဟောင်းများ ဆောင်းပေးပြီးလျှင် ပုံသဏ္ဌာန်အမျိုးမျိုးရှိသည့် စာခြောက်ရုပ်များ ပြုလုပ်ထားတတ်၏။

ဤသို့ အရပ်ကြီးများလုပ်၍ ထိုနေရာများ၌ တပင်တပန်း ဆွဲချိတ်ထားခြင်းမှာ ငှက်များ ထိုနေရာတွင် အသိုက်အအုံပြုလုပ်ခြင်းမှ တားဆီးရန်နှင့် ကလေးသူငယ်များ ထိုနေရာသို့တက်၍ မယူစေရန် ဖြစ်

ထိုနေရာများလုပ်၍ ထိုနေရာများ၌ တပင်တပန်း ဆွဲချိပ်
 ထိုနေရာတွင် အသိုက်အအုံပြုလုပ်ခြင်းမှ တားဆီး
 ထိုနေရာသို့တက်၍ မယူစေရန်ဖြစ်လေသည်။
 ဤသို့ဖြင့် ဂီးလီးယတ်၏ အပြုအမူတို့မှာ ဂန်ဇီကျွန်းရှိ ရွာသူ
 ရွာသားများ မျက်စိတွင် တစ်မျိုးတစ်ပုံရှိနေရကား သူ့အား ရွာသားများက
 အဘယ်ကြောင့် အပေါင်းအသင်းမလုပ်ဘဲ နေကြသည်။ နှစ်သက်ခြင်း
 မရှိကြသည်ဟူသော အချက်များစွာအနက် တစ်ခုအပါအဝင် ဖြစ်လေသည်။

“ဗူဒီလာရူး” အိမ်ကြီးတည်ရှိသော တောင်နာမောင်းအစွန်၌ တံငါ
 သည်များက “သားရဲ၏ ဦးချို” ဟူ၍ မှည့်ခေါ်ထားသော ကျောက်ထွတ်ကြီး
 တစ်ခုရှိ၏။ ပင်လယ်ရေတက်သောအခါ ထိုကျောက်ထွတ်ကြီးသည်
 တောင်နာမောင်းနှင့် အဆက်ပြတ်ကာ သူချည်းထီးထီး တည်နေလေသည်။
 ရေကျသွားသောအခါများ၌မူ ထိုနေရာကို ကျောက်တန်းလည်ပေါ်ကလေး
 တစ်ခုပေါ်မှနေ၍ ကူးသွားနိုင်၏။ ထိုသားရဲဦးချိုကြီး၏ ထူးခြားသော
 လက္ခဏာတစ်ရပ်မှာ ပင်လယ်ဘက်သို့ မျက်နှာပြုနေသောဘက်၌ ပင်လယ်
 ရေများနှင့် မိုးရေများ တိုက်စားထားသဖြင့် ချောမွေ့ ပြောင်လက်လျက်
 ရှိသော သဘာဝထိုင်ခုံကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်နေခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။ သို့စေ
 ကာမူ ထိုထိုင်ခုံကြီးသည် အသက်ဆားအန္တရာယ်အတွက် စိတ်မချရသော
 နေရာတစ်ခုဖြစ်၏။ ဂန်ဇီကျွန်းသားများ ပြောဆိုသည့်အတိုင်း လှပသော
 ပတ်ဝန်းကျင်သည် လူစိမ်း သူစိမ်းတစ်ယောက်အား ထိုနေရာသို့ အလွယ်
 တကူ ရောက်ရှိလာအောင် ဆွဲဆောင်လေ့ရှိ၏။ ကျယ်ပြန့်သာယာ လှသော
 ရှုမျှော်ခင်းကြောင့် ထိုသူသည် ထိုနေရာထက်၌ ဖိမ်ဆွဲ၍နေလေလည်း
 ရှိတတ်သေး၏။ ပင်လယ်ရေများ တိုက်စားထားကာ ခြေလှမ်းနှင့်
 အနေတော် ကျောက်လှေကားထစ်များ ဖြစ်နေစေသဖြင့်လည်း ထိုနေရာသို့
 တက်ရောက်ရန် များစွာလွယ်ကူလျက်ရှိ၏။ စင်စစ်သော်ကား ထိုနေရာ

ဉာဏ်ကလေးသည် နှစ်လိုဖွယ်ရာကောင်းသော နေရာကလေးဖြစ်လေသည်။
 လူစိမ်းတစ်ယောက်သည် ထိုနေရာထက်တွင် တက်၍ထိုင်၏။ ချောမွေ့
 သော ကျောက်ခွက်ကြီးကြောင့် သူသည် ထို၍ သက်တောင့်သက်သာရှိ
 သည်ကို တွေ့ရှိရ၏။ နံဆားမှ ကျောက်လက်ရမ်းနှစ်ခုကလည်း သူ့အတွက်
 တမင်ဖန်တီးထားသကဲ့သို့ လက်ကိုင်သဖွယ်ရှိနေ၏။ အပေါ်မှ ထီးသဖွယ်
 ဖြန့်မှီး၍ နေသော ကျောက်နံရံဖြင့်ကြီးကလည်း တအံ့တဩ ကြည့်ရှုငေး
 မောဖွယ်ကြီး ဖြစ်၍နေရာ၊ ကြည်လင်အေးမြသော ပင်လယ်လေညင်း
 ကလေးကလည်း တသုန်သုန် တိုက်ခပ်လျက်ရှိနေသေး၏။ သို့ဖြစ်၍
 ထိုနေရာထက် နေစချင့်ဖွယ်ကောင်းသော နေရာမျိုးသည် မည်သည့်နေရာ
 တွင်မှ မရှိနိုင်တော့ပြီ။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်၌ ပင်လယ်ပြာကြီးသည် တမျှော်
 တခေါ်ကြီးရှိနေ၏။ ထိုနေရာမှနေ၍ သဘောရွက်တိုင်များကို မိုးကုတ်
 စက်ဝိုင်းအောက်သို့ နှစ်မြှုပ်ပျောက်ကွယ်သွားသည့်တိုင်အောင် မျက်စိတဆုံး
 လိုက်၍ ကြည့်နိုင်၏။ သို့ဖြစ်၍ ထိုမျက်နှာစိမ်းစည်သည်သည် ပင်လယ်
 ပြာကြီးကို အာရုံဝင်စားကာ ကြည့်ရှုငေးမောရင်း တဖြည်းဖြည်း ငိုက်မြည်း
 အိပ်ပျော်သွားစေလိမ့်မည်။ ထိုနောက် သူ ရုတ်တရက် နီးလာသောအခါ
 အချိန်သည် များစွာနောက်ကျခဲ့လေပြီ။ ပင်လယ်ရေသည် တစ်ထစ်ပြီး
 တစ်ထစ် တက်ရှိလာနေပြီးလျှင် ကျောက်ထွတ်ကြီးကို ပတ်လည် ဝိုင်းမိ
 နေလေပြီ။ ထိုသို့အားဖြင့် ကိုးကွယ်ရာမဲ့သော အဆိုပါ စည်သည်သည်
 သေမင်းနောက်သို့ ဖိမ်ဆွဲ၍ သေရသော သေခြင်းမျိုးဖြင့် လိုက်ပါသွားရ
 လေတော့၏။

ဂန်ဇီကျွန်းမှ လူကြီးသူမများက ထိုနေရာကို “ဂီးလ်ဟုမ်းမား”
 ထိုင်ခုံကြီး၊ သို့မဟုတ် “ကီဒိုဗာ” ဟူ၍ ခေါ်လေ့ရှိကြ၏။ ထိုစကားလုံး
 သည် “ဆဲလတစ်” စကားလုံးဖြစ်သည်ဟူ၍ အချို့က ပြောကြသော်လည်း
 “ဆဲလတစ်” စကားတတ်သောသူများကမူ ထိုစကား၏ အဓိပ္ပာယ်ကို
 ပြန်ဆိုနိုင်ခြင်း မရှိကြချေ။ ပြင်သစ်ဘာသာကို နားလည်တတ်မြောက်သော

၁၂ ၀ ဒဂုန်ရွှေများ

သူတို့ကမူကား ထိုစကားသည် ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် “ကွီဒေါမော”ဟု အသံထွက်၍ “အိပ်ပျော်နေသောသူသည် သေဆုံးရမည်” ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ရှိကြောင်းနှင့် ပြောဆိုကြလေသည်။

ပင်လယ်ပြင်ကြီးထဲတွင် ဒီရေအဆုံးထိ တက်လာသောအခါများ၌ “ဂီးဟုမ်းမားကျောက်ထွတ်”ကြီးကို ဆက်လက်၍ မမြင်ရတော့ပေ။ ရေပြင်ကြီးသည် ထိုနေရာကို လုံးဝဖုံးလွှမ်းသွားလေပြီ။

“ဂီးလ်ဟုမ်းမား” ဟား ဗုဒ္ဓိလာရူးနှင့် ကျောခိုင်းစပ်ဖြစ်သော နေရာတစ်ခုဖြစ်၏။ ဂီးလီးယတ်သည် ထိုနေရာအကြောင်းကို ကောင်းစွာ သိပြီးသူဖြစ်၏။ သို့ကြောင့်ပင် သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း မကြာခဏ ထိုနေရာသို့ သွားရောက်ထိုင်လေ့ရှိခဲ့လေသည်။

*

အခန်း (၂)

“တစ်ပင်တိုင်ရွက်သဘောကလေး”

အသွင်အပြင်အားဖြင့် ဂီးလီးယတ်မှာ လှပချောမောသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဟူ၍ ခေါ်ဆိုရမည်ဖြစ်၏။ ကြမ်းတမ်းသကဲ့သို့ရှိသော သူ၏ရုပ်ရည် ထဲတွင် ရှေးကျ၍ မဟာဆန်သော ခန့်ငြားတင့်တယ်ခြင်းမျိုးရှိနေ၏။ သူ၏ နားရွက်များသည် အဖုအထစ်မရှိဘဲ ပကတိပြေပြစ်သေးငယ်ပြီး လျှင် သောတအာရုံကို ကောင်းစွာခံယူနိုင်သော ပုံသဏ္ဌာန်မျိုးဖြစ်၏။ သူ၏မျက်လုံးနှစ်လုံးအကြား၌မူ ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် ရဲစွမ်း သတ္တိနှင့် ပြည့်စုံခြင်းနှင့် ခွဲရှိခြင်းတို့ကို ဖော်ပြလျက်ရှိသည့် ဖြောင့်မတ် သော အရေးအကြောင်းကလေးတစ်ခုရှိလေသည်။ သူ၏ နှုတ်ခမ်းဒေါင့် များမူကား လောကဓံတရား၏ ဖိထောင်းမှုဒဏ်ကို ဖော်ပြသည့်အလား ဝမ်းနည်းနှိမ့်ချသော အမူအရာများ ပေါ်ထွက်လျက်ရှိ၏။ နဖူးပြင်သည် တည်ကြည်ငြိမ်သက်ခြင်း၊ ခံ့ညားခြင်း၊ ရဲရင့်ခြင်းဂုဏ်အင်္ဂါတို့နှင့် ပြည့် စုံနေ၏။ ကြည်လင်သော သူ၏မျက်လုံးများမှာမူ စူးရှတောက်ပြောင်လျက် လှိုင်းလုံးများ၏ အရောင်ကြောင့် တံငါသည်များ ပြုလုပ်လေ့ရှိသကဲ့သို့ မျက်တောင် မကြာခဏ ခတ်တတ်သည်မှတစ်ပါး မြဲမြံသောအကြည်မျိုးဖြင့်

ကြည့်တတ်လေသည်။ ရယ်မောလိုက်သောအခါ၌ကား သူသည် ရွှင်မြူးနှစ်သိမ့်သော ကလေးသူငယ်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ရှိတတ်၏။ မည်သည့်ဆင်စွယ်မှလည်း သူ၏သွားများထက် ဖြူစင်သော အရောင်မျိုး ရှိနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ သို့ရာတွင် နေလောင်ထားသောကြောင့် သူ၏အသားရောင်သည် အာဖရိက လူရိုင်းတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ညိုမှိုင်းမှိုင်းဖြစ်နေ လေသည်။ အသက် (၃၀) မျှသာ ရှိသေးသော်လည်း သူ့အား (၄၅) နှစ်ခန့်ရှိသော သူတစ်ယောက်ဟူ၍ ထင်မှတ်ရ၏။ ခံ့ညားသော သူ၏ အသွင်အပြင်သည် ရင့်ကျက်သောဣန္ဒြေကို ဆောင်လျက်ရှိ၏။ စင်စစ်သော်ကား ဂီးလီးယတ်သည် ပင်လယ်ပြင်၏ ရာသီဥတုဒဏ်ကို ကောင်းစွာ ခံယူနိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။

ဂီးလီးယတ်သည် သာမန်အလုံးအရပ်မျိုးနှင့် သာမန် ခွန်အား ဗလမျိုးမျှသာ ရှိသူဖြစ်သော်လည်း အရေးကြီး၍ လူဘီလူးကြီးတစ်ယောက် ပင် ခံစားယဉ်းယဉ်း ချီမရမည့် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးများကို သယ်ယူရန်ရှိသည့်အခါ ကစားခုန်စားသမားတစ်ယောက်ပင် တတ်နိုင်ခဲ့သည့် ထူးခြားသောအပြု အမူများကို ပြုလုပ်နိုင်စွမ်းရှိ၏။ သူ၏ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာမှုကား အံ့ဖွယ်သရဲ ထူးကဲလှပေ၏။

သူ၏ ကိုယ်ထဲတွင် ကစားခုန်စားလိုက်စားသော သူ၏ စွမ်းရည် သတ္တိမျိုး ကိန်းအောင်လျက်ရှိ၏။ သူသည် လက်ဝဲလက်ကို လက်ယာလက် နည်းတူ ညီမျှသော စွမ်းအားဖြင့်လည်း အသုံးပြုနိုင်သေး၏။

သူသည် သေနတ်လက်နက်ကို မည်သည့်အခါမျှ ကိုင်ဆောင်လေ့ မရှိချေ။ သို့ရာတွင် သူ၏ ပိုက်ကွန်နှင့်မူ မကြာခဏ တွေ့မြင်ရတတ်၏။ သူသည် ငှက်ကလေးများကဲ့သို့ ငါးများကိုကား ချမ်းသာပေးလေ့မရှိပေ။ ထို့ပြင် သူသည် အကျင်လည်ဆုံးသော ရေကူးသမားတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်လေသည်။

ကျောက်တောင် ကျောက်စွန်းများပေါ်သို့ မကြာခဏ တက်ရောက်

ခြင်း၊ ကြမ်းတမ်းမတ်စောက်သော ကျောက်ကန္တာစွန်းများပေါ်သို့ လှေကား ထောင်၍ တက်ရောက်တတ်ခြင်း၊ ကျွန်းများအကြား၌ ရာသီဥတုမရွေး အချိန်အခါမရွေး လှည့်လည် ကူးသန်းသွားလာလေ့ရှိခြင်း၊ လက်ထဲသို့ ရောက်လာသမျှသော မည်သည့်လှေမျိုး သင်္ဘောမျိုးကိုမဆို ဦးစီးပဲ့ကိုင်ကာ ရေကြောင်းခရီးသွားလာတတ်ခြင်း၊ အန္တရာယ်ထူပြောသော ရေလက်ကြား များအတွင်း၌ နေ့ညမရွေး ကြိုးစားသွားလာလေ့ရှိခြင်းနှင့် သူ၏ ဝါသနာ အလျောက် လေ့လာလိုက်စားခြင်း စသည်တို့ကြောင့် သူသည် မကြာမီ ပြိုင်ဘက်ကင်းသော ပင်လယ်သွားသင်္ဘောသားတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ တော့၏။

သူ၏ ကျွမ်းကျင်မှုသည် တစ်နေ့၌ ဂန်ဇီကျွန်းတွင် ကျင်းပသော “ရိဂတ်တာ”ခေါ် ရွက်လှေပြိုင်ပွဲတွင် ထူးထူးခြားခြား ထင်ရှားစွာပေါ်လွင် လာတော့၏။ ပြိုင်ပွဲဆိုသော်လည်း အောက်ပါစည်းကမ်းချက်များဖြင့် တစ် စင်းတည်း ယှဉ်ပြိုင်ရသောပွဲဖြစ်၍ ရွက်လှေ၏ ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းမှုကို လည်းကောင်း၊ မောင်းသူ၏ အရည်အချင်း အစွမ်းသတ္တိ၊ ဇွန်ဘတ်တို့ကိုလည်း ကောင်း အတိအကျ စမ်းသပ်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ပြုလုပ်ပုံမှာ ရွက်လေး လက်ပါရှိသော သင်္ဘောကလေးတစ်စင်းကို “စိန်ဆင်ပဆင်” မှ ခရီးသုံး မိုင်ခန့်ဝေးကွာသည့် “ဟမ်း” ကျွန်းသို့ တစ်ယောက်တည်း ပဲ့ကိုင်ရွက် တိုက်သွားပြီးလျှင် “ဟမ်း”မှ စိန်ဆင်ပဆင်သို့ အဆိုပါ ရွက်သင်္ဘော ကလေးကို တစ်ဖန် ပြန်လည် မောင်းနှင်ရွက်တိုက်လာခဲ့ရမည်ဖြစ်၏။ စည်းကမ်းချက်မှာ အသွားတွင် ဝန်မပါဘဲ အလွတ်သွား၍၊ အပြန်တွင် ဝန်ပြည့်နှင့် ပြန်ခဲ့ရမည်ဖြစ်၏။ အပြန်၌ တင်ခဲ့ရမည့်ဝန်မှာ “ဟမ်း” ကျွန်းမှ ကျောက်ခဲများဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ ယှဉ်ပြိုင်ခြင်းမှာ လှေကို နိုင်နင်းစွာ ပဲ့ကိုင်ရွက်တိုက်သွားရုံမျှမက ဝန်ကို ကိုယ်တိုင်တင်ဆောင်ခြင်း၊ ဝန်လေး နှင့် လှေကို နိုင်နင်းစွာ “ကိုင်”နိုင်ခြင်းစသော စွမ်းရည်သတ္တိများ အထူး သဖြင့် လိုအပ်လေသည်။ ပြိုင်ပွဲအတွက် ရရှိမည့်ဆုလာဘ်မှာ ထိုသင်္ဘော

ကလေးပင်ဖြစ်လေသည်။

သင်္ဘောကလေးကား နိုင်ခန့်တောင့်တင်းစွာ ဆောက်လုပ်ထားသော ၄ ပင်တိုင် ရွက်သင်္ဘောကလေးတစ်စင်း ဖြစ်၍ လေးလံသော်လည်း ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းရှိ၏။ ကြမ်းတမ်းသော ပင်လယ်ပြင်နှင့် လှိုင်းတံပိုးများကို ကောင်းစွာ ရှင်ဆိုင်နိုင်စွမ်းရှိ၏။ စင်စစ်သော်ကား ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်း၍ အသုံးခံသော ရွက်သင်္ဘောတစ်စင်းဖြစ်လေသည်။ ယှဉ်ပြိုင်မည့်သူများကား ဆုလာဘ်အတွက် စိတ်အားထက်သန်စွာရှိကြကုန်၏။ လုပ်ငန်းကား လွယ်ကူသော ကိစ္စမဟုတ်ပေ။ သို့ရာတွင် စွန့်စားအောင်မြင်မှုအတွက် ပေးသောဆုလာဘ်ကား ထိုက်ထိုက်တန်တန် ရှိပါပေ၏။

ထိုကျွန်း၌ မိဘဘိုးဘွားမှ ဆင်းသက်၍ တံငါအလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးမြူလာသော တံငါသည်များရှိရာ စိတ်ပါဝင်စားသော တံငါသည် (၇) ဦး (၈) ဦးတို့သည် ထိုရိက္ခံတော ရွက်လှေဖြင့်ပွဲသို့ ဝင်ရောက်ယှဉ်နှိုင်းကြ၏။ သူတို့ကား ရေကူးသည့်နေရာတွင် ငါးများကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ လှော်စက် ပဲ့ကိုင်သည့်နေရာတွင် သင်္ဘောကပ္ပတိန်များကဲ့သို့လည်းကောင်း ကျွမ်းကျင်၏။ ရေတွင် အစွမ်းကုန် ကျင်လည်သူများဖြစ်ကြ၏။ သို့နှင့် ဤပြိုင်ပွဲ၌ သူတို့သည် တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး ဝင်၍နှိုင်းရာ အချို့လည်း တစ်ဝက်မှလည်းကောင်း၊ အချို့ သုံးပုံ တစ်ပုံမှလည်းကောင်း အရှုံးပေးကြရလျက် မည်သူမျှ “ဟမ်း” သို့ရောက်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ခြင်းမရှိကြပေ။ ထိုနောက်မှ “ဂီးလီးယတ်” သည် လှေဝမ်းအတွင်းသို့ ဆင်းသက်လျက် ရှေးဦးစွာ တက်မကို ကိုင်လိုက်၏။ နောက်မှပင် မဖြစ်သော ရွက်ကြီးကို ပြင်ပြီးလျှင် ပင်လယ်ထဲသို့ ရွက်ဖွင့်ထွက်ခဲ့လေ၏။ နာရီခွဲမတ်ခန့်တွင် သူသည် ‘ဟမ်း’ သို့ ရောက်ရှိသွားတော့၏။ နောက် သုံးနာရီခန့်ကြာရှိသောအခါ၌ လေပြင်းကလေး အနည်းငယ်ထကြွလာကာ လေအဟုန်သည် ‘လမ်းကြောင်း’ကို ကန့်လန့်ဖြတ်တိုက်ခတ်သော်လည်း “ဂီးလီးယတ်” ပဲ့ကိုင်ကျင်လည်မှုကြောင့် ရွက်သင်္ဘောကလေးသည် မတိမ်း

မစောင်း စိန့်ဆင်ပဆင် ဆိပ်ကမ်းသို့ ကျောက်ခဲများအပြည့်ဖြင့် ကောင်းမွန်ချောမောစွာ ပြန်လည်ဆိုက်ရောက်ခဲ့လေသည်။

သို့ဖြင့် လှေဖြင့်ပွဲပြုလုပ်သော သက်ဆိုင်ရာ လူကြီးများသည် ထိုရွက်လှေကလေးကို ဂီးလီးယတ်အား ဆုလာဘ်အဖြစ်ဖြင့် ချီးမြှင့်လိုက်လေသည်။

ထိုနေ့မှစ၍ ဂီးလီးယတ်သည် ‘ပွဲ’ရွက်လှေကလေးမှတစ်ပါး မည်သည့်လှေနှင့်မျှ ရေကြောင်းခရီးသွားလာခြင်း မပြုတော့ချေ။ ငါးဖမ်းထွက်သည့်အခါများ၌လည်း လေးလံသော သူ၏လှေနှင့်ပင် သွားသောလှေရှိ၏။ သူသည် ထိုလှေကို သူ၏ ဗုဒ္ဓိလာရူးအိမ်ကြီး နံရံအောက်ရှိ အကောင်းဆုံးသော သူပိုင် အရိပ်အာဝါသကလေးထဲ၌ ကျောက်ချထားလေ့ရှိ၏။ ညအချိန် ကျရောက်သည့်အခါ၌ သူသည် ပိုက်များကို သူ၏ ပုခုံးထက်၌ တင်၍ ဥယျာဉ်ကလေးကို ဖြတ်ကာ ကျောက်တုံးတစ်တုံးမှ တစ်တုံးသို့ ပေါ့ပါးလျင်မြန်စွာ ခုန်လွှားကျော်ဖြတ်လျက် လှေထဲသို့ ခုန်ဆင်းပြီးလျှင် ပင်လယ်ထဲသို့ ထွက်သွားတတ်လေ၏။

ဂီးလီးယတ်သည် ငါးဖမ်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ကား မှန်၏။ သို့ရာတွင် သူသည် ထိုထက်သာလွန်ထူးခြားသော သူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သေး၏။ ပင်ကို သဘာဝအားဖြင့်သော် လည်းကောင်း၊ ဝါသနာအလျောက် ပျော်ရွှင်နှစ်သက်မှုအတွက်ကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ သူသည် အခြားအတတ်ပညာ သုံးမျိုးကိုလည်း လေ့လာဆည်းပူးလေ့ရှိသေး၏။ သူသည် လက်သမားတစ်ယောက်လည်းဖြစ်၍ သံရေကြိုခြင်း၊ ထီးများပြုလုပ်ခြင်း၊ လှေများကို ဖာထေးခြင်းများပြင် အင်ဂျင်နီယာ လုပ်ငန်းများကိုလည်း အသင့်အတင့် တတ်ကျွမ်းထားသေး၏။ ကျိုးပဲ့ပျက်စီးနေသော ဘီးတစ်ဘီးကို သူထက် သာလွန်ကောင်းမွန်အောင် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ပြင်ဆင်ပြုလုပ်ပေးနိုင်ခြင်း မရှိချေ။ ထို့ပြင် တံငါသည်တို့၏ အသုံးအဆောင်မှန်သမျှတို့ကိုလည်း သူ၏ ကိုယ်တိုင်ပုံစံများ တည်ထွင်

၁၈ ၀ ဒဂုန်ရွှေများ

ထုတ်လုပ်တတ်သေး၏။ ဗုဒ္ဓိလာရူးအိမ်ကြီး ထောင့်တစ်ထောင့်၌ သူပိုင်
ပန်းပဲဖိုကလေး တစ်ဖိုရှိ၏။ သူ၏ ရွက်လှေတွင် ကျောက်ဆူးတစ်ခုမျှသာ
လျှင် ပါရှိသည်ဖြစ်ရာ သူသည် အခြားတစ်ခုကို ထပ်မံပြုလုပ်ရာ၌ အကူ
အညီမပါဘဲလျက် ကောင်းစွာ အောင်မြင်ထမြောက်ခဲ့ဘူး၏။ ထိုကျောက်
ဆူးမှာ အကောင်းဆုံးကျောက်ဆူးတစ်ခုလည်း ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ထိုပြင်
သူသည် လှေ၏ ပျဉ်ချပ်များထဲ၌ ဟောင်းနွမ်း၍ သံချေးတက်လျက်
တော်ရုံတန်ရုံမျှနှင့် ပြုပြင်နံ့ ခက်ခဲ့သော သံချောင်းများကိုလည်း သံစို့များ
ဖြင့် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရိုက်နှိပ်ကာ အသစ်ပြန်လည် ပြင်ဆင်ထားသေး
၏။ ဤနည်းအားဖြင့် ဂီးလီးယတ်သည် ရွက်လှေများ၏ အသုံးအဆောင်
ကိရိယာ တန်ဆာပလာများနှင့် ပါတ်သက်၍ များစွာ တိုးတက် တတ်ကျွမ်း
နားလည်လာခဲ့လေ၏။

*

အခန်း (၃)

မက်(စ)လက်သားရိုးဆိုသူကား စိန့်ဆင်ပဆင်၌ ထင်ရှားသော
လူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ အောင်မြင်ထမြောက်ခဲ့ဖူးသည့် သင်္ဘောသား
လက်ဟောင်းကြီးတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်လေသည်။ သူသည် အကြိမ်
ပေါင်းများစွာပင် ပင်လယ်ခရီးဖြင့် လှည့်လည်သွားလာခဲ့ဖူးရာ၊ အခန်း
စောင့် သူငယ်ကလေး၊ သင်္ဘောသား၊ ရွက်တိုင်ဆက်သမား၊ ဒုတိယမာလိန်၊
မာလိန်ပိုင်လော့၊ (လမ်းပြနှင့်) နောက်ဆုံး ကပ္ပတိန်ထိအောင်ပင် ဖြစ်ခဲ့
ဖူး၏။ ယခုအချိန်ကား လက်သားရိုးမှာ သင်္ဘောပိုင်ရှင်တစ်ဦးအဖြစ်သို့
ရောက်ရှိခဲ့လေပြီ။ အသက် (၆၀) တွင် ထုံကျင်ကိုက်ခဲ့သော ရောဂါများ
သည် သူ့အား အကျဉ်းသမားတစ်ယောက်သဖွယ် ခြေချုပ်မိစေခဲ့သဖြင့်၊
သူသည် ပင်လယ်၌ ကြမ်းတမ်းစွာ လုပ်ကိုင်နေရသော သူ၏ ဝါသနာ
ဟောင်းကြီးကို စိတ်မပါဘဲလျက် လက်လွှတ်ခဲ့ရသူဖြစ်လေသည်။

“ဂန်ဇီ” ကဲ့သို့သော ကျွန်းကလေးများ၌ နေထိုင်သော သူများ
လည်း များသောအားဖြင့် မိမိတို့ပိုင် လယ်ကွက်ကလေးများတွင် လုပ်ကိုင်
ခြင်းအားဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ ကမ္ဘာအနှံ့အပြား ရွက်သင်္ဘောများဖြင့်

လှည့်လည် သွားလာခြင်းဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ သူတို့၏ ဘဝများကို ကုန်လွန်စေတတ်သူများဖြစ်ကြ၏။ ထိုသူများမှာ ကုန်းပေါ်မှ အလုပ်ကြမ်း သမားနှင့် ပင်လယ်ပြင်မှ အလုပ်ကြမ်းသမားဟူ၍ နှစ်မျိုးနှစ်စား ခြားနားသော အလုပ်သမား လူတန်းစားများသာလျှင် ဖြစ်ကြ၏။ “မက်(စ)” လက်သားရိုးသည် ဒုတိယလူတန်းစားမျိုးဖြစ်လေသည်။ သူသည် ပင်လယ်၌ မွေးဖွား၍ ပင်လယ်၌ပင် သူ၏ နေ့ရက်များကို ကုန်လွန်စေလိုသော စိတ်ဆန္ဒရှိသူဖြစ်၏။ ကမ္ဘာအနှံ့အပြား လှည့်ပတ်၍၊ တိုင်းပြည်အသီးသီးတို့ကို တွေ့မြင်ခဲ့ရပြီးသည့်နောက် သူသည် “ဂန်ဇီ” ကျွန်းသို့ ပြန်လာခဲ့ရာ ထိုအခါမှစ၍ မည်သည့်နေရာကိုမျှ မသွားတော့ဘဲ သူ၏ ကျန်ရှိသောဘဝကို ကုန်လွန်စေရန် ဤကျွန်း၌ပင် ငုတ်မိသဲတိုင် နေပါတော့မည်ဟု စိတ်ကလုံးကို ဒုန်းဒုန်းချခဲ့လေတည်း။

လက်သားရိုးကား သဘောထားကြီးသလောက်လည်း လက်ဖွာသူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သို့သော် သူ၌ ချို့တဲ့မှုတစ်ခုရှိရာ ၎င်းမှာ မိမိကိုယ်ကို ကောင်းစွာစိတ်မချခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ရမည်ဆိုပါက သူတွင် အခြားသူနှင့်မတူသော အကျင့်တစ်မျိုးရှိ၏။ “ကျွန်ုပ်သည် ဘုရားသခင်၏ အကူအညီဖြင့် ဤအလုပ်ကိုလုပ်ရန် ကျွန်ုပ်၏ ဂုဏ်သရေကိုပင် ပေးအပ်၍ ကတိပေးပါ၏” ဟူသော စကားမျိုးကို ပြောကာ အလုပ်ကို ဝတ္တရားရှိသည့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်သွားတတ်၏။

ပင်လယ်ထဲ၌ နေခဲ့ရဖန်များသဖြင့် ပရုံးကျယ်ကြီးများနှင့် ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းရှိသည့် သူကဲ့သို့သော လူတစ်ယောက်သည် ဖြိုကြီးများ

SIEUR, MESS, MONSIEUR, ‘ဆီယာ’ ‘မက်(စ်)’ ‘မွန်ဆီယာ’ ဟူသော ဝိသေသနုပုဒ်တို့မှာ အဆင့်အတန်းအလိုက် ခွဲခြားခေါ်သော ဂုဏ်ထူးများဖြစ်၍ ‘မက်စ’သည် ‘မွန်ဆီယာ’ လောက် အဆင့်အတန်း မမြင့်သေးချေ။

ဦးသာဆိုပါမူ “ပေါ်တာ” တယောက်လုပ်ဖို့သာ သင့်လျော်နေတော့၏။ သူသည် စိတ်ဆိုးခဲ၍ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသော လေသံရှိသော်လည်း အားရပါးရ စကားပြောသောအခါ၌မူ သူ၏အသံသည် မိုးကြိုးသံကဲ့သို့ ကျယ်လောင်၍ လာတတ်လေသည်။ ပြားယောင်ယောင်ရှိသော နှာခေါင်း၊ ကြီးမားသောမေးရိုး၊ ပကတိခိုင်မြဲကောင်းမွန်သော သွားများရှိသေးလျက် သူ၏မျက်နှာသည် ပါးရေ နားရေများ တွန့်လိမ့်နေ၍ အနှစ်လေးဆယ်လုံးလုံး လှိုင်းလေတို့၏ ဒဏ်ကို ခံယူခဲ့ရသည့် ရုပ်လက္ခဏာမျိုး ပေါ်ထွက်လျက် နဖူးပြင်ကြီးမှာလည်း ပင်လယ်ပြင်တွင် မားမားမတ်မတ်တည်နေသော ကျောက်ဆောင်ကြီးတစ်ခု၏ ပုံသဏ္ဌာန်နှင့်သာ တူ၍နေတော့၏။ ဤအရာများအပြင် သူ၏ ကြမ်းတမ်းသော မျက်နှာပုံပန်းကို ပွင့်လင်းကြည်လင်စေရန် အမြဲတမ်း အဆင်သင့်ရှိနေသည့် အပြုံးတစ်ခုကို ထပ်လောင်းဖြည့်စွက်လိုက်ပါလျှင် စာဖတ်သူအဆွေသည် သင်၏ရှေ့၌ မက်(စ်) လက်သားရိုးကို တွေ့မြင်နိုင်ပေပြီ။

ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး၌ လက်သားရိုး အဓိက အရေးထားသော အရာနှစ်ခုသာရှိ၏။ ထိုအရာများကား “ဒူရန်ဒီ” နှင့် “ဒီရပ်ချက်” တို့ ဖြစ်ကြလေသည်။

ဒီရပ်ချက်သည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အလှဆုံးဟူ၍ ခေါ်ဆိုထိုက်သည့် သွေးသွယ်ကျောရှင်းသော လက်ကလေး ခြေကလေးများရှိ၏။ စိတ်သဘောထား ကောင်းမွန်ချိုသာခြင်းတို့ကလည်း သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးကို လွှမ်းမိုးလျက်ရှိ၏။ သူ၏ ဆွေမျိုးသားချင်းနှင့် စည်းစိမ်ဥစ္စာမှာ သူ၏ဦးလေးမက်(စ)လက်သားရိုးသာလျှင်ဖြစ်၏။ ထာဝစဉ်လုပ်ငန်းမှာလည်း သူ၏နေ့စဉ် ဘဝခရီးကို ကုန်လွန်အောင် နေထိုင်သွားရန်ပင်ဖြစ်၏။ ယဉ်ကျေးမှုနှင့်ပတ်သက်၍ သူတတ်ကျွမ်းထားသော ပညာသည်ကား သီချင်းအနည်းငယ်မျှသာလျှင်ဖြစ်၏။ အလုံးစုံခြုံ၍ ကြည့်လိုက်မည်ဆိုပါက ထိုမိန့်ကလေးသည် စိတ်သဘောထား နူးညံ့ဖြူစင်သူကလေးတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်

ပေ၏။ အရှေ့အိန္ဒိယတိုင်းသူတစ်ဦးကဲ့သို့ တင့်တယ်သော ကိုယ်ဟန်တွင် ကလေးသူငယ်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ပျော်ရွှင်ခြင်း၊ ပေါ့ပါးခြင်း၊ ဖျတ်လတ်ခြင်း အမူအရာတို့သည် စွက်ဖက်ရောစပ်လျက်ရှိသေး၏။ သူ၏ အဝတ်အစားများသည် အနည်းငယ် တောဆန်လျက် မြို့ကြီးသူများ၏ “ဖက်ရှင်” များနှင့် မယှဉ်ပြိုင်နိုင်စေကာမူ တစ်မျိုးအားဖြင့် တင့်တယ်ပြေပြစ်ခြင်း ရှိပေ၏။ ပေါ့လွင်သော နဖူး၊ ကျောရှင်းသော လည်တိုင်၊ ရွှေရောင်တောက်လျက်ရှိသော ဆံပင်၊ နေအနည်းငယ်လောင်ထားသော အသားအရေနှင့် ကျယ်သယောင်ယောင်ရှိသောလည်း ပုံပန်းကျနလျက် ယောက်ျားတို့၏ အာရုံကို ဆွဲဆောင်နိုင်သည့် အပြုံးကလေး အမြဲလိုလို ရစ်သန်းနေသည့် နှုတ်ခမ်းများကို ကျန်အချက်များနှင့် ပေါင်းစပ်လိုက်၍ ရရှိသော သူသည်ကား “ဒီရပ်ချက်”ပင် ဖြစ်ပေသတည်း။

တစ်ခါတစ်ရံ ညနေစောင်း နေဝင်ပြီးစတွင် ကောင်းကင်မှ မြူခိုးများနှင့် ပင်လယ်မှ မြူခိုးတို့ ရောနှောယှက်သန်းနေချိန်၌ လူများသည် နက်မှောင် လူးလိမ်လျက်ရှိသော လှိုင်းလုံးကြီးများပေါ်မှ စိန့်ဆင်ပဆင်ဆိပ်ကမ်းသို့ ဝင်ရောက်လာတတ်သည့် မီးခိုးတလူလူနှင့် ထူးဆန်းသော သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင်ကို တွေ့မြင်တတ်ကြလေသည်။ တောတိရစ္ဆာန်ရိုင်းတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ဆူညံစွာ မြည်ဟိန်းလျက် မီးတောင်ကြီးတစ်တောင်ကဲ့သို့ မီးခိုးများကို မှုတ်ထုတ်တတ်၍ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော သူ၏ဆူးတောင်များကို ရိုက်ခတ်ကာ မြို့ဘက်သို့ ဦးတည်လျက် တစ်ရှိန်ထိုးပြေးသွားသည့်အခါများ၌ နံဘေးသို့ ဖြာကနဲ ဖြာကနဲ ခွဲထွက်သွားသော လှိုင်းခေါင်းဖြူကြီးများနှင့် ထူထဲသော မီးခိုးအစိုင်အခဲကြီးများကို နောက်၌ ထားခဲ့လေ့ရှိသည့် အထွက်ပါသတ္တဝါကြီးကား အခြားမဟုတ် “ဒုရန်ဒီ” သင်္ဘောပင် ဖြစ်လေသည်။ ထို ဒုရန်ဒီသင်္ဘောနှင့် မိန်းမချောဒီရပ်ချက်တို့သာလျှင် ကမ္ဘာပေါ်တွင် လက်သားရိုး၏ အမြတ်ခိုးဆုံးအရာ ဝတ္ထုများပါပေတည်း။

ရှေးကျသေးသော ထိုခေတ်အခါက ထိုကဲ့သို့ ဂန်ဇီကျွန်းနှင့် “စိန့်မာလို” သို့ ကူးသန်းသွားလာနိုင်မည့် စက်သင်္ဘောတစ်စင်းတီထွင်ဆောက်လုပ်ခြင်းကို မက်(စ)လက်သားရိုးမှတစ်ပါး မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ စိတ်ကူးမထည့်ခဲ့သေးချေ။

အဆိုပါအကြံအစည်ကို မည်ကဲ့သို့ ရရှိအောင်မြင်ခဲ့သည်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်တို့သည် စာဖတ်သူများအား ဖော်ပြရပေဦးမည်။

လက်သားရိုးသည် ကမ္ဘာကို လှည့်ပတ်သွားလာနေခဲ့စဉ် တစ်နေ့၌ အကြောင်းအားလျော်စွာ သူကဲ့သို့ ကမ္ဘာကို လှည့်၍ စွန့်စားသွားလာနေသူ အလားတူ လူမျိုးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေ၏။ သူသည် ထိုသူအား နှစ်ချိုက်သဘောကျမိသဖြင့် အပြန်၌ ဂန်ဇီကျွန်းသို့ တစ်ပါတည်းခေါ်ဆောင်လာခဲ့ရာ၊ ထိုသူမှာ ကမ်းရိုးတန်းတလျှောက် သွားလာသော သင်္ဘောတစ်စင်းမှ သင်္ဘောသားတစ်ယောက်၏ တာဝန်ဝတ္တရားများကို သင်ကြားတတ်မြောက်ခဲ့ကြောင်းကို ထပ်မံသိရှိရသည်နှင့် လက်သားရိုးသည် ထိုသူနှင့် အလုပ်စပ်တူလုပ်ကိုင်လေ၏။ ထိုသူကား “ရမ်းတိန်း” ဆိုသူဖြစ်လေသည်။

ရမ်းတိန်းသည် လက်သားရိုးကဲ့သို့ပင် တုတ်ခိုင်သော လည်ပင်းနှင့် လေးလံသော ဝန်များကို ထမ်းဆောင်နိုင်သည့် ကျယ်ပြန့်ကြံ့ခိုင်သော ပခုံးကြီးများရှိသူဖြစ်လေသည်။ ဂန်ဇီကျွန်းမှ လူများကမူ သူ၏ နောက်ကြောင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ တစ်စွန်းတစ်စမျှ သိရှိခြင်းမရှိကြပေ။ သို့ရာတွင် သူကဲ့သို့သော လူမျိုးသည် ဘဝအမျိုးမျိုးကို ရင်ဆိုင်ခဲ့သော လူမျိုးဖြစ်တတ်သည့်အလျောက်၊ လူလောက၌လည်း ငုတ်ချည်တစ်ခါ ပေါ်ချည်တစ်လှည့်နှင့် ရှိတတ်သူဖြစ်ပေမည်ဟု ရပ်ရည်အသွင်အပြင်နှင့်သာ အကဲခတ်

ST. MALO ‘စိန့်မာလို’ ပြင်သစ်ကမ်းခြေမှ သင်္ဘောသိပ်မြို့ကလေးတစ်မြို့။

ကြရ၏။ သူသည် အတွေ့အကြုံများသုပိပိ ဆိုးသွမ်းသော ဒုစရိုက်အမျိုးမျိုးကိုလည်း ကိုယ်ထိလက်ရောက် ကျူးလွန်ခဲ့ဖူးဟန် လက္ခဏာ ရှိလေသည်။

သို့သော် တစ်နေ့၌ ရမ်းတိန်းသည် ဂန်ဇီကျွန်းမှ ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

သို့နှင့် လက်သားရီး၏ ပါတနာသည် သူတို့၏ စပ်တူလုပ်ငန်းမှ ငွေအားလုံးကို ယူငင်ကာ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားလေ၏။ ထိုငွေများထဲတွင် ရမ်းတိန်းပိုင် ငွေကြေးအနည်းငယ်မျှသာ ပါဝင်သည်ကား မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် လက်သားရီး တစ်ဦးတည်းပိုင်သော ငွေများကား ဖရန့်ဒင်္ဂါးပေါင်း ငါးသောင်းတိတိမျှ ပါရှိ၏။ လက်သားရီးသည် သင်္ဘောသားတစ်ယောက်အဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ သင်္ဘောလက်သမားဆရာတစ်ယောက်အဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ စက်မှုလက်မှုပညာရပ်များကို အနှစ် (၄၀) တိုင်တိုင် လုပ်ကိုင်ခြင်းအားဖြင့် သူသည် ဖရန့်ဒင်္ဂါးပေါင်း တစ်သိန်းမျှကို ရှာဖွေစုဆောင်းမိခဲ့၏။ ယခုကား ရမ်းတိန်းသည် သူ့ထံမှ ထိုငွေတစ်ဝက်ကို ခိုးယူထွက်ပြေးသွားလေပြီ။ လက်သားရီးကား စည်းစိမ်တစ်ဝက် ပြုတ်ရရှာလေပြီ။

စည်းစိမ်တစ်ဝက်မျှ ပျက်စီးဆုံးပါးသွားသော်လည်း လက်သားရီးသည် စိတ်နှလုံးထိခိုက်ခြင်းမရှိဘဲ၊ သူ၏ ဆုံးရှုံးမှုကို မည်ကဲ့သို့ ပြန်လည်ထူထောင်ရမည်ကိုသာ ချက်ချင်းလက်ငင်း ကြံစည် စိတ်ကူးခြင်းပြုလေ၏။ ထိုအချိန်က လူများသည် အင်ဂျင်စက်ဖြင့် သွားလာသော သင်္ဘောမျိုး အကြောင်းကို အတော်အပြောများနေကြ၏။ လက်သားရီးသည် ထိုသင်္ဘောမျိုး တစ်စင်းလုပ်ရန် စိတ်ကူးရမိ၏။ ထိုအကြံအတွက် သူသည် ကျန်ရှိသော သူ၏ ငွေအားလုံးကို သွန်လောင်းကာ ကြိုးပမ်းလေ၏။ သူသည် ထိုအလုပ်အတွက် သူ၏ရှိသမျှ စည်းစိမ်ကို အဆုံးထားလေသည်။

ရမ်းတိန်းထွက်ပြေးပြီးနောက် (၆) လ ကြာရှိသောအခါ စိန်ဆင်ပဆင်မှ လူများသည် မီးခိုးလုံးကြီးများကို မှုတ်ထုတ်လျက် ပင်လယ်ပြင်

၌ မီးစွဲလောင်နေသည်နှင့်တူသော သင်္ဘောတစ်စင်း ဆိပ်ကမ်းမှ ပေါ်ထွက်လာသည်ကို အံ့သြစွာ တွေ့မြင်ရလေ၏။ ဤသည်ကား ရေလက်ကြားထဲတွင် ပထမဆုံး ကူးသန်းသွားလာမည့် အင်ဂျင်တပ်စက်သင်္ဘောပင်တည်း။

ထိုသင်္ဘောကလေးကား အခြားသင်္ဘောများနည်းတူ တိုက်ပွဲအတွက်ထက် ကုန်စည်ကူးသန်းခြင်းကို အရေးပေးကာ၊ ကုန်ပစ္စည်းအမြောက်အမြားဝင်စေရန် အထူးသဖြင့် တိုင်းထွာဆောက်လုပ်ထားသည့် ကုန်တင်သင်္ဘောကလေးဖြစ်၏။ ခရီးသည်ဆို၍ အနည်းငယ်မျှသာ တင်ဆောင်၏။ ထို့ပြင် ကျွဲနွားများကို တင်ပို့ရာ၌လည်း အကြပ်အတည်းနှင့် များစွာ တွေ့ကြုံရတတ်သေး၏။ အကြောင်းသော်ကား ထိုအချိန်က အဆိုပါ ကျွဲနွားများကို ကုန်လောင်းခန်းထဲ၌ပင် ကျပ်ကျပ်တည်းတည်းနှင့် တင်ဆောင်သွားရခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

သင်္ဘောအင်ဂျင်စက်အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဖော်ပြရပါမူ ၎င်းအင်ဂျင်မှ ဖြင်းတစ်ကောင်၏ အင်အားသည် ကုန်အလေးချိန် သုံးတန်နှင့် ညီမျှ၍ ထိုအလေးချိန်မှာလည်း ဆွဲသင်္ဘောကလေး တစ်စင်းနှင့် ညီမျှ၏။ ထို့ပြင် ၎င်းအင်ဂျင်တပ်ထားသည့် နေရာသည် တစ်စပ်တည်းရှိသော သွန်းသံပြားဝေါ်တွင်ဖြစ်သောကြောင့် အကယ်၍ ပြင်းထန်သော ထိခိုက်မှုများ မတော်တဆ ဖြစ်ပေါ်စေကာမူ လှိုင်းလုံးများ၏ဒဏ်သည် ၎င်းအား ချိန်သားပျက်၍ တိမ်းစောင်းသွားစေရန် မတတ်နိုင်ချေ။ အကယ်၍ သင်္ဘောကိုယ်ထည်ကြီးပင် ထိခိုက်ပျက်စီးသော်လည်း အင်ဂျင်စက်မှာ တစ်စုံတစ်ရာ ချို့ယွင်းခြင်းမရှိဘဲ ပကတိအတိုင်း ကျန်ရှိနေမည်ဖြစ်၏။ ထိုအင်ဂျင်စက်ကို ပြင်သစ်ပြည်တွင် တည်ဆောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ မက်(စ) လက်သားရီးသည် ၎င်းစက်၏ ပုံကြမ်းကို ရေးဆွဲပေးခဲ့၏။ သူ၏ပုံစံအတိုင်း အင်ဂျင်ကို တည်ဆောက်ပေးခဲ့သော အင်ဂျင်နီယာသည်လည်း အကြောင်းအားလျော်စွာ ဆွဲဆုံးခဲ့ပြီဖြစ်သဖြင့် ထိုအင်ဂျင်သည် ပြိုင်ဘက်ကင်းလျက်ရှိနေသည့်ပြင် ၎င်းအား တစ်ဖန်ပြည်လည်တပ်ဆင်ရန်မှာလည်း

လွန်စွာ ခဲယဉ်းလှပေ၏။ ထိုစက်ကို တီထွင်စေရန် ဖရန်ဒင်္ဂါး ၄၀,၀၀၀
မျှ ကုန်ကျခဲ့လေသည်။

လက်သားရိုး၏ သင်္ဘောသည် ဂန်ဒီကျွန်းမှ စိန်မာလိုသို့ တစ်ပတ်
လျှင် တစ်ကြိမ်ကျ မှန်မှန်ထွက်လေ့ရှိ၏။ အင်္ဂါနေ့ နံနက်၁၀းတွင်
စံတင်ထွက်ခွာ၍ သောကြာနေ့ ညနေ၁၀းတွင် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ၏။
သို့ဖြင့် စနေနေ့ ဈေးအတွက် အချိန်မီဖြစ်လေသည်။ ၎င်းသည် ထိုကျွန်းစု
တစ်ဝိုက်၌ ကူးသန်းသွားလာနေသော အခြားမည်သည့် ရွက်သင်္ဘောကြီး
ထက်မဆို အင်အားကြီးမားသည့်ပြင် ၎င်း၏ တစ်ခေါက်သည်လည်း
ထိုလုပ်ငန်းမျိုးကို ပြုလုပ်နေသည့် ရိုးရိုးသင်္ဘောတစ်စင်း၏ လေးခေါက်
နှင့်ညီမျှ၏။

သို့ဖြစ်၍ ထိုလုပ်ငန်းမှာ လွန်စွာအမြတ်အစွန်းထွက်လျက်ရှိလေ
သည်။ သင်္ဘောတစ်စင်း၏ နာမည်ကြီးမှုသည် ၎င်း၏ ကုန်စည်ပစ္စည်း
များ တင်ဆောင်ရာတွင် သိပ်သိပ်သည်းသည်းနှင့် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာစွာ
တင်ဆောင်နိုင်မှုပေါ်တွင် တည်ရှိ၍ လက်သားရိုးသည် ဤနေရာ၌ အထူး
လိမ္မာကျွမ်းကျင်သူဖြစ်လေသည်။ သို့သော် လက်သားရိုးက အသက်အရွယ်
ကြီးရင့်လာပြီးဖြစ်၍ ဤအလုပ်ကို ကိုယ်တိုင်လုပ်ကိုင်စွမ်းဆောင်နိုင်ခြင်း
မရှိသောအခါ သူ့ခြေရာကို နင်းနိုင်မည့် သင်္ဘောသားတစ်ယောက်ကို
ရှာဖွေငှားရမ်းရတော့၏။

ဤသို့ဖြင့် ၂ နှစ်မျှ ကြာရှိသောအခါ တစ်နှစ်လျှင် အသားတင်
ဝင်ငွေ စတာလင်ပေါင် ၇၅၀ သို့မဟုတ် ဖရန်ဒင်္ဂါးပေါင်း ၁၈,၀၀၀
မျှ သင်္ဘောမှ ရရှိခဲ့လေသည်။

အလုပ်အကိုင် အပေါက်အလမ်းတည့်သူများမှာ ပစ္စည်းဥစ္စာတက်၍
လာတတ်၏။ ပစ္စည်းဥစ္စာ တက်၍လာသူများမှာလည်း ထင်ရှား၍ လာ
တတ်၏။ ဤသို့လျှင် လက်သားရိုးသည် ရပ်ရွာထဲတွင် ထင်ရှားကျော်စော
သော လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ်သို့ မကြာမီရောက်ရှိလာ

တော့၏။ သို့နှင့်သူသည် “စိန်ဆင်ပဆင်” သင်္ဘောဆိပ်အဝင်၌ ဥယျာဉ်နှင့်
ပင်လယ်စပ်ကြားရှိမြေကို ကျောက်သား ကျောက်တုံးတို့ဖြင့် ဆောက်လုပ်
ထားသည့် အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်နှင့်အတူ အကြွေးဝယ်ယူလိုက်၏။ အိမ်၏
ထောင့်ချိုး၌ကား “ဗရေဗီ” ဟူ၍ အိမ်ကြီး၏အမည်ကို ကမ္ပည်းထိုးထား
လေသည်။

အိမ်ရှေ့တည့်တည့်၌ သင်္ဘောဆိပ်၏ အုတ်နံရံများ တစ်စိပ်
တစ်ဒေသ တည်ရှိလျက် မြောက်ဘက်ဝင်းထဲ၌မူ နှင်းဆီပန်းများ ဖူးပွင့်
ငုံဆေလျက်ရှိသည့် ပန်းဥယျာဉ်တစ်ခုရှိပြီးလျှင် တောင်ဘက်တွင် ပင်လယ်ကို
လှမ်းကြည့်နိုင်သော ရှုမျှော်ခင်းတစ်ခုရှိလေသည်။ ထိုမျက်နှာစာ နှစ်ခု
သည်ကား အိမ်ကြီးရှင်ဖြစ်သော မက်(စ်)လက်သားရိုးနှင့် “ဒီရပ်ချက်”တို့
အတွက် တမင်ရည်ရွယ်ပြုလုပ်ထားသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။

သူ၏ အင်ဂျင်တတ်သင်္ဘောကို ဖန်တီးဆောက်လုပ်ပြီးနောက်
လက်သားရိုးသည် ၎င်းအား “လာဒူရန်ဒီ” ဟူ၍ ကင်ပွန်းတတ်ခဲ့၏။
“ဒူရန်ဒီ” နှင့် “ဒီရပ်ချက်” သည် အတူတူပင်ဖြစ်၏။

အမှန်အားဖြင့်သော် လက်သားရိုးသည် ကွယ်လွန်သွားသော မိမိ
အစ်ကိုတစ်ယောက်၏ မိဘမဲ့ သမီးကလေး “ဒီရပ်ချက်” ကို မိခင်နှင့်
ဖခင် နှစ်ဦးစလုံးတို့၏ နေရာတွင် ဆက်ခံလျက် လူလားမြောက်သည့်
တိုင်အောင် မွေးမြူခဲ့ရ၏။ ဒီရပ်ချက်သည် သူ၏ တူမသာမဟုတ်၊
ဘုရားပေးသော သူ၏ကလေးလည်း မည်၏။ သူကလေးအား ရင်ခွင်၌
ထားကာ လက်သားရိုးသည် ရေဖြန်းမင်္ဂလာပြုခဲ့ရ၏။ သူကလေး၏
ခရစ်ယာန်နာမည် “ဒီရပ်ချက်” ကို ရွေးချယ်ခဲ့သူမှာလည်း သူပင်ဖြစ်ခဲ့၏။

ဒီရပ်ချက်သည် “ဗရေဗီ” အိမ်ကြီး၏ အလှဆုံးသော အခန်းကို
ရွေးချယ် နေထိုင်ခဲ့၏။ ထိုအခန်းတွင် ပြတင်းပေါက် နှစ်ပေါက်ရှိလျက်
ဥယျာဉ်ကို အပေါ်မှ စီး၍ မြင်ရ၏။ တစ်ဖက်၌ တောင်ကုန်းတစ်ခုရှိရာ
ဂီးလီးယတ်၏ အိမ်ကြီး ဗူဒီလာရူးမှာ ထိုတောင်ကုန်း၏ အခြားတစ်ဖက်

၌ တည်ရှိလေသည်။

ထိုအခန်းတွင်း၌ပင် “ဒီရပ်ချက်” သည် သူ၏ စန္ဒရားကြီးကို တီးကာ သီဆိုလေ့ရှိ၏။ စန္ဒရားနှင့် တွဲဖက်သီဆိုလေ့ရှိသော သီချင်းမှာ သူ့အကြိုက်နှစ်သက်ဆုံး စကော့အသံဖြစ်သည့် “ဗော်နီ-ဒန်ဒီ” ဟူသော သီချင်းဖြစ်ရာ ထိုသီချင်းထဲတွင် ညဉ့်သန်းခေါင်ယံ၏ အငွေ့အသက်များ ဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိသော်လည်း သူ၏ အသံမှာမူ နံနက်အရုဏ်ဦးကဲ့သို့ စိုပြည်လန်းဆန်းလျက်ရှိလေသည်။

အစဉ်အမြဲ ကြည်လင်ရှင်ပျ၍ နေသော ဒီရပ်ချက်သည် ထိုအိမ်ကြီး၏ ငွေခွဲလွဲကလေးနှင့် သဏ္ဌာန်တူနေ၏။ သူ၏ ရုပ်ရည်သည် လှပတင့်တယ်ခြင်းထက် ခံညားကျော့ရှင်းခြင်းက သာလွန်လျက်ရှိ၏။ ထိုကဲ့သို့ ကျက်သရေရှိလှ၍ ရုပ်ရည်သန့်ပြန်ခြင်းကြောင့်ပင် ငယ်စဉ်က တည်းက အစပြု၍ ရုပ်ရွာထဲတွင် ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့လေသည်။

ဒီရပ်ချက်သည် ဦးလေးဖြစ်သူအား ဖခင်အရင်းကဲ့သို့ သဘောထား၏။ သို့ဖြင့် လက်သားရီးကလည်း သူ့အား အိမ်မှကိစ္စအဝဝတို့ကို ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ပေးသည့် အစေခံနှစ်ယောက်နှင့်တကွ အစစ မပြုနိုင်စေဘဲ စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းခဲ့၏။

လက်သားရီး၏ အခန်းမှာမူကား သင်္ဘောဆိပ်ကို မြင်နိုင်သော နေရာ၌ ရှိပြီးလျှင် အောက်ထပ်ခန်းမဆောင်ကြီးနှင့်လည်း ဆက်လျက်ရှိ၏။ ထိုအခန်းမှာ သူ၏ကြီးပုခက်၊ သူ၏ စက်နာရီနှင့် သူ၏ ဆေးဘဲကြီးများဖြင့် တန်ဆာဆင်လျက်ရှိ၏။ ထို့ပြင် စားပွဲတစ်လုံးနှင့် ကုလားထိုင်တစ်လုံးလည်း ရှိသေးရာ မျက်နှာကျက်နှင့် နံရံများကိုမူ သင်္ဘောဆေးဖြူများသုတ်ထား၏။ အခန်းတံခါးပေါက်၏ တစ်ဖက်၌ ရေလက်ကြားကျွန်းစုများကို ဖော်ပြထားသည့် သင်္ဘောသုံး မြေပုံကြီးတစ်ခုကို သံတစ်ချောင်းဖြင့် ရိုက်၍ ဆွဲချိပ်ထားလျက်၊ လက်ဝဲဘက်၌ကား ထောင့်လေးထောင့်တွင် ပြင်သစ်၊ ရုရှ၊ စပိန်၊ ယူနိုက်တက် စတိတ်နိုင်ငံများ အလယ်တွင်

ယူနိုက်တက် ပါဝင်သော တိုင်းပြည်အားလုံးတို့၏ အလံများကို ဆေးရောင်စုံများဖြင့် ရိုက်နှိပ်ထားသည့် ချည်လက်ကိုင်ပဝါကြီးတစ်ထည်ကိုလည်း သံများဖြင့် ရိုက်စွဲထား၏။

ဒူရန်ဒီသင်္ဘောသည် ဆိပ်ကမ်းသို့ ဝင်ရောက်လာသည့်အခါ၌ ၎င်း၏ ကျောက်ကြီးကို လက်သားရီး၏ ပြတင်းပေါက်အောက်တည့်တည့် အိမ်အောက်ထပ် ကလောက်ဆွဲ၌ တပ်ဆင်ထားသည့် သံကွင်းကြီးတွင် မြဲမြံစွာ ချည်နှောင်ထားလေ့ရှိ၏။ ထိုကဲ့သို့သော ညဉ့်မျိုးများ၌ လက်သားရီးသည် သူနှင့် ကပ်လျက်ရှိသော အခန်းထဲတွင် အိပ်နေသည့် ဒီရပ်ချက်ကိုပင် လုံးဝ သတိမရတော့ဘဲ သူပိုင်သင်္ဘော၏ အကြောင်းကို စဉ်းစားစမြဲပြန်ရင်း သူ၏ ကြီးပုခက်ကြီးထဲတွင် နှစ်ချိုက်စွာ အိပ်ပျော်လေ့ရှိပေသည်။

အလုပ်ဝတ္တရားကို ဆောင်ရွက်နိုင်သမျှ ကာလပတ်လုံး လက်သားရီးသည် ဒူရန်ဒီကို စံမခန့်ခွဲအုပ်ချုပ်ခဲ့လျက် သူမှတစ်ပါး အခြား “ပိုင်းလော့” သို့မဟုတ် ကပ္ပတိန်ဟူ၍ မရှိခဲ့ပေ။ သို့ရာတွင် တစ်နေ့၌ ကျွန်ုပ်တို့ ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း သူ၏ရာထူးကို ဆက်ခံမည့်သူတစ်ယောက်အား ရှာဖွေရမည်အချိန်သည် နောက်ဆုံး ဆိုက်ရောက်ခဲ့လေသည်။

ထိုအလုပ်အတွက် သူသည် ဂန်ဇီကျွန်းရှိ တိုတိပ်ယံခေါ် မြို့ကလေးတစ်မြို့မှ ဆီယာ “ကလူဗင်” ဆိုသူတစ်ယောက်ကို အခန့်သင့် တွေ့ရှိသဖြင့် ၎င်းအား ရွေးချယ်လိုက်လေသည်။

ဆီယာ “ကလူဗင်” ဆိုသူကား အသွင်အပြင်အားဖြင့် အရက်သမားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ရှိနေသော်လည်း ပင်လယ်ကျွန်းကျင်မှုတွင် “ရှာမှရှား” ဆိုသော သင်္ဘောသားတစ်ယောက်ဖြစ်၍ မည်သည့်အန္တရာယ်မျိုးနှင့် မဆို ရင်ဆိုင်ရာ၌ လိုအပ်သော အမြင့်ဆုံး အရည်အချင်း စွမ်းရည်သတ္တိတို့နှင့် ပြည့်စုံသူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သူသည် ကုန်တင်ကုန်ချ၊ ကုန်သွင်းကုန်လျှောင့်တို့ကို နားလည်၏။ ရေထဲ၌လည်းကောင်း၊ ကုန်းပေါ်၌လည်းကောင်း အားကိုးအားထားပြုလောက်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ တက်မကို

ကောင်းစွာ ကိုင်တတ်၏။ ရေကြောင်းကိုလည်း နားလည်၏။ သင်္ဘောလမ်းပြအဖြစ်ဖြင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ လုပ်ကိုင်ခဲ့ဖူး၏။ မာလိန်အလုပ်ကိုလည်း လုပ်တတ်၍ တကယ် သူ့ရသတ္တိနှင့် ပြည့်စုံသော ကပ္ပတိန်တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်လေသည်။ သူသည် သတ္တိကောင်း၍ စေ့စပ်သေချာသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်ရာ၊ သတိကောင်း၍ စေ့စပ်သေချာသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်ရာ၊ သတိကောင်းခြင်းဟူသည်မှာ ပင်လယ်ခရီးသွားခြင်းတွင် အထူးအရေးကြီး၍ လိုအပ်သော အရည်အချင်းတစ်ခုဖြစ်လေသည်။ သဘာဝအတိုင်း ဘေးအန္တရာယ်ကို ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်တတ်သည့် သူ၏မူလသဘောရင်းသည်လည်း အရေးကြီးသည့်အခါ၌ ပေါ်ထွက်လာတတ်သည့် အင်အားကြီးမားလှသော သူ၏ စိတ်ဓာတ်က သွေးဆောင်လိုက်သောအခါ၌မူ ပျောက်ကွယ်၍ သွားတတ်လေသည်။

ထိုရေလက်ကြား ကျွန်းစုနှင့်တကွ အနီးတစ်ဝိုက်တွင် နေထိုင်ကြသူများအနက် ရေကို မိကျောင်းကဲ့သို့ ကျင်လည်သော အမျိုးတစ်မျိုးရှိရာ ဆီယာ “ကလုဗင်” မှာ ထိုအမျိုးအနွယ်မှ ဆင်းသက်လာသူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ နာမည်ကျော် ရေကူးသမား နာမည်ကျော် ရေငုတ်သမား တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်၏။ ရာသီဥတုကိုလည်းကောင်း၊ အချိန်အခါကိုလည်းကောင်း၊ ဒီရေနှင့် လှိုင်းလုံးများကိုလည်းကောင်း၊ အနည်းငယ်မျှ ပမာနမထားဘဲ ရေထဲတွင် မိမိအလိုရှိသလောက် ငုတ်၍ နေနိုင်စွမ်းရှိသော သူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သို့နှင့် သူသည် လူအများကြောက်ရွံ့၍ ဘေးအန္တရာယ်ထူပြော များပြားလှသော “ဟန်ဇေး” ကျောက်ဆောင်များမှ “ပလိန်းစွန်” ခေါ် အငူစွန်းသို့ မကြာခဏဖြတ်၍ ကူးဝဲကြောင်းနှင့် သတင်းကြီးသူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်လေသည်။ သူသည် ဂန်ဇီကျွန်းရှိ “တိတိုဗယ်” ခေါ် မြို့ကလေးမှ မြို့သားတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

သူ့အပေါ်တွင် မက်(စ) “လက်သားရီး” မှာ အကြိုက်နှစ်သက်ဆုံးအချက်တစ်ချက်မှာ “ရမ်တိန်” ၏ အကျင့်စရိတ္တနှင့် ပတ်သက်၍

တင်ကြိုမှန်ကန်အောင် ဆုံးဖြတ်နိုင်ခြင်း၊ သတိပေးခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအချက်သည်ပင်လျှင် လက်သားရီးသည် ကလုဗင်၏ အရည်အချင်းကို ကောင်းစွာ နှစ်သက်သဘောကျခြင်းဖြစ်လေသည်။

တစ်ခါက ဆီယာကလုဗင်သည် သင်္ဘောပိုင်ရှင် လက်သားရီးနှင့် စကားပြောဆိုလျက်ရှိရာ၊ လက်သားရီးမှာ သူ့ကိုယ်တိုင် ပုံစံရေးဆွဲဆောက်လုပ်စေခဲ့သည့် အင်ဂျင်စက်တပ်ဆင်ထားသော “ဒူရန်ဒီ” အကြောင်းကို ချီးကျူးလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်သင်္ဘောကတော့... ဆီယာကလုဗင် ရွယ်တူရင် ပြိုင်ဘက်ကင်းပါတယ်ဗျာ၊ တခြားဟာမကြည့်ပါနဲ့၊ အင်ဂျင်ကိုင်ထားပုံပဲကြည့်... ဘယ်လောက်ပဲ လှိုင်းဒဏ်ကြီးလို့ ကိုယ်ထည်ကြီး ပျက်စီးသွားပေစေ... စက်ဟာ ချိန်သားပျက်မသွားနိုင်ဘူး၊ မဟုတ်လား၊ ဒီအချက်တစ်ချက်ထဲနဲ့ပဲ ကျုပ်သင်္ဘောကို ဘယ်သူမှ မပြိုင်နိုင်ပါဘူး။”

“မှန်ပါတယ် မက်(စ)လက်သားရီး”

“ပြီးတော့ အင်ဂျင်ကိုလဲ ပုံစံပေးတာက ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သေသေချာချာစဉ်းစားပြီးမှ ပုံကြမ်းဆွဲပေးတာဗျ၊ ရိုးရိုးကလေးနဲ့ အတပ်အဆင်မှာ တကယ်ခက်တယ်၊ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုစီ တစ်ခုစီမှာ တကယ် နက်နဲမှု၊ တကယ် လျှို့ဝှက်မှု၊ တကယ် ခဲယဉ်းမှုရှိတယ်။ သည့်အပေါ် ဒီအင်ဂျင်ကို လုပ်ပြီး ကိုယ်တိုင်တပ်ဆင်ပေးခဲ့တဲ့ ကျုပ်အင်ဂျင်နီယာ ဆုံးသွားပြန်တော့ ဖြတ်ရမယ် ပြန်တပ်ရမယ်များဆိုရင် ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး ဆီယာကလုဗင်”

“ကျွန်တော် သဘောကျပါတယ်ခင်ဗျာ... ဒီလောက်ကောင်းပြီး ဒီလောက် အသေးစိတ် ကျကျနန လုပ်ထားတဲ့ အင်ဂျင်မျိုး ကျွန်တော်ဖြင့် တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးပါဘူး။”

“ဒါကြောင့်လဲ ဖရန် ၄၀,၀၀၀ ကုန်ခဲ့တာပေါ့လေ... ကျုပ်ကလဲ အကောင်းမှ ကြိုက်တဲ့လူဆိုတော့ ငွေကုန်တာ ပမာနမထားဘူးလေစွည်း”

၃၂ ❀ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ကောင်းဖို့သာ ပဓာနထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ကိုးဗျ”

“ဒါထက် ခင်ဗျာ ပါတနာအကြောင်း နည်းနည်းပြောချင်တယ်ဗျာ”

“ဘာလဲဗျ ရမ်းတိန်း အကြောင်းလား”

“ဟုတ်ပါတယ် သူ့ကို ကြည့်ရတာ ကျွန်တော်ဖြင့် နည်းနည်းမှ အကဲမရဘူးဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကလူဗင်ရဲ့ သူလဲ ကျုပ်လိုဘဲ ကမ္ဘာကို လှည့်ပြီး စွန့်စွန့်စားစား တုံးတိုက်တိုက် ကျားကိုက်ကိုက် သွားနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ”

“ဒါကတော့ မှန်ပါလိမ့်မယ်၊ သို့ပေမယ့် အခု သူနေပုံထိုင်ပုံ သူ့ အသွားအလာ ကြည့်ရတာ တယ်ပြီး မဟာနဲ့ထင်တယ်ဗျာ၊ တစ်နေ့နေတော့ ခင်ဗျာအပေါ် အကောက်ကြလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်နိုင်မယ် မထင်ပါဘူး ကလူဗင်... ရုပ်ကြမ်းတိုင်း သဘောမဖြောင့်ဘူးလဲ မထင်ပါနဲ့”

“အင်းလေ... ခင်ဗျာလူ စောင့်ကြည့်ပါဦး၊ ကျွန်တော်တော့ တည့်တည့်ပြောရမယ်ဆိုရင် တစ်နေ့မှာ ခင်ဗျားကို ဓားပြတိုက်သွားလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ဆီယာကလူဗင်သည် ရမ်းတိန်းနှင့်ပတ်သက်၍ လက်သားရိုးအား အထက်ပါအတိုင်း မကြာခဏ သတိပေးခဲ့ဖူး၏။ သို့နှင့် ရမ်းတိန်းမှာ သူသတိပေးသည့်အတိုင်း ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားပြီဖြစ်ရကား၊ ကလူဗင်၏ သတိပေးချက်သည် နောက်ဆုံးအတိအကျ မှန်ကန်လေတော့သဖြင့် ဤအချက်သည်လည်း လက်သားရိုးသည် ကလူဗင်အား အခြားသူများထက် ပို၍နှစ်သက်လာခဲ့သည့် အချက်များတွင် တစ်ချက်အပါအဝင်ဖြစ်လေသည်။

❀

စာခန်း (၄)

ဂီးလီးယတ်သည် ဒီရပ်ချက်အား မည်သည့်အခါကမျှ စကားပြောဆိုခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ သူလို ငါလိုပင် သာမန် သိကျွမ်းခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ဒီရပ်ချက်က ဂီးလီးယတ်အား လမ်းတွင်တွေ့ရှိ၍ သူ၏ နာမည်ကို နှင်းခဲပေါ်၌ရေးကာ သူ့အား အံ့အားသင့်စေခဲ့သော အချိန်က ဒီရပ်ချက်သည် အငုံမှ အပွင့်သို့ ပြောင်းစ ကြည့်ရှု၍ မဝအောင် အလှပဆုံးဖြစ်သည့် အသက်ဆယ့်ခြောက်နှစ်မျှသာ ရှိသေး၏။

ထိုနေ့ညက ဂီးလီးယတ်သည် အနည်းငယ်မျှသာ အိပ်ပျော်၍ အိပ်မက်များကိုလည်း ကယောင်ချောက်ချား မက်သေး၏။ နောက်တစ်နေ့ နံနက် နေအတော်မြင့်မှ အိပ်ရာမှ နိုးလာပြီးလျှင် ပထမဆုံး သတိရမိသော အရာမှာလည်း ဒီရပ်ချက်ပင် ဖြစ်နေလေသည်။ ထို့ပြင် သူသည် မြေပြင်ပေါ်၌ မပျက်ရသေးဘဲရှိနေသော သူ့နာမည် ဂီးလီးယတ်ကို လမ်းသွားလမ်းလာများက မကြာခဏ ရပ်တန့်ကာ ဖတ်ကြည့်ကြမည်ကို မြင်ယောင်မိသော်လည်း စိန့်ပီတာ သင်္ဘောဆိပ်လမ်းကိုလည်း ထပ်မံသွားရောက်ခြင်း မပြုတော့ချေ။

အခြားတစ်ကြောင်းကလည်း သူသည် ဒီရပ်ချက်နေသည့် ဗရေဗီ အိမ်ကြီးကို နေ့စဉ် မြင်တွေ့နေရခြင်းအားဖြင့် ကျေနပ်လျက်ရှိ၏။ ထို့ပြင် သူသည် အလုပ်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ဒီရပ်ချက်၏ ဥယျာဉ်ခြံဝင်း၏ အပြင်ဘက်ရှိလမ်းမှလည်း မကြာခဏ ဖြတ်သန်းသွားရတတ်သေး၏။ ချစ်သောသူများသည် သူတို့ ချစ်သူ၏ ပစ္စည်းများကို အစဉ်အမြဲ တွေ့နေရခြင်းကိုပင် နှစ်သိမ့်ကျေနပ်နေတတ်ခြင်းသည် လောကဓမ္မတာကြီးပေတည်း။

သို့နှင့် တစ်နေ့၌ ဂီးလီးယတ်သည် ထိုလမ်းသို့ ဖြစ်သွားခိုက် အကြောင်းအားလျော်စွာ ဒီရပ်ချက် စန္ဒရာတီးရင်း သီချင်းဆိုနေသည်နှင့် လာရောက် ကြိုကြိုက်နေ၏။ ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ထားသော်လည်း သူ့ကိုမူကား အပြင်မှ မမြင်ရပေ။ သီချင်းမှာ “ဗော်နီဒန်ဒီ” ပင် ဖြစ်လေသည်။ သူသည် ပထမ၌ မျက်နှာဖြူပတ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားသော်လည်း နောက် အရဲစွန့်ကာ သီချင်းသံကို နားထောင်ရဲလာ၏။ မိမိ ချစ်သူ၏ အသံလည်းဖြစ်ပြန်၊ သီချင်းသံကလည်း ဖြစ်ရကား ဂီးလီးယတ်မှာ ဒီရပ်ချက်၏ သီချင်းကို နားထောင်၍ မငြီးနိုင်အောင်ရှိလေ၏။

နောက် မကြာမီ သီချင်းသံကို နားထောင်ရုံမျှမက တစ်ဆင့် တက်ကာ မိန်းကလေး၏ အသွားအလာ အနေအထိုင်များ တစေ့တစောင်း ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုတတ်လာခဲ့၏။ သို့ရာတွင် သူ့ကို မြင်တွေ့ မသွားစေရန်ကိုမူ များစွာ သတိထားလေသည်။

အချိန်သည် တရွေ့ရွေ့ ပြောင်းလဲနေသည်နှင့်အမျှ ဂီးလီးယတ်သည်လည်း ပန်းဥယျာဉ်ထဲသို့ ထွက်ချည်ဝင်ချည်နှင့် ရှိနေသော ဒီရပ်ချက်ကို ခြံစည်းရိုးနောက်ကွယ်မှ ပုန်းအောင်းကာ မလှုပ်မရွက်ဖြင့် အသက်ရှူမှားတော့မတတ် ငေးမောစောင့်ကြည့်နေရခြင်းအားဖြင့် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ အချိန်ကုန်လာခဲ့ရလေ၏။ ဥယျာဉ် ခုံတန်းလျားကလေး ထားရှိသည့် သစ်ပင်နွယ်ရုံကြီးအောက်၌ မက်(စ)လက်သားရီးနှင့် စကားလက်

ဆုံကျနေသော ဒီရပ်ချက်၏ အသံကိုလည်း သူ့ပုန်းကွယ်နေသည့် နေရာမှ မကြာခဏ ကြားရတတ်သေး၏။

ထို့ပြင် သူနှင့် ပိုမိုနီးကပ်လျက် သူမြင်ရသော အခြားတစ်ခုလည်း ရှိသေး၏။ ဒီရပ်ချက်သည် တစ်ခါတစ်ရံ ထိုခုံသို့ လာရောက်တတ်လေသည်။

တစ်ည ဒီရပ်ချက်သည် အိပ်ရာဝင်ခါနီး တံခါးပိတ်မည်ဟု ပြတင်းပေါက်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာစဉ် မှောင်ထဲ တစ်နေရာမှ ဂီတသံတစ်ခုကို ရုတ်တရက်ကြားမိလေ၏။ ထိုအသံမှာ တောင်ကုန်းဘက်ဆီမှ ဖြတ်၍ တူရိယာတစ်ခုခုကို တီးမှုတ်နေဟန်တူ၏။ နောက်မှ ဒီရပ်ချက်သည် သူ၏ အသည်းစွဲသီချင်းကို တစ်စုံတစ်ယောက်က စကော့မြေကြီးနှင့် မှတ်နေကြောင်းသိရ၏။ သို့ရာတွင် သူသည် ထိုအကြောင်းကို ဂရုမစိုက်ဘဲ နေလိုက်မိ၏။

ထိုနေ့ညမှ အစပြုလျက် ထိုအသံကို ဆိုခဲ့သည့် အိပ်ရာဝင် တံခါးပိတ်အချိန်များ၌ အထူးသဖြင့် အလွန်မှောင်မိုက်သော ညများတွင် ညစဉ် ညတိုင်းလိုလိုပင် ကြားရလေ၏။

သို့ဖြင့် လေးနှစ်မျှ ကြာရှိသွားခဲ့၏။ ဒီရပ်ချက်ကား အသက်နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်ထဲသို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သော်လည်း ထိုအချိန်တိုင် လက်မထပ်ရသေးပေ။ ဂီးလီးယတ်ကလည်း စကားတစ်လုံးမျှပင် မစွန့်သေးဘဲ ရှိနေ၏။ ဂီးလီးယတ်ခမျာ လျှောက်ပြန်သံပေး၊ ခြေအေးဝမ်းယောင်မျှသာ ဖြစ်နေရှာ၏။

တစ်နေ့၌ သင်္ဘောဆိပ် လမ်းမဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်၍ ဖွင့်ထားသော ဗရေဗီအိမ်ကြီး၏ တံခါးဝ၌ မက်(စ)လက်သားရီးနှင့် စကားပြောနေသော ဒီရပ်ချက်ကို ဂီးလီးယတ်သည် ကံအားလျော်စွာ သွားတွေ့ရလေ၏။ ထိုနေရာမှ သူဖြတ်သွားစဉ် မိန်းကလေးက သူ့အား လမ်း၍ ပြီးလိုက်သည်ကို တွေ့ရသဖြင့် သူသည် မိမိ၏ အချစ်လမ်းခရီးအတွက်

လှေကားတစ်ထစ် တိုးပေါ်ဟူ၍ စွဲမှတ်မိရာလေ၏။

သို့ဖြင့် ဒီရပ်ချက်သည် မြေမှုတ်သံကြီးကို ဆက်လက်၍ ကြား
မြဲကြားနေရလေ၏။

မက်(စ)လက်သားရီးသည်လည်း ထိုနည်းတူပင် မြေသံကို အမြဲ
လိုပင် ကြားနေရသဖြင့် နားငြီးလာသည့်အလျောက် စောင့်ကြည့်ရာတွင်
နောက်ဆုံး၌ ဂီးလီးယတ်ဖြစ်နေကြောင်းကို ပက်ပင်းပါတွေ့ရလေ၏။
သူသည် ဒေါသထွက်သည့်အခါ၌ ပြုလုပ်လေ့ရှိသည့်အတိုင်း သူ၏ မှတ်
ဆိတ်ကြီးထဲသို့ လက်ချောင်းများဖြင့် ထိုးသွင်းရင်း “ဒီသတ္တဝါလေးဟာ
ဘာကြောင့်များ မြွေကြီးကို တဂိုဏ်းမှတ်နေရတာပါလိမ့်၊ ဧကန္တ ခွေးမသား
လေး ဒီရပ်ချက်ကို မျက်စိကျနေပြီထင်တယ်၊ ဒီလိုဆိုရင်လဲ မင့်ဟာက
အချိန်ကုန်လှတယ် သူငယ်ရယ်... ဒီရပ်ချက်ကို လိုချင်ရင် ဘယ်သူမဆို
ငါ့ဆီကို လာရမယ်ကွ၊ ဒီလို မြွေကြီးကိုမှတ်လိုချည်း အချိန်ဖြုန်း မနေရ
ဘူး” ဟု တဖျစ်တောက်တောက်နှင့် တစ်ယောက်တည်း မြည်တွန်းတောက်
တီးလျက် ရှိနေလေ၏။

ထိုအခြင်းအရာများ ဖြစ်ပျက်ပြီးနောက် မကြာမီ စိန့်ဆင်ပဆင်
သာသနာနယ်မြေ၌ သင်းအုပ်ဆရာအသစ်တစ်ယောက် ခန့်ထားလိမ့်မည်
ဖြစ်၍ ထိုသူလည်း မကြာမီ ရောက်ရှိလာလိမ့်မည်ဟူသော သတင်းတစ်ရပ်
ထွက်ပေါ်လာ၏။

ရွာရှိ ကော်မီဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ ရပ်ရွာလူကြီးတစ်ယောက်နှင့် ရွာသား
တစ်ယောက် အပြန်အလှန် စကားပြောဆိုနေသည်ကို ကြားရ၏။

“ကျွန်တော်တို့ သာသနာမြေမှာ သင်းအုပ်ဆရာကြီး အသစ်
တစ်ယောက် ခန့်လိမ့်မယ် ဆိုပါကလားဗျ”

“အေး... ဟုတ်တယ် သင်းအုပ် ဆရာကြီးဆိုပေမယ့် အသက်
ငယ်ငယ်ရှိသေးတယ်၊ သူ့နာမည်က မွန်ဆီယာ အက်ဗင်နီဇာ ကော့ဒရော
တဲ့ ပညာတတ်ကလေး တယောက်ဆိုပဲ”

“မျိုးရိုးကလဲ မည်ဘူး မောင်ရေ၊ နော်မန် မျိုးကောင်း ဆွေကောင်း
ထဲကတဲ့”

“ကျွန်တော် ကြားတော့ ဆင်းဆင်းရဲရဲကလို့ ကြားပါကလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆင်းဆင်းရဲရဲပါတဲ့... ဒါပေမယ့် စိန့်အက်ဆက်
က ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ တူတော်သတဲ့ကွဲ့၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးမရှိတဲ့နောက် အမွေ
အနစ်ကို သူကပဲ ဆက်ခံရမယ့် သူငယ်တဲ့”

“ကောင်းတာပေါ့ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ရွာမှာ ဒီလို ပညာတတ်
ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ရောက်လာမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ဝမ်းသာဖို့ပေါ့”

ဤကဲ့သို့ သတင်းစကားများကို ရွာထဲတွင် အနှံ့အပြား ပြောဆို
လျက်ရှိကြလေ၏။

တစ်နေ့၌ နေ့လည် ၂ နာရီ အချိန်ခန့်တွင် ဂီးလီးယတ်သည်
ငါးဖမ်းရာမှ ပြန်လာခဲ့၍ ဗုဒ္ဓိလာရူး၏ ကွေ့ကလေးထဲသို့ ရောက်ရန်
သားရဲ ဦးချိုကြီး၏ ရှေ့မှ လှေဖြတ်လာစဉ်သူသည် “ဂီးလ်ဟမ်းမား”
ကျောက် ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်၌ တစ်စုံတစ်ခုသော သဏ္ဌာန်ကို တွေ့ရှိ
ရသဖြင့် လှေကိုကပ်၍ ကြည့်ရှုသည်တွင် ထိုနေရာ၌ လူတစ်ယောက်ထိုင်
နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ပင်လယ်ရေကား အတော်တက်လာပြီဖြစ်၍
ကျွန်းမကြီးနှင့်ပင် လုံးဝ အဆက်ပြတ်၍နေခဲ့လေပြီ။ ဂီးလီးယတ်သည်
ထိုသူအား ပထမ လက်ပြ၍လည်းကောင်း၊ ဒုတိယ ဟစ်အော်၍လည်း
ကောင်း၊ သတိပေးသော်လည်း ထိုသူသည် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ဘဲရှိနေ
သဖြင့် သေချာစွာ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ကြည့်ရှုမှ အိပ်ပျော်နေကြောင်း
တွေ့ရှိရလေသည်။

ထိုသူသည် အဝတ်နက်များ ဝတ်ထားသဖြင့် ဘုန်းကြီးတစ်ပါး
နှင့် သဏ္ဌာန်တူ၏။ အနီးသို့ ကပ်သည်ထက် ကပ်သွားစောအခါ ထိုသူ
သည် မိမိ မတွေ့မြင်ဖူးသော မျက်နှာစိမ်း လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း
ဂီးလီးယတ် တွေ့ရလေသည်။

ထိုနေရာ၌ ကျောက်ဆောင်ကြီး မတ်စောက်သလောက် ရေလည်း နက်လှ၏။ ဂီးလီးယတ်သည် မိမိ၏လှေကို ကျောက်နံရံဆီသို့ ကြိုးစား၍ ချဉ်းကပ်လေရာ၊ မြင့်တက်လာသော ဒီရေကြောင့် အကယ်၍သာ ကုန်းပတ် ပေါ်၌ မတ်တပ်ရပ်လိုက်လျှင် အိပ်နေသော သူ၏ခြေထောက်ကိုပင် လှမ်းကိုင်နိုင်လေပြီ။ သူသည် ကုန်းပတ်ပျဉ်ပြားပေါ်၌ ကိုယ်ကို ဟန်၌ ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် သူ၏လက်ကို ဆန့်တန်းလိုက်၏။ လေနှင့် ကျောက်ဆောင်ကြားတွင် လှိုင်းလုံးများ တဝှမ်းလုံးစိတ်နေသဖြင့် အကယ်၍သာ သူသည် ထိုအချိန်က အောက်သို့ လိမ့်ကျသွားခဲ့ပါမူ ရေပေါ်သို့ တစ်ဖန် ပြန်ပေါ်လာကောင်းမှ ပေါ်လာနိုင်ပေမည်။

သူသည် အိပ်နေသူ၏ ခြေကိုဆွဲလှုပ်ရင်း “ဟေးလူ... ခင်ဗျား ဒီနေရာမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ”

ထိုသူသည် ထိုအခါမှ အိပ်ပျော်ရာမှ လန့်နိုးပြီးလျှင် အိပ်ချင်မူးတူး နှင့်ထ၍ ထိုင်လေ၏။

“ကျွန်တော်လား... ကျွန်တော်လေ... ဟာ ဒီနေရာကလေးက သာယာလွန်းလို့ လာထိုင်ကြည့်နေရင်း ပင်လယ်လေညှင်းကလေးကလဲ တဖြူးဖြူးနဲ့ ဘယ်လိုက ဘယ်လိုများ အိပ်ပျော်သွားတယ် မသိပါဘူး ခင်ဗျာ”

“နေပါဦး... ခင်ဗျားက ဘယ်ကလဲ”

“ကျွန်တောက ဒီအရပ်ကို ညကမှ ရောက်လာပါတယ်ခင်ဗျာ လူစိမ်းတစ်ယောက်ပါ... ခရီးကလည်း ပန်းနေရာက လေကလဲကောင်း တော့ ရုတ်တရက် အိပ်ပျော်သွားမိတာပဲ ခင်ဗျာ”

“နောက် ဆယ်မိနစ်လောက်သာကြာရင် ခင်ဗျား ရေနစ်ပြီး ကိစ္စ ချောပြီပဲ။ ကိုစီး... ကျုပ်လေ့ထဲ ခုန်ချပေတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ”

ဂီးလီးယတ်သည် ခြေဖြင့် လှေကို မြဲမြံစွာထိန်းထားလျက် ကျောက်

ဆောင်ကို လက်တစ်ဖက်က ကိုင်ဆွဲပြီးလျှင် ကျန်လက်တစ်ဖက်ကို ထိုသူရှိရာသို့ လှမ်းပေးနေရာ ထိုသူလည်း လှေထဲသို့ ပေါ့ပါးစွာ ခုန်ချလိုက် လေ၏။ ထိုလူငယ်ကား အတော်ပင် ချောမောသောသူတစ်ယောက်ပါပေ။ ထိုနောက် (၂) မိနစ်ခန့် အတွင်းတွင် ဂီးလီးယတ်၏ လှေသည် ဗူဒီလာရူး ကွေ့ထဲသို့ ရောက်ရှိသွားလေတော့၏။

ထိုလူငယ်သည် ဦးထုပ်ဝိုင်းတစ်လုံးကို ဆောင်းလျက် လည်ပင်း ၌ ကော်လာအဖြူကို တပ်ဆင်ထား၏။ ဝတ်ရုံအနက်ကြီးကိုမူ လည်ပင်း ထိအောင် ကြယ်သီးများ တပ်ထား၏။ လှပသော ဆံပင်ကလေးများ ကြည်လင်သော မျက်လုံးကလေးများ စသည်ဖြင့် ထိုသူ၏ ပုံပန်းသဏ္ဌာန် မှာ အတော်အတန် မိန်းမဆန်သလိုလိုရှိ၏။

ထိုအချိန်၌ လှေသည် ကမ်းနှင့်ထိနေပြီဖြစ်သဖြင့် ဂီးလီးယတ်သည် လှေကို “ဝဲ” သပ်လိုက်ပြီးလျှင် နောက်သို့ လှည့်လိုက်ရာ၊ ရွှေဒဂါးတစ် ပြားကို ဖြူဆွတ်သောလက်ဖြင့် ကိုင်ကာ ရပ်နေသော လူငယ်အားတွေ့ရ လေ၏။

ဂီးလီးယတ်သည် လက်ကို ညင်သာစွာ တွန်းဖယ်ပစ်လိုက်ပြီးလျှင် အတန်ကြာ ငြိမ်သက်၍နေသဖြင့် လူငယ်ကစတင်လျက်...

“ခင်ဗျား ကျွန်တော်ကို သေမင်းလက်ထဲက ကယ်လိုက်တာ ပါပဲ”

“ဆိုပါတော့ဗျာ”

ထိုနောက် သူတို့သည် ကမ်းပေါ်သို့ အတူတကွ တက်သွားကြရင်း နေည့်သည့်လူငယ်က ဆက်လက်၍-

“ကျွန်တော့မှာ ခင်ဗျားအသက်ပဲ ရှိပါတော့တယ်ဗျာ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး”

ထို့နောက် အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေကြပြန်၏။

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားက ဒီနယ်ကပဲလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်ကများလဲဗျ”

ဂီးလီးယတ်သည် ကောင်းကင်သို့ သူ၏လက်ယာလက်ဖြင့် ညွှန်ပြလျက် “ဟောဟိုဘက်က ဆိုပါတော့ဗျာ”

လူငယ်သည် သူ့အား ဦးညွှတ်ကာ ထွက်ခွာသွားရာမှ ခြေလှမ်းအနည်းငယ် လှမ်းမီသောအခါ ရပ်တန့်၍ သူ၏ အင်္ကျီအိတ်ကို စမ်းသပ်လျက် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဆွဲထုတ်ကာ ဂီးလီးယတ်ရှိရာသို့ ပြန်၍လှည့်လာခဲ့ပြီးလျှင် သူ့အား အဆိုပါစာအုပ်ကို လှမ်း၍ပေးလေ၏။

“ဒီဟာကလေးတော့ တစ်ဆိတ် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ်နဲ့ လက်ခံပါဗျာ”

ဂီးလီးယတ်သည် စာအုပ်ကို လှမ်းယူလိုက်ရာ၊ ၎င်းစာအုပ်မှာ ကျမ်းစာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ သို့ဖြင့် အတန်ကြာသောအခါ သူသည် မြေကတုတ်တစ်ခုကိုမှီရင်း ထိုလူငယ်အား စိန့်ဆင်ပဆင့်သို့ သွားသော လမ်းကလေးထဲသို့ ချိုးဝင်သွားသည့်တိုင်အောင် မျက်စိတစ်ဆုံး လိုက်လန်ကြည့်ရှုနေမိသေး၏။

ထိုနောက် ဂီးလီးယတ်သည် မျက်လွှာကို တဖြည်းဖြည်း အောက်သို့ချလိုက်သောအခါ မျက်နှာစိမ်း လူငယ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဂီးလ်ဟုမ်းမားထိုင်ခုံကြီးအကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ လုံးဝ သတိမေ့လျော့သွားလေ၏။ သူ၏ရှေ့မှ သက်ရှိသက်မဲ့ အရာဟူသမျှတို့သည်လည်း သူ၏ တွေ့မိနိုးမောခြင်း ဝဲဂယက်ထဲတွင် နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားကြကုန်၏။

ထိုအရာ အားလုံးတို့ကို ဝါးမျိုပစ်လိုက်သည့် တစ်ဦးတည်းသော တန်ခိုးရှင်သည်ကား အခြားမဟုတ် မိန်းမပျို ဒီရပ်ချက်ပင် ဖြစ်တော့သတည်း။

ဓာတ် (၅)

ဤသို့ဖြင့် ရေကြောင်းဘက်တွင် အလွန်ကျင်လည်၍ ပင်လယ်ခရီးသွားလာခြင်း၌ အဖက်ဖက်မှ ဝါရင့်ပြီးဖြစ်သော “ဆီယာကလူဗင်” သည် လက်သားရိုး၏ သင်္ဘော “ဒူရန်ဒီ” ကို ကြီးမှူးအုပ်ချုပ်ရသော ကပ္ပတိန်အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။ ဒူရန်ဒီအား မောင်းနှင်ရန် သင်္ဘောပိုင်ရှင် လက်သားရိုး၏ စိတ်တိုင်းကျ ခန့်ထားအပ်သော ကပ္ပတိန်တစ်ယောက်ပါပေတည်း။

အင်္ဂါနေ့တိုင်း ဆီယာကလူဗင်သည် ဒူရန်ဒီကို ဂန်ဇီကျွန်းမှ စိန့်မာလိုသို့ သွားသော ခရီးတစ်လျှောက် အုပ်ချုပ်သွားရ၏။ သူသည် စိန့်မာလိုသို့ အင်္ဂါနေ့ညနေတွင် ရောက်ရှိ၍ သူ၏ သင်္ဘောတွင် ပါလာသော ကုန်ပစ္စည်းများကို ချရန်နှင့် ကုန်သစ်များကို တင်ဆောင်ရန် နှစ်ရက်မျှ နားနေပြီးနောက်၊ သောကြာနေ့နံနက်တွင် ဂန်ဇီကျွန်းသို့ တစ်ဖန်ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားပြန်၏။ ဤကား ဒူရန်ဒီသင်္ဘော၏ အချိန်မှန်လမ်းစဉ် ဖြစ်လေသည်။

ထိုအချိန်၌ စိန့်မာလို သင်္ဘောဆိပ်အနီးတွင် “ဂျင်အောဘတ်” အမည်ရှိသော ထမင်းဆိုင်ကလေး တစ်ဆိုင်ရှိရာ ကပ္ပတိန်ဆီယာကလူဗင်သည် အပတ်စဉ်လာရောက်တိုင်း ထိုဆိုင်ကလေး၌ တည်းခိုနားနေလေ့ရှိ

၏။ ဒုရန်ဒီ၏ အလုပ်ငှာနှုတ်လည်း ဆိုနေရာ၌ပင် ပြုလုပ်ထားပြီးလျှင် အလုပ်ရုံးဖွင့်လှစ်ထားရှိ၏။ အကောက်အရာရှိများ အကောက်ရာဇဝတ် အရာရှိများနှင့် အခြားသင်္ဘောများမှ ကပ္ပတိန်များသည်လည်း ဂျင်အော ဘတ် ထမင်းဆိုင်ကလေးသို့ပင် အစားအသောက်များကို လာရောက် စားသောက်ကြလေရာ ထိုသူများအတွက် စားပွဲများကို အသီးသီး ခဲခြား ထားရှိလေသည်။

တိုင်းပြည် အသီးသီးမှ ရွက်သင်္ဘောကလေးများသည် စိန့်မာလို မြို့သို့ ကုန်တင်ကုန်ချရန်အလို့ငှာ ဆိုက်ရောက်လာတတ်ကြရာ၊ ထိုသင်္ဘော များမှ ကပ္ပတိန်များ၊ မာလိန်များနှင့် အခြားသင်္ဘောအရာရှိများသည်လည်း သင်္ဘောဆိပ်နှင့် ပဏာရလှသော ထိုထမင်းဆိုင်ကလေး၌ပင် တည်းခိုတတ် ကြ၏။ ထိုအခါက တောင်အမေရိကတိုက် ချိုင်း(လ်)နိုင်ငံမှ “တာမော် လီပါ” အမည်ရှိသော သုံးပင်တိုင် ရွက်သင်္ဘောကလေးသည်လည်း စိန့် မာလိုမြို့သို့ ဆိုက်ရောက်နေသည့်အခါ ဖြစ်လေသည်။ ထိုသုံးပင်တိုင် သင်္ဘောကလေးကို အုပ်ချုပ်သူမှာ ကပ္ပတိန် “ဇူလာ” ဆိုသူဖြစ်၏။

ဆီယာကလူပင်သည် ထိုထမင်းဆိုင်ကလေးအတွင်း စားပွဲ တစ်လုံးတွင် ထိုင်ကာ နေလည်စာ စားသောက်လျက်ရှိစဉ် ယူနီဖောင်းဝတ် အကောက်အရာရှိတစ်ဦးနှင့် အရပ်သားတစ်ယောက်သည် သူနှင့် ကပ်လျက် ရှိသော အခြားစားပွဲတစ်လုံး၌ထိုင်ကာ ကပ္ပတိန် ဇူလာ၏ အကြောင်းကို ပြောဆိုလျက်ရှိသည်နှင့် စိုက်၍ နားထောင်မိ၏။ အရပ်သားက အကောက် အရာရှိအား...

“နေပါဦးဆရာရဲ့... တာမော်လီပါ ဘယ်တော့ ထွက်မလဲ...”

“အသေအခြာတော့ မသိရသေးပါဘူးဗျာ၊ နို့ပေမယ့် သုံးလေး ရက်အတွင်း ထွက်ပါလိမ့်မယ်”

“ဒါဖြင့် ဆရာတို့ အလုပ်များဦးမှာပေါ့လေ”

“ဒါကတော့ အလုပ်ဝတ္တရားကိုဗျ၊ သို့သော် ဒီသင်္ဘောကိုတော့

တခြား သင်္ဘောတွေထက် နည်းနည်းပိုပြီး သတိဝိရိယ ထားရတယ်ဗျို့။”

“ဒါထက်... ဒီသင်္ဘောက ကပ္ပတိန် ဇူလာဆိုတဲ့လူဟာတော့ အတော်နာမည်ကြီးတာပဲနော်၊ သူက ဘယ်လို လူမျိုးလဲ ဆရာရဲ့။”

“ဘယ်လို လူမျိုးရမှာလဲ ပိုက်ဆံရရင် ဘာမဆိုလုပ်တဲ့ လူတစ် ယောက်ပေါ့... ခင်ဗျား၊ ဘိန်းခိုးတင်ချင်သလား၊ တင်ရတယ်၊ နိုင်ငံခြား ကို တိတ်တိတ်ထွက်ပြေးချင်သလား၊ ရတယ်၊ သင်္ဘောပေါ်မှာ လူတစ် ယောက်သတ်ပြီး အလောင်းကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်ချင်သလား၊ လုပ်ပေးနိုင် တယ်၊ ကုန်ကုန်ပြောမယ်ဗျာ ခင်ဗျား၊ သူ့ကို ဘာလုပ်စေချင်သလဲ... ငွေသာ ကောင်းကောင်းပေး၊ ခင်ဗျား၊ လုပ်စေချင်တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ပေး မယ်...”

“ဒါဖြင့် တယ်လဲ ဟုတ်တဲ့ လူပါကလား။”

“ဒါကြောင့်လဲ ကျုပ်တို့ဘက်ကရော ပုလိပ်ဘက်ကရော သူ့ကို မျက်ခြည်မပြတ်အောင် စောင့်နေရတာပေါ့၊ မိတ်ဆွေ၊ သက်သေခံ နိုင်နိုင် လုံလုံ မရလောက်သေးလို့သာ အစိုးရကလဲ ကြည့်နေရတာပေါ့ဗျာ၊ နို့မဟုတ် ထောင်ထဲရောက်တာ ကြာလှပြီ၊ ဘယ်နေရာသွားသွား ဒီလူက အစိုးရအစောင့်အရှောက်နောက်က အမြဲပါတယ်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့။”

ထိုနောက် သူတို့ စားပွဲသို့ အသိပုလိပ်အရာရှိတစ်ယောက် ရောက် လာသည်နှင့် စကားလက်စ ပြတ်သွားသည်ကို ဆီယာကလူပင် သတိပြု လိုက်မိ၏။

တာမော်လီပါ သင်္ဘောကလေး၏ ကပ္ပတိန် “ဇူလာ” ဆိုသူကား အလုပ်အမျိုးမျိုးကို လုပ်ခြင်းဖြင့် ကြွယ်ဝချမ်းသာကာ ကြီးပွားနေသူ တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သူသည် ကုန်ရောင်း ကုန်ဝယ် အလုပ်ဖြင့် ပြင်သစ် ပြည်သို့ မကြာခဏ ဆိုက်ရောက်လာတတ်ရာ သူ၏ သင်္ဘောကလေးကို “စိန့်မာလို” မြို့တွင် ဆိုက်ကပ်ကာ အကြံအမျိုးမျိုးထုတ်ရင်း ရက်အတန် ကြာမျှ နေလေ့ရှိ၏။ သတင်းရသည့်အတိုင်းဆိုက သူသည် အခကြေးငွေ

၄၄ ၀ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ကောင်းကောင်းရခဲ့သော် ဒေါလီခံရသော ဘဏ်သူဌေးကြီးများ၊ ဖောက်ပြန်သော နိုင်ငံရေးသမားစသည့် ရာဇဝတ်ပြစ်မှု မကင်းသော သူများကို သူ၏သင်္ဘောပေါ်တွင် တိတ်တဆိတ် တင်ဆောင်သွားတတ်သည်ဟူ၍ သတင်းဖြစ်ပွားလျက်ရှိ၏။ ထိုသူများအား သူ၏ သင်္ဘောဖြင့် တင်ဆောင်သွားသည့်နည်းမှာ လွယ်ကူလှ၏။ တိတ်တဆိတ်ခိုးလိုက်မည့် ဝရမ်းပြေးဖြစ်သူသည် လူသူကင်းရှင်းသော နေရာတစ်နေရာမှ စောင့်နေရ၍ ကပ္ပတိန်ဇူလာသည် ထိုချိန်းချက်ထားသော နေရာသို့ ရောက်သောအခါ သူ့သင်္ဘောမှ လှေငယ်ကလေးတစ်စင်း လွှတ်၍ ထိုသူအား တင်ယူခဲ့စေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ယခင် တစ်ခေါက်ကလည်း အစိုးရပြစ်မှု ကျူးလွန်ခဲ့သော ရာဇဝတ်ကောင် တစ်ကောင်ကို အစိုးရ၏ လက်အောက်မှ လွတ်မြောက်စေခဲ့ရာ ဇူလာမှာ ရာဇဝတ်ကောင်များအား တိုင်းပြည်မှ ခိုးထုတ်သည့် နေရာတွင် စားနေကျ ကြောင်ဖားကြီးတစ်ကောင်ဖြစ်၍ နေခဲ့လေသည်။

အထက်ပါ နောက်ဆုံးကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အစိုးရမင်းများသည် “ဇူလာ” အပေါ်တွင် သင်္ကာမကင်းရှိနေရာ သူ့အား မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်ရန် ဆိုင်ရာပုလိပ်များအား တာဝန်ပေးထားပြီးဖြစ်၏။ ဆိပ်ကမ်းဘက်ဆိုင်ရာ အစောင့်များ အကောက်အရာရှိများသည်လည်း ၎င်း၏ အရိပ်အကဲကို အမြဲနောက်ယောင်ခံကာ ကြည့်ရှုလျက်ရှိကြလေသည်။

ကပ္ပတိန် ဇူလာသည်လည်း အခြားအရာရှိများကဲ့သို့ပင် “ဂျင်အောဘတ်” ဟိုတယ်ကလေးသို့ မကြာခဏ လာရောက်ပြီးလျှင် စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များကို စားသောက်လေ့ရှိသဖြင့် ဆီယာကလူဗင်သည် သူ့အား လူချင်းပင် မသိသော်လည်း မြင်ဖူးတွေ့ဖူးရှိနေ၏။

ကပ္ပတိန်... ဇူလာ အုပ်ချုပ်သော တာမော်လီပါ သင်္ဘောသည် ကုန်များအားလုံး တင်ဆောင်ပြီးစီးသဖြင့် မကြာမီ ထွက်ခွာသွားရန် ပြင်ဆင်လျက်ရှိနေလေပြီ။

တစ်နေ့သော အင်္ဂါနေ့ညနေ၌ ဒုရန်ဒီသည် စိန့်မာလိုသို့ ခပ်စောစော ဆိုက်ရောက်လာ၏။ ဆီယာကလူဗင်သည် သင်္ဘောနင်းကြမ်းပေါ်၌ ရပ်ကာ သင်္ဘောဆိပ်ကမ်းသို့ ကပ်နိုင်စေရန် စီမံခန့်ခွဲနေရာမှ လူသူအပေါက်အရောက်နည်းပါးသော ကျောက်တောင်များအကြား တစ်နေရာတွင် မတ်တတ်ရပ်၍ စကားပြောနေကြသော လူနှစ်ယောက်ကို မြင်မိသဖြင့် သူ၏ မှန်ပြောင်းဖြင့် ကြည့်ရှုသည်တွင် လူတစ်ယောက်မှာ ကပ္ပတိန်ဇူလာ ဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်းမှတ်မိလေ၏။ ကျန်လူကိုလည်း သူသည် မြင်ဖူးသလိုလို ရှိလေသည်။

ကပ္ပတိန်ဇူလာနှင့် စကားပြောနေသူသည် အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းရှိလျက်၊ အနားပတ် ကျယ်ပြန့်သော ဦးထုပ်ကြီးတစ်လုံးကို ဆောင်းကာ ခရစ်ယာန်ဂိုဏ်းခွဲမှ အဝတ်မျိုးကို ဝတ်ဆင်ထား၏။ အမှန်ပင် ဂိုဏ်းဝင်အသင်းသား တစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။ ထိုသူ၏ အမူအရာများမှာလည်း သင်္ကာယန မကင်းဖွယ်ဖြစ်နေ၏။

ဂျင်အောဘတ် ဟိုတယ်သို့ရောက်သောအခါ ဆီယာကလူဗင်သည် အခြားသင်္ဘောတစ်စင်းမှ ကပ္ပတိန်တစ်ယောက်နှင့်အတူ စားပွဲတစ်လုံးတွင် ဘီယာ သောက်လျက်ရှိလေ၏။ ထိုသူက ကလူဗင်အား-

“ဘယ်နဲ့လဲ ကပ္ပတိန်ကလူဗင်...ခင်ဗျား သင်္ဘော ဘယ်နေ့ ထွက်မလဲ”

“ခါတိုင်းလို သောကြာနေ့ မနက်ပါဘဲဗျာ”

“တယ်အချိန်မှန်တာကိုးဗျ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆိုပါတော့ အင်္ဂါနေ့မနက် ထွက်လာ... ညနေဒီရောက်သောကြာနေ့မနက် ပြန်ထွက်... ဒါဟာ ကျွန်တော့် အလုပ်ပါဘဲ”

“ကုန်ရော အခုတစ်ပတ် ဘာကုန်တွေရသလဲဗျ”

“ဒီတစ်ခေါက်တော့ ကျွဲတွေ နွားတွေက များပါတယ်ခင်ဗျား၊ ခရီးသည်က မများလှပါဘူး။ ဒါထက် တာမော်လီပါကော့ ဘယ်နေ့

လောက်ထွက်မယ် ကြားသလဲ”

“ဟာ သူလည်း ကုန်တွေတင်ပြီးနေမှပဲ သူကပွဲတိန် ပြောတော့ အခု လေးငါးရက်အတွင်းမှာပဲ ထွက်မယ်တဲ့”

သူကပွဲတိန်ကတော့ ခင်ဗျားလို အချိန်မှန်တဲ့ လူတစ်ယောက်မှ မဟုတ်ဘဲဗျာ... သူဆိုက်ချင်တဲ့နေ့ဆိုက်... ထွက်ချင်တဲ့နေ့ ထွက်... တင်ချင်တာတွေတင်...ဟဲ...ဟဲ”

“ဒါပေါ့လေ ကိုယ်အလုပ်နဲ့ကိုယ် သူ့အလုပ်နဲ့သူဆိုသလိုပေါ့... ကိုင်း မိတ်ဆွေ သင်္ဘောဆင်းစရာကိစ္စကလေးရှိလို့ သွားလိုက်ပါဦးမယ်”

ထိုသို့ ထွက်သွားခြင်းမှာ ခြောက်လုံးပြုစုပေးသော တစ်လက် တိတ်တဆိတ်ရရှိရေးအတွက် စီစဉ်ရန် ထွက်သွားခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဆီယာကလူပင်သည် ဒုရန်ဒီသင်္ဘောမှ ကုန်စည်များချ၍ စိန်မာလို မှ ကျွဲ၊ နွားများနှင့် ခရီးသည်အချို့အား တင်ဆောင်ပြီးနောက် သောကြာ နေ့ နံနက်ခင်း၌ ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် ဂန်ဇီကျွန်းသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့၏။

ထိုနေ့ ပင်လယ်ထဲသို့ရောက်၍ အနည်းငယ် အားလပ်ခွင့်ရသည် တွင် ကလူပင်သည် သူ၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်ကာ ခရီးဆောင်လွယ် အိတ်တစ်ခုထဲသို့ ဘီစကွတ်အချို့နှင့် သစ်သီးခြောက်ဘူးများ၊ ချောကလက် ချောင်းများ၊ ဗာရီမီတာတစ်ခုနှင့် မှန်ပြောင်းတစ်လက်တို့ကို တိတ်တဆိတ် ထည့်သွင်းပြီးလျှင် လက်ကိုင်များထဲသို့လည်း လွဲ၍ပစ်ရန်လိုက် လွဲ၍ ပစ်နိုင်ရန် ကြိုးတစ်ချောင်းကို လျှိုသွင်းထားလေ၏။ ထိုနောက် ကျောက်ဆူး ကြိုးများ သိမ်းဆည်းထားသော အခန်းထဲသို့ ဆင်းသွားပြီးလျှင် သင်္ဘော ဖာထေးပြင်ဆင်ရာ၌ အသုံးပြုသော သံချပ်များ၊ သံကွင်းများနှင့် ပူးတွဲထား သည့် ကြိုးတစ်ချောင်းကိုလည်း ယူလာခဲ့ပြန်၏။ ထိုကြိုးမျိုးမှာ အမြင့်သို့ တက်ရာ၌ များစွာအသုံးဝင်လေသည်။

ဂန်ဇီကျွန်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ကလူပင်သည် ယခင် ခရီး ဆောင်လွယ်အိတ်နှင့် ကြိုးကို ယူဆောင်ကာ သူ၏နေရင်းဇာတိဖြစ်သော

တိုတိတ်သို့ ထွက်ခွာသွားပြီးလျှင် အပြန်၌ ထိုပစ္စည်းများ ပါမလာတော့ ချေ။

ပလိန်းမွန်အင်္ဂုနှင့် အတော်အတန်လမ်းသောနေရာ လမ်းခြေ၌ အိမ်အိုကြီးတစ်ဆောင်ရှိရာ၊ လူများ စွန့်ပစ်သွားသည်မှာ အတော်ကြာမြင့် ခဲ့ပြီဖြစ်၍ ထိုအိမ်အိုကြီးသည် တစ္ဆေခြောက်သည်ဟူ၍ နာမည်ကြီးသော အိမ်ကြီးဖြစ်လေသည်။ ထိုအခါက ပင်လယ်ကမ်းခြေတစ်လျှောက်တွင် ကုန်စည်ပစ္စည်းအမျိုးမျိုးကို အစိုးရများ၏ ဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင်က ခိုး၍ သွင်းခြင်း၊ ထုတ်ခြင်းအစရှိသော ရာဇဝတ်ပြစ်မှုများကို တိတ်တဆိတ် ကျူးလွန်နေသည့် လူဆိုးများရှိရာ အမှန်အားဖြင့်သော် ထိုအိမ်ကြီးမှာ ပလိန်းမွန်မြို့မှ လူဆိုးကြီးနှစ်ဦး လာရောက်၍ မကြာခဏ စတည်းချလေ့ ရှိသော နေရာဖြစ်လေသည်။ ဆီယာကလူပင်သည် သူ၏ပစ္စည်းများကို တစ်စုံတစ်ခုသော အကြံအစည်နှင့် ဤအိမ်ကြီး၌ လျှို့ဝှက်စွာထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုအိမ်ကြီး၏ အမိုးခေါင်ဖျားမှ တက်၍ကြည့်လျှင် ကမ်းနှင့် တစ်မိုင်ခန့်ဝေးသောနေရာ ပင်လယ်အတွင်း၌ နာမည်ကျော် “ဟန်ဝေး” ကျောက်ဆောင်ကြီးများကို ကောင်းစွာမြင်ရ၏။ ရှေးအခါကမူ ယခုကဲ့သို့ ဆေးအန္တရာယ်ပြုမူတတ်သည့် ကျောက်ဆောင်ကျောက်တန်းများကို သတိ ပေးရန် မီးပြတိုက်ဟူ၍လည်း မရှိရကား၊ ၎င်းတို့မှာ ညဉ့်အခါများတွင် လှေသင်္ဘောများကို အထူးဒုက္ခပေးတတ်သော နာမည်ကျော် ကျောက် ဆောင်များဖြစ်လေသည်။

ထိုကျောက်ဆောင်စုကြီးမှာ “ဟန်ဝေကြီး” “ဟန်ဝေကလေး” နှင့် “တော်ဗီ”ဟူ၍ သုံးခုရှိ၏။ ပင်လယ်ရေလက်ကြားကို ဖြတ်၍ ထို ဟန်ဝေ ကျောက်ဆောင်များမှ ပလိန်းမော့မြို့သို့ လက်ပစ်ကူးရန်မှာ အတော်ခဲယဉ်း၏။ သို့သော် မဖြစ်နိုင်သော အလုပ်ကား မဟုတ်ချေ။ ထိုအချက်ပင်လျှင် ဆီယာကလူပင်၏ အောင်မြင်မှုများထဲတွင် တစ်ချက်

အပါအဝင်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့အထက်က ရေးသားဖော်ပြခဲ့ဖူးလေပြီ။

နောက် အင်္ဂါနေ့၌ ဆီယာကလူဗင်သည် သူ၏ ဒုရန်ဒီသင်္ဘောနှင့် စိန်မာလိုသို့ ရောက်ခဲ့ပြန်ရာ၊ တာမော်လီပါ သင်္ဘောမှာ မထွက်သေးဘဲ ဆိပ်ကမ်း၌ပင် ကျောက်ချလျက်ရှိနေသေးသည်ကို တွေ့ရ၏။

သို့နှင့် သူသည် လာနေကျဖြစ်သော ဂျင်အောဘတ် ထမင်းဆိုင်သို့လာခဲ့ပြီးလျှင် ဆိုင်ရှင်အဘိုးကြီးအား

“အော်... ဒါထက် တာမော်လီပါ ခုထက်ထိ မထွက်သေးဘဲ ကိုးခင်ဗျ”

“ဟုတ် မောင်... ဒီသင်္ဘောက အချိန်မှန်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကပ္ပတိန် ဇူလာသဘောတစ်ခု မောင်သိတဲ့အတိုင်း သူဝင်ချင်သလိုဝင် ထွက်ချင်သလိုထွက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့”

“ဘယ်တော့လောက် ထွက်မယ် ကြားသလဲခင်ဗျ”

“ကြာသပတေးနေ့တဲ့ မောင် သန်ဘက်ခါပေါ့”

“ဒီလို သိရတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ထိုနေ့ ညနေ၌ ဆီယာကလူဗင်သည် ညစာကို ဂျင်အောဘတ် ဟိုတယ်၌ပင် အကောက်ခွန်ဘက်ဆိုင်ရာ အရာရှိများနှင့်အတူ စားသောက်လေ၏။ ယခင်ကမူ ကလူဗင်သည် ညစာ စားသောက်ပြီးနောက် ဒုရန်ဒီ အလုပ်ရုံးသို့တက်ကာ ကုန်များကို လက်ခံ၍ ကုန်စည်တင်ခန့်န်းများတို့ စစ်ဆေးလေ့ရှိရာ ထိုည၌ကား အလုပ်ရုံးသို့ မတက်ဘဲ အပြင်သို့ထွက်သွားလေ၏။ သို့နှင့် ထိုညက ကုန်တင်ခမများ အတော်ပင်နစ်နာဆုံးရှုံးခဲ့လေသည်။ ကလူဗင်မှာ ယခင်အခါများက အလွန်အချိန်မှန်သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်ရာ ထိုညက အပြုအမူများသည် အချိန်မှန်ကန်လေ့ရှိသော သူတစ်ယောက်အတွက် သိသာထင်ရှားသော ပျက်ကွက်မှုတစ်ခုဖြစ်လေသည်။

သူသည် ဟိုတယ်တစ်ခု၌ ယခင်က မိတ်ဆွေဟောင်းတစ်ယောက်

ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ဘဏ်ငွေလဲ စာရေးတစ်ယောက်နှင့် အရက်သောက်ကာ ပြင်သစ်-ဖရန် ဒဂါးများနှင့် အင်္ဂလိပ် “ပေါင်” စက္ကူများ လဲလှယ်ခြင်း အကြောင်းကို အတန်ကြာ မေးမြန်းစုံစမ်းလျက်ရှိ၏။ ထို့ပြင် သူသည် ဂျင်အောဘတ် ဟိုတယ်မှ အင်္ဂါနေ့ည တစ်ညလုံး ပျောက်နေခဲ့ပြီးလျှင် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ည၌လည်း ထိုနည်းအတူပင် ပျောက်နေခဲ့ပြန်၏။

ထိုဗုဒ္ဓဟူးနေ့ည၌ ဆီယာကလူဗင်သည် ဂျင်အောဘတ်ဟိုတယ်မှ ထွက်ခဲ့ပြီးနောက် ကမ်းနားတစ်လျှောက်မှ မြို့ထဲသို့သွားသော လမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်သွားလေ၏။ နာရီဝက်ခန့် လျှောက်မိသောအခါ အလွန်ချောင်ကျသော ရပ်ကွက်တစ်ခုသို့ ရောက်လာခဲ့ရာ ထိုနေရာသည်ကား အလွန်မှောင်မှိုက်၍ ပေကျံညစ်ပတ်သော ရပ်ကွက်တစ်ခုဖြစ်ပြီးလျှင် အိမ်နိမ့်ကလေးများဖြင့် ကျပ်တည်း ပြည့်နှက်လျက်ရှိလေသည်။

ကလူဗင်သည် လမ်းမကြီးပေါ်၌ ကျဉ်းမြောင်းသော လမ်းကြားကလေးတစ်ခုအတွင်းသို့ ချိုးဝင်ကာ အိမ်နိမ့်တစ်ခုကို အစီအစဉ် လိုက်၍ ကြည့်ပြီးနောက် အိမ်နိမ့်ကလေးတစ်ခုသို့ ရောက်လာသောအခါ အပြင်မှ တံခါးကို ခေါက်လေ၏။

မိန်းမကြီးတစ်ယောက် တံခါးဖွင့်ပေးရာ ကလူဗင်သည် အိမ်တွင်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။ လူတစ်ယောက်သည် စားပွဲဝိုင်းတစ်ခု၌ထိုင်ကာ ခေါင်းငိုက်ဆိုက်ချလျက်ရှိ၏။ စားပွဲပေါ်၌ကား ကုန်နေပြီဖြစ်သော အရက်ပုလင်းနှင့် ပေကျံသော ဖန်ခွက်တစ်လုံး လဲလျက်ရှိ၏။ ကုလားထိုင်စုတ်တစ်လုံးမှာလည်း နံဘေးတွင် လဲကျလျက်ရှိလေရာ အခန်းထောင့်တစ်ခု၌ အရက်ပုလင်းလွှတ်များ၊ သတင်းစာဟောင်းများ၊ အဝတ်စုတ်များ စုပုံလျက်ရှိလေသည်။ အခန်းနံရံ၌ ထွန်းညှိထားသော မီးအိမ်ကလေးမှ မှေးမှိန်သော အလင်းရောင်တစ်ခုကြောင့်သာ အိမ်တွင်းရှိ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသော အခြေအနေကို မြင်ရ၏။

ကလူဗင်သည် လဲနေသော ကုလားထိုင်ကို ဆွဲယူ၍ ထိုင်ကာ

အိုမကြီးအား-

“တွမ် အိပ်ပျော်နေသလား”

“မပျော်ပါဘူး အမူးလွန်နေတာပါ”

“နီးစမ်းပါဦး ခင်ဗျာ ယောက်ျားကို”

“တွမ်...ထ-ထ... ဆရာကြီး ရောက်နေတယ် ထလေ”

ခေါင်းငိုက်ဆိုက်ကျနေသူသည် ပါးစပ်မှ ဝူးဝါးဟစ်အော်ကာ ကျိန်ဆဲလေ၏။

“ဟေ့ တွမ်... ထပါဦး... ငါပါကွဲ့”

တွမ်သည် မျက်နှာကို အပေါ်သို့လှည့်လိုက်၏။ မိန်းမကြီး သည် မှုန်အိမ်မှ မီးစာကို အနည်းငယ် မြှင့်တင်လိုက်ရာ၊ အခန်းမှာ ယခင်ကထက် အတန်ငယ် ပိုမိုလင်းချင်းလာ၏။ ကလူဗင်သည် တွမ် ၏ ကျောကို ပုတ်ကာ ဆွဲ၍ထူလေသည်။

“ဟေ့ တွမ်...သိပ်မူးတဲ့ အကောင်ဘဲ၊ ဒီမှာ ငါ့မျက်နှာ ကြည့်စမ်း ပါဦးကွဲ့... ဆရာလေ”

“ဘယ်က ဆရာလဲ ငါမူးနေတယ်”

“သောက်တာကိုးကွဲ့၊ မူးမှာပေါ့...ကိုး...ခင်ဗျာ ယောက်ျားကို အမူးပြေအောင် လုပ်ပေးစမ်းပါဦးဗျာ”

ထိုအခါ မိန်းမကြီးသည် သံပုရာသီးတစ်လုံးကို လှီး၍ အရည်များ ကို ဖန်ခွက်တစ်ခုထဲ၌ ညှစ်ထည့်ကာ တွမ်၏ ပါးစပ်ထဲသို့ လောင်းထည့် လေ၏။ အတန်ကြာမှ တွမ်သည် ခေါင်းထောင်လိုက်ပြီးလျှင် ဆီယာကလူ ဗင်အား မျက်စိများကို ပွတ်သပ်၍ တစ်ဖန်ကြည့်ပြန်၏။ ထိုနောက် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ခပ်မတ်မတ် ကျောမှီ၍ ထိုင်လိုက်၏။

“အော်...ဆရာပါလား၊ ကျွန်တော် နည်းနည်း အမူးလွန်သွား တယ်...”

“အေးလေ ငါကလည်း နည်းနည်း အရောက်စောတာကိုကွဲ့၊

ဘယ်နှယ်လဲ ဆရာမှာတာ နေရာကျပြီ မဟုတ်လား”

“ကျတာပေါ့ဆရာ ကျွန်တော် ကြိုလိုက်ရင် ဘာမဆိုရတာပေါ့ ကောင်းကောင်း ဆုချရမယ်နော် ဆရာ”

“ချပါမယ်ကွယ် စိတ်ချပါ၊ မင့်ပစ္စည်း ပြပါဦး”

တွမ်သည် နေရာမှ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင် ထပြီးလျှင် အခန်းထောင့်တစ်ခု သို့သွား၍ ထင်းရူးသေတ္တာဟောင်း တစ်ခုကို သော့နှင့်ဖွင့်လေ၏။ ထိုနောက် အရောင်တလက်လက်ထနေသော ခြောက်လုံးပြူး သေနတ်ကလေး တစ်လက်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။ ထိုနောက် သေနတ်ကို လက်ထဲတွင် နှစ်ပတ် သုံးပတ်မျှ လှည့်၍ ကစားလိုက်ပြီးလျှင်-

“ဒီမှာဆရာ ဆရာလိုချင်တဲ့ ပစ္စည်း”

“အသစ်ချက်ချွတ်လားဟေ့”

“အသစ်တော့ မဟုတ်ဘူးဆရာ တစ်ပတ်ရစ်ဘဲ၊ ကျွန်တော်က လိမ်မပြောတတ်ဘူး၊ တစ်ပတ်ရစ်ပေမယ့် သူက အသစ်ထက် အဖိုးတန် သေးတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွဲ့”

“သူက လူသွေးရေကို နှစ်ခါသောက်ဖူးတယ် ဆရာ သောက် တိုင်းလည်း ပစ်တဲ့လူက နိုင်တာချည်းဘဲ”

“နေရာကျလိုက်လေကွယ်၊ ငါ့တပည့် တော်တယ်ဟေ့၊ ရော မင်းသေနတ်ဖိုး ဟောဒါက မင်းဒုက္ခခံရတဲ့အတွက် သက်သက် အရက်ဖိုး ပေးတာ၊ ကိုင်း ကျေနပ်ပြီလား”

“ကလူဗင်သည် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ရွှေဒင်္ဂါး ၂ ပြားကို နိုက်၍ တွမ်အား ရှေ့ဦးစွာ ပေးလိုက်ပြီးနောက် နောက်တစ်ပြားထပ်၍ အပိုပေးလိုက်လေသည်။

“ကျေနပ်ပါပြီ ဆရာ- ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“လိုင်စင်ခံပြီး ဝယ်ယူရင် ရနိုင်တာပေါ့ကွဲ့၊ ဒါပေမယ့် ငါစိတ်

က အရင်လိုလို မင်းကို ခိုင်းတာပေါ့၊ ယမ်းတောင့်ကော ပါရဲ့လား။”

“အသင့် ယမ်းထိုးပြီး ဆရာ ပစ်ရဲ့တဲ့”

ကလူပင်သည် မောင်းချိုး၍ ယမ်းတောင့်များကို စစ်ဆေးပြီး နောက် သေသပ်စွာပြန်၍ မောင်းချပြီးလျှင် တောင်းဘိ အိတ်ထဲသို့ထည့် လိုက်လေ၏။ ထိုနောက် ကလူပင်သည်လည်း မိမိအကြံအောင်ပေတော့ မည်ဟု စိတ်ထဲက ဝမ်းမြောက်ကာ တွမ်းလင်မယားအား နှုတ်ဆက်ပြီး လျှင် ထွက်လာခဲ့လေ၏။

နောက်တစ်နေ့သည်ကား ကြာသပတေးနေ့ဖြစ်၍ ထိုနေ့ ညနေ ခင်း၌ စိန်မာလိုမြို့နှင့် မနီးမဝေး အရပ်တွင် ဝမ်းနည်းဖွယ်ကောင်းသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုသည် အောက်ပါအတိုင်း ရုတ်တရက် ဖြစ်ပျက်ခဲ့လေ သည်။

ကျောက်တန်း တစ်တန်းသည် ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်း တစ်နေ့ ရာ၌ ရေပြင်ထဲသို့ ထိုးထွက်လျက်ရှိနေပြီးလျှင် ထိုကျောက်ကမူတန်းသည် ကုန်းမြေနှင့် ကျဉ်းမြောင်းသော ကျွန်းဆက်ကလေးတစ်ခုဖြင့် ဆက်လျက် ရှိ၏။ အစွန်း၌မူ တောင်ထိပ်ကဲ့သို့ ကျောက်ကမူ အစွန်းကြီးဖြင့် အဆုံး သတ်လျက်ရှိ၏။

ထိုနေ့ ညနေ ၄ နာရီအချိန်လောက်၌ ထိုကျောက်ကမ်းပါးကြီး ၏ ထိပ်တွင် စစ်နှင့်ကာအင်္ကျီကြီးကို ဝတ်ဆင်လျက် လက်နက်စွဲကိုင် ထားသော လူတစ်ယောက်သည် မတ်တတ်ရပ်ကာ ရေပြင်တည်ရာ မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းဆီသို့ မှန်ပြောင်းတစ်လက်နှင့် စိတ်အားထက်သန်စွာ စောင့်ဆိုင်းကြည့်ရှုလျက် ရှိလေ၏။

ထိုနေ့ရာ၌ ကမ်းခြေဘက်မှ ကျောက်ကမူရံကြီးသည် ပင်လယ် ပြင်ထက် အပေါ်သို့ ပေခြောက်ဆယ်ခန့် မြင့်တက်လျက်ရှိလေရာ၊ အကယ် ၍ တစ်စုံတစ်ယောက်သာလျှင် လှေသင်္ဘော စသည်များပေါ်သို့ လျှို့ဝှက်စွာ တက်ရောက်မည်ဆိုပါက ထိုကျောက်ကမူရံကြီးအောက်ဘက် ကမ်းခြေမှ

လွယ်ကူစွာ တက်ရောက်နိုင်မည်ဖြစ်လေသည်။

ပင်လယ်ဘက်မှ လေပြည်သည် တဖြူးဖြူး တိုက်ခတ်လျက်ရှိ၏။ မှန်ပြောင်းနှင့် လူသည် လေတိုက်၍ လွင့်လျက်ရှိသော ဝတ်လုံကြီးကို ရစ်ပတ်လိုက်ပြီးလျှင် နေရာ၌ ခိုင်ခံ့မြဲမြဲစွာ ရပ်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် မျက်စိတစ်ဖက်ကို မှိတ်ပြီးလျှင် အခြားတစ်ဖက်နှင့် မှန်ပြောင်းကိုတပ်ကာ စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေ၏။ ထိုနေ့ပေါ် ကျောက်အစွန်း ဆီသို့ တဖြည်းဖြည်း တိုး၍သွားကာ ခိုင်မြဲသောနေရာတစ်ခု၌ ခြေကို ခုံရပ်လိုက် ပြီးလျှင် မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းဆုံးရာ ရေပြင်ဆီသို့သာ တစ်သမတ်တည်း စူးစိုက်ကြည့်ရှုနေပြန်လေသည်။

ထိုသူသည် ဆိပ်ကမ်းစောင့်ရှောက်ရေးဘက်ဆိုင်ရာ ရာဇဝတ် အရာရှိတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ကမ်းနှင့် အတန်ဝေးကွာသော ပင်လယ်ထဲမှ သင်္ဘောတစ်စင်းကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်ရှုအကဲခတ်နေခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ဖြင့် မိမိနောက်ဘက် ကျောက်တုံးများ၏အကွယ်မှ လူတစ်ယောက်နှင့် တူသော သဏ္ဌာန်တစ်ခု မိမိရှိရာသို့ တဖြည်းဖြည်း ရွေ့လျားလာနေသည်ကို ထိုသူ သတိမပြုဘဲ ရှိလေသည်။ အဆိုပါသဏ္ဌာန်မှ ဦးခေါင်းကြီးသည် ကျောက်တုံးများနောက်ကွယ်မှ မကြာခဏ ထွက်ပြူး၍လာပြီးလျှင် အရာရှိ အား ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုလျက်ရှိလေရာ ထိုဦးခေါင်းကြီးမှာ လွန်ခဲ့သော ဆယ်ရက်ခန့်က ကျောက်တုံးများအကြား၌ ကပ္ပတိန်ဇူလာနှင့် စကားပြော နေဖူးသော ဂိုဏ်းခွဲအသင်းသားနှင့်တူသည့် လူကြီး၏ အနားပတ် အပြား ကြီးကြီး၊ အမေရိကန် ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားသည့် ဦးခေါင်းကြီးဖြစ်နေ၏။ ဦးထုပ်ကြီးသည် ကျောက်ဆောင်များ နောက်ကွယ်မှ ငုတ်ချည်ပေါ်ချည် ဖြစ်ကာ အရာရှိအား ချောင်းမြောင်းလျက် ရှိနေလေသည်။

ထိုနောက် အရာရှိသည် တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားဟန်ဖြင့် မှန် ပြောင်းကို သူ၏ အင်္ကျီလက်နှင့် ပွတ်ရိုက်ပြီးလျှင် ယခင်က သုံးပင်တိုင် ရွက်သင်္ဘောကလေးကို သေချာစွာ ထပ်မံကြည့်ရှုပြန်၏။ သင်္ဘောနံဘေး

ရေထဲ၌ ပထမ ပိုးကောင်ကလေးတစ်ကောင်သဖွယ် မှတ်ထင်ရသော အမည်းစက်ကလေးသည် လှေကလေးတစ်စင်း ဖြစ်နေပြီးလျှင် ကမ်းသို့ ရှေ့ရှုလာနေဟန်တူ၏။ ထိုလှေပေါ်၌ သင်္ဘောသားအတော်များများ ပါရှိ၍ ထိုသင်္ဘောသားများ အားလုံးပင် လှော်ခတ်လျက် ရှိလေရာ မကြာမီ လှေကလေးသည် ဦးတိုက်လှော်ခတ်လျက်ရှိရာမှ ဆားတိုက်ဖြစ်ကာ တရွေ့ ရွေ့ဖြင့် ထိုအနီးအနားသို့ ချဉ်းကပ်လာလေ၏။ အရာရှိသည် မှန်ပြောင်း အတွင်းမှ ချိန်သားကိုက်လျက် လှေကလေး၏ လှုပ်ရှားမှုကို မလွှတ်တမ်း ဖမ်းယူနေရာမှ ကျောက်ကမ္ဘားကြီး၏ ထိပ်စွန်းသို့ နီးကပ်သည်ထက် နီးကပ်စွာ တိုး၍လာလေ၏။

ထိုခဏ၌ ဦးထုပ်ပြားကြီးကို ဆောင်းထားသူသည် ကျောက်ဆောင် များအကြားမှ တစ်ကိုယ်လုံးပေါ်လာလျက် သူ၏ ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းသော ကိုယ်ကြီးကို မားမားမတ်မတ် ရပ်လိုက်လေ၏။ ထိုသူကား အခြားမဟုတ် အနားပတ်အပြားကြီးနှင့် အမေရိကန်ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားသည့် ဂိုဏ်းစွဲ အသင်းသားပင်တည်း။

အရာရှိကား သူ့ကို မမြင်သေးချ။ ထိုသူသည် လက်နှစ်ဖက်ကို နံဘေးသို့ချကာ ခေတ္တမျှ ရပ်တန့်နေသေး၏။ သို့ရာတွင် သူသည် လက်သီးများကို ဆုပ်ထားလျက် သူ၏ မျက်လုံးများကား သားကောင်ကို ချောင်းနေသော မုဆိုးတစ်ယောက်အလား အရာရှိ၏ ကျောပြင်ကြီးကို မျက်တောင်မခတ် စူးစိုက်လျက်ရှိ၏။ သူတို့သည် အချင်းချင်း (၄) လှမ်း ခန့်မျှသာ ကွာခြားလျက်ရှိလေရာ ထိုသူသည် ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းတိုး၍သွား ပြီးနောက် ရပ်နေလေ၏။ ထိုနောက် တစ်လှမ်းထပ်၍ တိုးသွားပြီးလျှင် တစ်ဖန် ရပ်နေပြန်၏။ ဤသို့ဖြင့် ထိုသူသည် ခြေလှမ်းလျက်ရှိခြင်းမှတစ်ပါး မည်သည့် လှုပ်ရှားမှုကိုမျှ မပြုသဖြင့် ကျန်ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်း များသည် ကျောက်ရုပ်သဖွယ် ရှိနေလေ၏။ မြက်ဖုတ်များပေါ်တွင် ခြေချ နင်းလာခဲ့သဖြင့်လည်း ခြေသံမထွက်ဘဲရှိနေ၏။ တတိယခြေလှမ်းကို

လှမ်းပြီးနောက် ရပ်တန့်နေသောအခါ၌မူကား သူသည် အရာရှိနှင့် လက် လှမ်းမှီသည့်နေရာသို့ပင် ရောက်နေခဲ့လေပြီ။ ထိုနောက် တခဏချင်းနှင့်ပင် ထိုသူသည် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသော လက်သီးများကို အပေါ်သို့ မြှောက်လိုက်ပြီးလျှင် အရာရှိ၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ဆီသို့ တအားလွဲ၍ ပစ်လိုက် သောလေးမှ ကြိုးကဲ့သို့ ရုတ်တရက် ပစ်လိုက်လေရာ လက်သီးချက် များမှာ ပြင်းထန်လျှင်မြန်လွန်းလှသည် ဖြစ်သောကြောင့် အရာရှိမှာ ဟစ်အော်ရန်ပင် အချိန်မရှိဘဲ မြင့်မားသော ကျောက်ကမ္ဘားရံထိပ်မှ ပင်လယ်ထဲသို့ တစ်ခါတည်း ဦးစောက်ကျ၍ သွားလေတော့၏။

ထိုခဏ၌ နောက်ဆီမှ “ရမ်းတိန်းလားဗျို... ကောင်းသော နေ့လည်ခင်းပါခင်ဗျာ” ဟူသော အသံကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ဦးထုပ်ပြား ကြီးသည် ဖြတ်ခနဲအံ့အားသင့်ကာ နောက်သို့လှည့်၍ ကြည့်လိုက်လေ၏။ သို့ကြည့်လိုက်ရာ သူ၏နောက်ဘက် ၁၅ ပေခန့်ကွာသော ကျောက်ဆောင် များအကြား၌ ခြောက်လုံးပြူး သေနတ်တစ်လက်ကို ကိုင်လျက် သေနတ် ပြောင်းကို မိမိရင်ဝတ်သို့ ချိန်ထားသော လူရွယ်တစ်ယောက်ကို အလန် တကြား တွေ့မြင်ရလေသည်။

ထိုလူရွယ်သည် ဦးထုပ်ပြားကြီးအား နူးညံ့ပျော့ပြောင်းသော အသံဖြင့်-

“ဘယ့်နယ်... လူတစ်ယောက်ကို အခု ခင်ဗျား သတ်ပစ်လိုက် ပြီပေါ့လေ ဟုတ်စ”

“ကောင်းသော နေ့လည်ခင်းပါဘဲခင်ဗျာ... မင်းမြင်တဲ့ အတိုင်း ပေါ့ ဆီယာကလူဝင်”

လူရွယ်သည် ကိုယ်ကို တွန့်လိုက်ပြီးနောက်

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို သိနေပါကလား”

“မင်းကလဲ ငါ့ကို ကောင်းကောင်းသိနေတာကိုးကွ”

ထိုအခိုက်တွင် သူတို့သည် ကမ်းနှင့် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာပြီ

ဖြစ်သော ယခင်က အရာရှိ စောင့်ဆိုင်းကြည့်ရှုနေခဲ့သည့် လှေကလေးမှ တက်ခတ်သံများကိုပင် ကြားရလေ၏။

သို့ဖြစ်၍ ရမ်းတိန်းက စတင်လျက်

“ကိုင်းလေ... မင်းကျေနပ်အောင် ငါဘာလုပ်ပေးရမလဲဟေ့”

“အို...သိပ်ခဲယဉ်းယဉ်း မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျာကို ကျွန်တော် မတွေ့ရတာ ၁၀ နှစ်လောက်ရှိသွားပြီဗျ... ခင်ဗျားတော့ သိပ်ကောင်းစား နေတယ်ထင်တယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

“အေးလေ ပြောပါတော့ မင်းကော”

“ဆိုပါတော့”

ရမ်းတိန်းသည် ကလူဗင်ရှိရာသို့ အမှတ်မထင် ခြေတစ်လှမ်း တိုးလိုက်၏။ သို့သော် တစ်ခဏ၌ပင် သေနတ်မောင်းတင်သံကဲ့သို့ ချောက်ကနဲအသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။ အမှန်လည်း ထိုအသံမှာ ကလူဗင်က သူ၏ ခြောက်လုံးဖြူးသေနတ်ကို မောင်းတင်လိုက်သော အသံ ဖြစ်လေသည်။

သို့နှင့် ကလူဗင်က

“ဒီမှာကြည့်စမ်း ရမ်းတိန်း... ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်တို့ကြားမှာ ၁၅ ပေလောက် ကွာတယ်ဗျာနော်... ဒါဟာ သေနတ်နဲ့ လှမ်းပစ်ဖို့ အနေတော်ပဲဗျ၊ အဲဒီတော့ ခင်ဗျား အခုနေတဲ့ နေရာမှာ ငြိမ်ငြိမ်ရပ်နေရင် ကောင်းလိမ့်မယ်”

“ကောင်းပါပြီ မောင်ရယ် ဒါနဲ့ မင်းက ငါနဲ့ ဘာများ လုပ်ချင်တာရှိလို့လဲ”

“ကျုပ်လား ဘာမှ မလုပ်ချင်ပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားနဲ့ စကားကလေး နည်းနည်းပါးပါး ပြောချင်တာပါပဲ”

“အင်း ဆိုစမ်းပါဦး”

ရမ်းတိန်းကား ရှေ့သို့တိုး၍ မလာတော့ချေ။ နေရာ၌ ရပ်မြဲ

ရပ်နေလေသည်။ သို့နှင့် ကလူဗင်က ဆက်လက်၍

“အင်း... ခင်ဗျားတော့ ဆိပ်ကမ်းစောင့် အရာရှိတစ်ယောက်ကို လုပ်ကြံလိုက်ပြီနော်”

ရမ်းတိန်းသည် ဦးထုပ်ကို အတန်ငယ်ပင်တင်လိုက်ပြီးနောက်

“ဒါကို အခုတင်ကပဲ မင်းပြောပြီးပြီ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်လော၊ ဒါပေမယ့် ပိုသေချာတော့ ကောင်းတာပေါ့၊ အရင်ပြောတာက လူတစ်ယောက်လို့ ပြောတာ၊ အခုပြောတာက ဆိပ်ကမ်းစောင့် အရာရှိတစ်ယောက်လို့ အသေအချာပြောတာ”

“ဒီဟာ မှန်ပါတယ်”

တစ်ခဏမျှ ငြိမ်သက်လျက်ရှိလေ၏။

“ဒီဆိပ်ကမ်းစောင့် အရာရှိတွေဟာ တကယ့် လက်ရွေးစင်လူတွေ ချည်းဘဲဗျ၊ ပြီးတော့ သူတို့အားလုံးလိုလိုပဲ သင်္ဘောသားဟောင်းကြီးတွေချည်းဘဲ”

“ဒီမှာ ဆီယာကလူဗင် ငါက မင်းကို ဘာဖြစ်လို့ မှတ်မိသလဲ ဆိုတာ သိလား၊ မင်းက ငါ့ကို မှတ်မိလို့ပဲကွဲ့... ဆီယာကလူဗင်လို့ တော်တဲ့လူမျိုး မရှိဘူးလို့တောင် ငါ့စိတ်ထဲက ချိုးမွမ်းမိသေးတယ်”

သို့ပြောရင်း သူသည် ရှေ့သို့ တစ်လှမ်း တိုးလိုက်ပြန်လေ၏။

“ဟေ့လူ နောက်ဆုတ်လိုက်”

ရမ်းတိန်းသည် ကလူဗင်အမိန့်ပေးည့်အတိုင်း နောက်သို့ ဆုတ်သွားလေ၏။ သို့နှင့် ကလူဗင်က ဆက်လက်၍-

“အခြေအနေက ဒီလိုရှိတယ်ဗျ၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ လက်ယာဘက် ခြေလှမ်း ၃၀၀ လောက်အကွာမှာ တခြားဆိပ်ကမ်းစောင့် အရာရှိတစ်ယောက် ရှိသေးတယ်။ သူက အသက်ရှင်နေသေးတယ်၊ နောက်ပြီး လက်ဝဲဘက်မှာကတော့ အကောက်ရုံးရှိနေတယ်၊ အဲဒီတော့ လက်နက် အပြည့်အစုံနဲ့ လူ (၈)ယောက်ဟာ အရေးရှိရင် ငါးမိနစ်အတွင်း ဒီနေရာ

ကို ဖြုန်းခနဲ ရောက်လာနိုင်တယ်။ ကျောက်ဆောင်တွေ ပတ်လည်ပိုင်းနေတဲ့ ကြားမှာ ဒီလူတွေလက်ထဲက ဘယ်နည်းနဲ့မှ ခင်ဗျား လွတ်ထွက်မသွား နိုင်ပေဘူး။ ပြီးတော့ ဒီကျောက်ကမ္ဘာရဲ့ ခြေရင်းမှာလဲ အလောင်း တစ်ကောင်ရှိနေပြီ၊ တကယ်လို့သာ ကျုပ်ဆန်တံတစ်ချက်ဖောက်လိုက်ရင် ကေန္တ ခင်ဗျား အဖမ်းခံရပြီးသားပဲ စိတ်ချ”

ထိုနောက် ကလူဗင်က ဆက်လက်၍ “ရမ်းတိန်း ခင်ဗျား ဝတ် ထားတဲ့ အိတ်နှစ်ဖက်နဲ့ အမေရိကန်မြင်းစီး ဘောင်းဘီက အိတ်တစ်ဖက် ထဲမှာ ခင်ဗျား ခါးပိုက်ဆောင်နာရီထည့်ထားတယ် အဲဒါ သတိပြုဗျာနော်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆီယာကလူဗင်”

“ကျန်တဲ့ အိတ်တစ်ဖက်ထဲမှာကတော့ သင်္ဘောသားဟောင်းကြီး တွေ ဆေးဘူးအဖြစ်နဲ့ သုံးလေ့ရှိတဲ့ စပရင်သံပတ်ကလေးတစ်ခုနဲ့ ဖွင့်ရ ပိတ်ရတဲ့ သံသေတ္တာကလေးတစ်လုံးရှိတယ်။ အဲဒါကလေးကို ခင်ဗျားအိတ် ထဲက တစ်ဆိတ်လောက် ထုတ်ယူပြီး ကျုပ်ဆီ လှမ်းပစ်ပေးလိုက်စမ်းဗျာ”

“အလို... လက်စသတ်တော့ မင်းက ငါ့ကို ဓားပြတိုက်နေတာ ပေါ့လေ”

“ဓားပြတိုက်တယ်ဆိုရင်လဲ ဆိပ်ကမ်းစောင့်အရာရှိကို ခင်ဗျား လှမ်းခေါ်လိုက်လေ”

ကလူဗင်သည် ရမ်းတိန်းအား မျက်တောင်မခပ်ဘဲ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေသည်။ ရမ်းတိန်းလည်း ကလူဗင်အား မျက်နှာချိုသွေး လျက်

“ကိုင်း... မက်(စ)ဆီယာကလူဗင် မင်းနဲ့ ငါ့နဲ့ ကြေရာကြေ ကြောင်း လုပ်ကြပါစို့ကွာ၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မသာမနာရအောင် ငွေကို ငါ တစ်ဝက်ခွဲပေးမယ်”

ကလူဗင်ကား ခပ်အေးအေးပင် လက်ပိုက်လျက်ရှိနေပြီးနောက်၊ ဆန်တံပြောင်းကလေးကိုမူ ရမ်းတိန်းရှိရာသို့ ချိန်မြဲချိန်ထားလေသည်။

“ရမ်းတိန်း ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ဘယ်လိုလူစားမျိုး ထင်နေသလဲ၊ ကျုပ်ဟာ သစ္စာဂုဏ်တည်ကြည်ဖြောင့်မတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဗျ၊ ကျုပ် အားလုံး ယူရလိမ့်မယ်”

ထိုအခါ ရမ်းတိန်းလည်း “ဒီအကောင် တော်ခေါင်းမာတဲ့ အကောင်ဘဲ” စိတ်ထဲမှ ကြိုးဝါးကာ အံကြိတ်မိသေးသည်။

ကလူဗင်၏ မျက်လုံးများသည် တောက်ပကြည်လင်၍ လာလေ သည်။ သို့နှင့်-

“ရမ်းတိန်း... ခင်ဗျားအတွေးဟာ တလွဲတချော် ဖြစ်နေတယ်ဗျ၊ စင်စစ် ဓားပြတိုက်တာက ခင်ဗျားပဲ၊ ကျုပ်မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်ကတော့ ပိုင်ရှင်ကို ပြန်ပေးမဲ့လူ၊ တိတ်စမ်း- ရမ်းတိန်း... ခင်ဗျားဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ နှစ်လောက်တုန်းက ပြင်သစ်ငွေ ဖရန့်ငါးသောင်းမျှတဲ့ အစုစပ်ငွေ သေတ္တာတစ်လုံးကိုယူပြီး ဂန်ဇီကျွန်းက ထွက်သွားခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျားနဲ့စပ်တူ ပါရတနာရဲ့ ငွေ ဖရန့်ငါးသောင်းကို ထားခဲ့ ဖို့တော့ မေ့သွားတယ်။ ဒီငွေက တခြားဟုတ်ပါရိုးလား အင်မတန် သဘော သကာယ ကောင်းရှာတဲ့ သင်္ဘောပိုင်ရှင်ကြီး လက်သားရိုးရဲ့ ငွေပေါ့။ ဒီငွေအားလုံးကို စုနေ အတိုးရော အရင်းပါတွက်လိုက်ရင် စုစုပေါင်း ဆယ်နှစ်အတွက် ရှစ်သောင်းခြောက်ရာ ခြောက်ဆယ့် ခြောက်ဖရန့် ကျတယ်။ မနေ့က ငွေလဲတဲ့လူနဲ့ ခင်ဗျား သွားတွေ့ပြီး ပြင်သစ်ငွေ ဖရန့်ပေါင်း ခုနစ်သောင်းခြောက်ထောင် ခင်ဗျားက ပေးလိုက်တော့ ဟိုလူက ခင်ဗျား ညာဘက်ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက ဆေးထည့်တဲ့ သံသေတ္တာ ကလေးထဲမှာ ထည့်ပြီး သိမ်းထားတယ်။ ကျုပ်ကတော့ ဒီငွေကို နက်ဖြန် ဂန်ဇီကျွန်း ပြန်သွားတဲ့အခါမှာ မက်(စ)လက်သားရိုးရဲ့ လက်ထဲကို ပြန်ပေး လိုက်ရရင် တော်ပါပြီ။ ကဲ ရမ်းတိန်း ခင်ဗျားပစ္စည်းတွေလဲ ဟောဟိုက် တာမော်လီပါ မျက်သင်္ဘောပေါ်ကို ရောက်ကုန်ပါပြီလေ။ ခင်ဗျားလဲ ပြင်သစ်ပြည်က ခွာချင်လှပါပြီ။ ခင်ဗျားကို ခေါ်တင်ဖို့ လေ့လာနေသံကို

လဲ ခင်ဗျား ကြားရဲ့မဟုတ်လား။ ခင်ဗျား သွားဖို့ မသွားဖို့ဆိုတာကတော့ ကျုပ်အပေါ်မှာ တည်နေတာပဲ။ ကိုင်း ဒီတော့ စကားရှည်မနေပါနဲ့တော့ ဗျာ။ သေတ္တာကလေးသာ ကျုပ်ဆီ ပစ်ပေးလိုက်ပါတော့”

ရမ်းတိန်းသည် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်ကာ သံသေတ္တာ ကလေးတစ်ခုကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီးလျှင် ကလူပင်ထဲသို့ ပစ်ပေးလိုက်ရာ သေတ္တာကလေးသည် ကလူပင်၏ ခြေရင်းသို့ လိမ့်သွားလေ၏။ ကလူပင် သည် ရမ်းတိန်းအား မျက်ခြေပြတ်မခံဘဲ သေနတ်ဖြင့် ချိန်မြဲချိန်ရင်း ခူးထောက်၍ ဘယ်လက်ဖြင့် သေတ္တာကလေးကို စမ်းသပ်ယူငင်ပြီးနောက် ကိုင်း မိတ်ဆွေ ဟိုဘက်ကို လှည့်လိုက်စမ်းပါဗျာဟု အော်ပြောလိုက် လေ၏။

ရမ်းတိန်းသည် တစ်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်လေသည်။ ဤသို့ ရှိ နေခိုက် ဆီယာကလူပင်သည် ခြောက်လုံးပြူးကို ချိုင်းတစ်ဖက်အောက် တွင် ညှပ်ရင်း ခလုတ်ကို ဖိနှိပ်ကာ သေတ္တာကလေး၏ အဖုံးကို ဖွင့်လေ ၏။ အတွင်း၌ကား ငွေစက္ကလေးရွက်ကို တွေ့ရလေရာ။ သုံးရွက်မှာ ပေါင်တစ်ထောင်တန်များ ဖြစ်ကြ၍ ကျန်တစ်ရွက်မှာ ဆယ်ပေါင်တန် ဖြစ်လေသည်။ ကလူပင်သည် တစ်ထောင်တန် စက္ကလုံးရွက်ကို ခေါက်၍ သေတ္တာထဲသို့ ပြန်သွင်းကာ သေတ္တာကို သူ၏ အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက် ပြီးလျှင် ဆယ်ပေါင်တန် ငွေစက္ကကိုမူ ခဲတစ်လုံးဖြင့် ကောက်ယူရစ်ပတ် လိုက်ပြီးနောက်

“ကိုင်း ပြန်လှည့်လိုက်ပါတော့”

ရမ်းတိန်းလည်း ပြန်၍ လှည့်လိုက်၏။

(ကျောက်ခဲနှင့် ပတ်ထားသော ငွေစက္ကကို ရမ်းတိန်းသို့ ပစ်ပေး ရင်း) “ဟောဒီမှာ ခင်ဗျာ ဆယ်ပေါင်တန်၊ ကျုပ်ကတော့ ဒီသုံးထောင်ရရင် ကျေနပ်ပါပြီ”

ရမ်းတိန်းလည်း ကျောက်ခဲဖြင့် ရစ်ပတ်ထားသော ငွေစက္ကကို

ပင်လယ်ထဲသို့ ခြေဖြင့် ကန်၍ချလိုက်လေ၏။

“ဒါကတော့ ခင်ဗျားသဘောပဲလေ၊ ခင်ဗျားက သူဌေးပေကိုးဗျ”

“အဆက်မပြတ် ခတ်၍လာသော လှော်တက်သံများသည် သူတို့ စကားပြောနေစဉ် ရပ်တန့်သွားကြလေ၏။ လှေကလေးမှာ ကျောက် ကမ်းပါးရံကြီး၏ အောက်ခြေသို့ ဆိုက်ရောက်နေပြီး ဖြစ်ဟန်ရှိလေသည်။

“ကိုင်း ခင်ဗျားရဲ့ လှေအောက်မှာ ရောက်နေပြီ သွားပေတော့ ရမ်းတိန်း”

ခဏမျှကြာသောအခါ ကလူပင်သည် ဆိပ်ကမ်းစောင့်အရာရှိ ကျကျန်နေရစ်ခဲ့သော မှန်ပြောင်းကို ကောက်ယူကာ လှေကလေးအား ကြည့်ရှုနေစဉ် ကျယ်လောင်သော အသံဖြင့် ဟစ်အော် ပြောဆိုလိုက်သော စကားကို လှိုင်းသံဖြင့် ရောထွေးလျက် အောက်ပါအတိုင်း ကြားလိုက်ရ၏။

“ဆီယာကလူပင်ရေ မင်းဟာ လူရိုးတစ်ယောက်ပါဘဲ။ ဒါပေ မယ့် ဒီအကြောင်းသိရအောင် မက်(စ)လက်သားရိုးဆီကို ငါ စာရေး လိုက်ရင် မင်း စိတ်မဆိုးနဲ့ကွဲ့နော် ပြီးတော့ လက်သားရိုးရဲ့ငွေ ပေါင် ၃၀၀၀ မှင့်ကို ငါပြန်ပေးလိုက်တဲ့အကြောင်း သက်သေခံမဲ့ ဂန်ဇီကျွန်းက သင်္ဘောသားတစ်ယောက် ဒီမှာ ပါတယ်ကွဲ့၊ အဲဒီ သင်္ဘောသားက နူလာရဲ့ သင်္ဘော တာမော်လီပါနဲ့ စိန့်မာလိုမြို့ကို နောက်တစ်ပတ် ပြန်ပြီး မင်း လက်ထဲ ဒီငွေပေါင် ၃၀၀၀ ငါပေးလိုက်ပြီဆိုတဲ့ အကြောင်း သက်သေခံပါ လိမ့်မယ် စိတ်သာချဟေ့”

“ထိုအသံကား ရမ်းတိန်း၏ အသံဖြစ်လေသတည်း။

★

အခန်း (၆)

ထိုနေ့ညနေ၌ ဆီယာကလူဗင်သည် အတော်နောက်ကျမှ ပြန်၍ ရောက်ခဲ့လေသည်။

ဤကဲ့သို့ နောက်ကျသည့် အကြောင်းများတွင် ထမင်းဆိုင်သို့ မပြန်မီ အရက်ဆိုင်ပေါများသော ရပ်ကွက်တစ်ခုသို့ သူသွားရောက်ခဲ့သည့် အကြောင်းသည်လည်း တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်၏။ ထိုအရက်ဆိုင်များအနက် သူ့အား မသိသောအရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှ သူသည် ဘရန်ဒီ တစ်ပုလင်းကို ဝယ်ယူပြီးလျှင် အခြားသူများ မြင်မည်စိုးသဖြင့် သူ၏ အပေါ်အင်္ကျီအိတ်ထဲ၌ ငှက်၍ယူလာခဲ့၏။ ထိုနောက် ခုရန်ဒီသည် နောက်တစ်နေ့ နံနက်ခင်း၌ ထွက်ခွာရမည်ဖြစ်သဖြင့် သူသည် သင်္ဘောပေါ်၌ အစစအရာရာ နေသားတကျ ရှိမရှိကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးရန် သင်္ဘောပေါ်သို့ တစ်ခေါက် တက်ရောက်ခဲ့သေး၏။

* * *

ရေလက်ကြား ကျွန်းကလေးများနှင့် စိန့်မာလိုမြို့အကြား ဂန်ဇီကျွန်း၏ တောင်ဘက်၊ ပလိန်းမော့အူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ကမ်းခြေမှ

၁၅ မိုင်ခန့်အကွာ၌ “ဒေါ်ဗရီများ” ဟု ခေါ်သော ကျောက်ဆောင်တစ်ခု ရှိ၏။ ထိုနေရာသည်ကား အလွန် ဘေးအန္တရာယ် ထူပြောများပြားလှသော နေရာဖြစ်၍ ထိုနေရာ၌ အသိုက်အအုံ ဆောက်လုပ်နေထိုင်ကြသော ပင်လယ်ငှက်ကလေးများမှတစ်ပါး မည်သည့် သက်ရှိသတ္တဝါ တစ်ကောင် တလေကိုမျှ ထိုကျောက်ဆောင်များပေါ်၌ မတွေ့မြင်ကြရချေ။ ၎င်းတို့၏ အပေါင်းအဖော်များကား ကြမ်းတမ်းသော ပင်လယ်ပြင်၏ လှိုင်းလုံးကြီးများ၊ လေပြင်းမုန်တိုင်းများ၊ မိုးသား တိမ်တိုက်များနှင့် လူသူတိတ်ဆိတ်သောကမ်းခြေတို့သာလျှင် ဖြစ်ကြကုန်၏။ ကျောက်ဆောင် ကျောက်တုံးကြီးများတို့သည်လည်း အဆမတန် ကြီးမားကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းပြီးလျှင် နေရာတကာလိုလို၌ပင် မတ်စောက်သော နံရံကြီးများ ရှိကြကုန်၏။

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်ခန့်က သဘာဝအားဖြင့် ပေါ်ပေါက်လျက်ရှိကြသော အသွင်တူ ကျောက်ဆောင်ကြီးနှစ်ခုသည် မြင့်မားသော မျှော်စင်ကြီးများသဖွယ်ပင် လယ်ပြင်အတွင်း၌ ဖြတ်သန်းသွားလာကြသော ခရီးသည်များအား အဝေးမှနေ၍ သတိပေးအချက်ပြသည့်အလား တည်ရှိခဲ့လေ၏။

သဘာဝမျှော်စင်ကြီးများကဲ့သို့သော ထိုကျောက်တောင်ညီနောင်တို့သည် ပင်လယ်သတ္တဝါကြီးများ ကျက်စားရာ အဏ္ဏဝါရေပြင်မှ အပေါ်သို့ တိုးထွက်ကာ ၎င်းတို့အကြားတွင် လမ်းမြှောင်ကလေးသဖွယ် ဖြစ်၍ နေ၏။ လှိုင်းလုံးကြီးများသည်လည်း ထိုလမ်းမြှောင်ကလေးအတွင်း တဝှန်းဝှန်း တဖြုန်းဖြုန်း ရိုက်ခတ်လျက်ရှိ၏။ ထိုတောင်ကြားလမ်းကလေးမှ မတ်စောက်သော ကျောက်ကမ္ဘာ့ရံကြီးနှစ်ခုအကြား၌ ရှိနေသည့်ပြင် အကွေ့အကောက်များ၊ ကျောက်စွန်း ကျောက်တက်များဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်၊ နံရံမြင့်ကြီးနှစ်ခုအကြား၌ရှိသော လမ်းကျဉ်းကလေးနှင့် သူတို့အနီးတွင်လေသည်။ တစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ ထိုကျောက်တောင်နှစ်ခုကိုပင် “ဒေါ်ဗရီ”

ကျောက်ဆောင်များဟု ခေါ်တွင်လျက်၊ နောင်တော်မှာ ပေ (၆၀) အမြင့် ရှိ၍၊ ညီတော်က ပေ (၄၀) မြင့်လေသည်။

ထိုကျောက်တောင် ညီနောင်များနှင့် တသီးတခြား ကွဲပြားနေသော ကျောက်ဆောင်တစ်ခုလည်းရှိရာ၊ ထိုထီးထီးရှိနေသော ကျောက်ဆောင်မှာ “လူ”ဟူ၍ ခေါ်တွင်လေသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၁၀၀ ခန့်က တံငါသည် တစ်စုသည် ထိုကျောက်ဆောင်သို့ ရောက်သွား၍ ကျောက်ဆောင်ထိပ်သို့ အမှတ်မထင်တက်ကြည့်ကြရာ လူတစ်ယောက်၏ အရိုးစုကို အနီးတွင် ခရုခွံ၊ ကဏန်းခွံအမြောက်အမြား စုပုံဝိုင်းလျက် ထူးဆန်းစွာ တွေ့ကြရ၏။ လက္ခဏာပုံသဏ္ဌာန်မှာ သင်္ဘောပျက်လာသော သင်္ဘောသားတစ်ယောက်သည် ထိုနေရာသို့ ရောက်ရှိလာရာ၊ ကျောက်ကြွ ကျောက်ကြားတွင် တွေ့ရသမျှ ခရု၊ ပုစွန်၊ ကဏန်းများ မဝတဝ ရှာဖွေစားသောက်ကာ အချိန်အတန်ကြာ အသက်ရှင်နေပြီးနောက် နောက်ဆုံးတွင် မှ အားပြတ်သေဆုံးသွားဟန် တူလေသည်။ ထိုအခါမှစ၍ ထီးထီးရှိနေသော ထိုကျောက်ကို “လူ”ဟူ၍ ခေါ်တွင်ခဲ့၏။ ၎င်း၏ ပတ်ဝန်းကျင် မျက်စိနှင့် မြင်နိုင်သမျှ နေရာ၌ကား ပြာလှသော အရောင်ရှိလျက် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော ပင်လယ်ပြင်ကြီးသာ ရှိတော့၏။

“တာမော်လီပါ” ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် နောက်တစ်နေ့ သောကြာနေ့ နံနက်ခင်းတွင် ခူရန်ဒီလည်း ဂန်မိကျွန်းသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

စိန်မာလုံမှ နံနက် (၉)နာရီက ထွက်ခွာရာ လေပြင်ဟူ၍ မတွေ့ရဘဲ ရာသီဥတုကလည်း ငြိမ်သက်လှ၏။ သင်္ဘောပေါ်တွင် သင်္ဘောစီးခရီးသည် (၆) ယောက် ပါရှိ၏။ သင်္ဘောသားများမှာမူ ကပ္ပတိန်ကလူပင်အပြင် တက်မကိုင်တစ်ယောက်၊ မီးထိုးသမားတစ်ယောက်၊ လက်သမားတစ်ယောက်၊ အရေးကြုံလျှင် သင်္ဘောသားကဲ့သို့ အမှုထမ်းနိုင်သည့် ထမင်းချက်တစ်ယောက်၊ အင်ဂျင်နီယာ ၂ ယောက်နှင့် စားပွဲထိုး သူငယ်ကလေးတစ်ယောက် ပါဝင်လေသည်။ အင်ဂျင်နီယာ ၂ ယောက်အနက်

တစ်ယောက်မှာ သတ္တိကောင်း၍ အလွန်လုံ့လဝီရိယရှိသော ကပ္ပတိန်လူမျိုး ဖြစ်၏။ ၎င်းတို့အနက် တက်မကိုင်မှာ “တန်ဂရီလီ” ဆိုသူဖြစ်၍ ဂန်မိကျွန်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီးလျှင် မကြာခဏလည်း အရက်မူးတတ်လေသည်။

တန်ဂရီလီမှာ တစ်ခါတစ်ရံ အရက်မူးနေသဖြင့် အလုပ်ဝတ္တရားများပင် ပျက်ကွက်တတ်သူဖြစ်၏။

သူတို့ ထွက်ခွာမလာမီ သင်္ဘောကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးရန် ကပ္ပတိန် ဆီယာကလူပင်သည် ထိုည အတော်ညဉ့်နက်မှ သင်္ဘောသို့ ပြန်ရောက်လာသောအခါ တန်ဂရီလီမှာ သူ၏ ကြိုးပုခက် အိပ်ရာပေါ်တွင် အိပ်ပျော်လျက် ရှိ၏။ ညဉ့်တွင် တစ်ကြိမ်မျှ တစ်ရေးနိုးတတ်၏။ ၎င်းမှာ သူ၏ ညစဉ်အကျင့် ဖြစ်၍နေလေပြီ။ ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်း မဟုတ်သော အရက်သမားမှန်သမျှမှာ အရက်များ ဝက်ထားသည့် ကိုယ့်ပိုင် လျှို့ဝှက်သော နေရာကလေးရှိများ ရှိတတ်ကြပေရာ တန်ဂရီလီသည်လည်း တစ်ပတ်ကျော တစ်ရေးနိုးလာသည့်အခါတိုင်း သူ၏ စတုရန်းကလေးထဲမှ အကြွင်းအကျန် ကလေးများကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နှင့် သွားရောက်ရှာဖွေတတ်၏။ ဤကား သူ၏ အလေ့အကျင့် ဖြစ်လေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ စတုရန်းကလေးတွင် ဗလာကျင်းနေသည်ကိုလည်း တွေ့ရတတ်သေး၏။

ထိုနေ့ည၌ကား တန်ဂရီလီသည် ထိုနေရာမှ ဘရန်ဒီတစ်ပုလင်းကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရှိရလေရာ သူသည် မပြောနိုင်လောက်အောင် ဝမ်းမြောက်လျက် ရှိတော့၏။ သို့သော် ဝမ်းမြောက်ခြင်းထက် အံ့ဩခြင်းက ပို၍နေ၏။ မိမိသည် မည်သည့်အချိန်က မည်ကဲ့သို့ ထိုပုလင်းကို သင်္ဘောထဲသို့ ယူဆောင်လာမိသည်ကိုလည်း မမှတ်မိအောင်ရှိ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူသည် ဘရန်ဒီပုလင်းကို တွေ့ရှိက သိမ်းဆည်းသွားမည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် အရက်များကို တစ်စက်မျှမကျန်အောင် အမြန်ဆုံး သောက်ပစ်လိုက်ပြီးလျှင် ပုလင်းခွဲကိုမူ သင်္ဘောပေါ်မှ တစ်ခါတည်း ပစ်ချလိုက်လေသည်။ နံနက်သို့

ရောက်၍ တက်မ၊ကိုင်ရသောအခါ၌ကား တန်ဂရီလီ မှာ “ဦးမင်းကျော်” တန်ခိုးပြလျက် ရှိနေခဲ့လေပြီ။

ကလူဗင်ကား သူ သီးသန့်သိမ်းထားသော ဂီနီနစ်ဆယ် ပါရှိသည့် ခရီးဆောင်သားရေခါးပတ်ကြီးကို သူ၏အင်္ကျီအောက်၌ အမြဲပတ်ထားလျက် ၎င်းကို ညအချိန်မှ ချွတ်လေ့ရှိ၏။ ခါးပတ်ကြီး၏ အတွင်းဘက်သားကြမ်းပေါ်၌လည်း ကျောက်စာပုံနှိပ်သော မင်ပြင် “ကလူဗင်”ဟူ၍ သူ၏အမည်ကို ကိုယ်တိုင် ရေးထိုးထားလေသည်။

ဂျင်အောဘတ် ထမင်းဆိုင်ကလေးမှ ထွက်ခွာမလာမီ သူသည် ထိုခါးပတ်ကြီးထဲ၌ ဖရန် ၇၅,၀၀၀ တန် ငွေစက္ကူများပါရှိသော သံသေတ္တာကလေးကို ထည့်သွင်းပြီးလျှင် ထုံးစံအတိုင်း ခါး၌ ပတ်လာခဲ့၏။

ရာသီဥတုသည် သာယာမြေ သာယာလျက်ရှိပြီးလျှင် ခူရန်ဒီသည်လည်း ခါးတိုင်းနှင့်မတူဘဲ ထိုနေ့တွင် အထူး ပေါ့ပါးလျင်မြန်လျက်ရှိလေ၏။ ခရီးသည်တိုင်း ဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်လိုစိတ် တဖြည်းဖြည်း ပြင်းထန်လာသည်နှင့်နည်းတူ ငြိမ်သက်ကြည်လင်သော ပင်လယ်ပြင်၌လည်း တစ်စတစ်စနှင့် လှေငယ်ကလေးများ ရှင်းလင်း၍ လာခဲ့လေသည်။

ခူရန်ဒီ သွားနေသော လမ်းမှာ သွားရိုးသွားစဉ်လမ်း ဟုတ်၊ မဟုတ်ကိုမူ မည်သူမျှမပြောနိုင်ပေ။ သင်္ဘောသားများသည်လည်း ကပ္ပတိန်၏ အပေါ်၌သာလျှင် လုံးဝ ယုံကြည်စိတ်ချထားတတ်ကြသည် ဖြစ်သောကြောင့် ထိုကဲ့သို့သော ကိစ္စမျိုးများနှင့်ပတ်သက်၍ အလျဉ်း စဉ်းစားတွေးတောခြင်း မပြုတတ်ကြပေ။ ထိုပြင်လည်း ရံဖန်ရံခါ၌ တက်မကိုင်၏ ချို့ယွင်းမှုကြောင့် အနည်းငယ်မျှ လမ်းမှားလွဲချော်၍ သွားတတ်ပေ၏။ ယခု ခူရန်ဒီသည် ဂန်ဇီကျွန်းသို့သွားရာတွင် ဂျာစီကျွန်းရှိရာသို့ သွားနေသည့် သတ္တရာန်ပေါ်နေ၏။ (၁၁) နာရီထိုးပြီးနောက် အတန်ကြာသောအခါ ကပ္ပတိန်သည် သင်္ဘောလမ်းကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီးနောက် သင်္ဘောဦးကို ဂန်ဇီကျွန်းရှိရာသို့ တည်မတ်အောင် ပြန်၍ပြုပြင်ပေးလေ၏။ ထိုကဲ့သို့

ဖြစ်ခြင်းကြောင့် အချိန် အနည်းငယ်မျှသာ ကုန်သွားသည်မှန်သော်လည်း နေ့တာတိုသော နေ့များ၌ အချိန်အနည်းငယ် အလဟဿ ကုန်ဆုံးသွားခြင်းမှာ အကြောင်းမညီမညွတ် ဖြစ်တတ်ချေ၏။

တန်ဂရီလီသည် အမူးမပြေတပြေရှိနေသောကြောင့် ကောင်းစွာ ခြေမမြဲ လက်မမြဲဘဲ ရှိနေ၏။ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် တက်မကိုင်၏ ဝတ္တရားချွတ်ယွင်းပျက်ကွက်ကာ မကြာခဏ သင်္ဘောကို နှောင့်နှေးစေလျက်ရှိတော့၏။

ကပ္ပတိန် ကလူဗင်ကား ခါးတိုင်းအမူအရာမျိုးနှင့်ပင် ဟန်မပျက်ရှိနေ၍ အပြစ်ကင်းစင်သော မျက်နှာထားမျိုးနှင့် ယခင်ကထက်ပင် နှစ်ဆတိုး၍ လုံ့လ ဝီရိယထားကာ သင်္ဘောကို ဂရုစိုက်ဟန်လည်း ရှိလေသည်။ သင်္ဘောတစ်စင်းလုံးမှာ အေးချမ်းသာယာစွာ ရှိနေလျက် ခရီးသည်များသည်လည်း ပျော်ရွှင်စွာ စကားပြောဆိုလျက် ရှိကြကုန်၏။

ညနေစောင်းလာသောအခါ ထုံးစံအတိုင်း ညနေစာအတွက် ခေါင်းလောင်းတီးသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။ ညနေစာကို စားလိုသော ဆန္ဒရှိသူများသာ သွားရောက် စားသောက်ကြ၏။ စားဖွယ် သောက်ဖွယ်များကို မိမိတို့နှင့်အတူ ယူဆောင်လာသော ခရီးသည်အချို့ကလည်း သင်္ဘောကုန်းပတ်ပိုင်း၌ပင် ပျော်ရွှင်မြိန်ရှက်စွာ စားသောက်လျက် ရှိကြလေသည်။ ကလူဗင်ကား ညနေစာကို လုံးဝ စားသောက်ခြင်း မပြုချေ။

ဤသို့ တပျော်တပါးကြီး စားသောက်လျက်ရှိကြစဉ် တစ်ယောက်တစ်စွန်း ပြောဆိုနေကြသံများမှာလည်း ဆူညံလျက်ရှိတော့၏။

ထိုအခိုက်တွင် မိုးချုန်းလိုက်သကဲ့သို့ “ဟေ့လူ... ခင်ဗျား အရက်မူးနေပြန်ပြီပေါ့လေ...” ဟူ၍ ဆူညံနေကြသော စကားသံများ အကြားမှ ရုတ်တရက် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသော အသံကြီးတစ်သံကို ကြားကြရလေ၏။

အားလုံး လှည့်ကြည့်မိရာတွင် တံတားကူးလေး တစ်ခုပေါ်မှ

ရပ်ကာ တက်မ၊ကိုင်အား အော်ဟစ် ငေါက်ငမ်းနေသော ကပ္ပတိန်ကို တွေ့ကြရလေ၏။ ဆီယာကလူနင်၏ အသံနှင့် အမူအရာမှာ အလွန်အမင်း ဒေါသထွက်နေပုံရ၏။ သို့မဟုတ်ကလည်း သူသည် ထိုအမူအရာမျိုးကို တမင်ပေါ်လောက်စေလိုဟန် ရှိနေလေသည်။

ကပ္ပတိန်သည် တက်မကိုင်အား သေချာစွာ စူးစိုက်ကြည့်ရှုရင်း အံ့ကြိတ်ကာ “အရက်မူး” ဟူ၍ပင် ထပ်၍ ဟစ်အော်လိုက်သေး၏။ အပြစ်မကင်းသော တန်ဂရီလီကား ဦးခေါင်းငိုက်ဆိုက်ချလျက် ရှိလေသည်။

ထိုအချိန်၌ ဆီးနှင်းများသည် မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းတစ်ဝက်နီးပါးမျှ ပုံးအုပ်လာလေရာ အနောက်မြောက်ဘက်မှ အမြောက်အမြား လွင့်လာနေသော ထိုနှင်းခိုးများမှာ ကျယ်ပြန့်စွာ ရွေ့လျားလျက်ရှိသော ကမ္ဘားရံတန်းကြီးတစ်ခုသဖွယ် ဖြစ်၍နေ၏။ ထိုနှင်းမှောင်တန်းကြီးမှာ တစ်ခိုင့်ခွဲမျှသာဝေးကွာတော့သည်ဖြစ်ရာ ဒူရန်ဒီနှင့် မြူနိုးများအကားမှ ကွက်လပ်မှာ ကျဉ်းမြောင်းသည်ထက် ကျဉ်းမြောင်း၍ လာလေ၏။

ဆီးနှင်းတန်းကြီးက သင်္ဘောရှိရာသို့ တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာသည်နည်းတူ သင်္ဘောကလည်း ဆီးနှင်းတန်းကြီးရှိရာသို့ တရွေ့ရွေ့တိုးလာခဲ့လေပြီ။ ထိုအခါ ကလုပင်သည် သင်္ဘောကို ကမ်းမှစွာပြီးလျှင် အရှိန်တိုး၍ မောင်းနှင်ရန် အမိန့်ပေးလေ၏။ သို့နှင့် သူတို့သည် အတန်ကြာမျှ ဆီးနှင်းတန်းကြီးအစွန်းမှ ကင်းလွတ်၍ နေကြသေး၏။ သို့ရာတွင် နှင်းများကား တိုး၍ ဝေသည်ထက် ဝေလာလေပြီ။

ဤသို့ မလွဲမရှောင်သာသော “ထွေလီကာလီ” ကိစ္စကလေးများဖြင့် အချိန်သည် နှောင်းသည်ထက် နှောင်းလာလေ၏။ နေ့တာ တိုတောင်းလှသော ဖေဖော်ဝါရီလ၌ ညအချိန်သည် လျှင်မြန်စွာ ကျရောက်တတ်သည်ဖြစ်ရာ တစ်ခဏမျှကြာသောအခါ ဒူရန်ဒီသည် ဆီးနှင်းတန်းကြီးထဲသို့ မလွဲမရှောင်သာ ဝင်ရလေတော့၏။

ဤသို့ ဝင်ရောက်ရသည့် အကျိုးတရားကား လွန်စွာပင် ထူးခြား

လှတော့၏။ ထိုခဏ၌ သင်္ဘောကုန်းပတ် နောက်ပိုင်းမှ လူများသည် ရှေ့ပိုင်းမှ လူများကို မမြင်နိုင်ဘဲ ရှိကြလေ၏။ နူးညံ့သော မီးခိုးရောင် အစိုအခဲကြီးသည် သင်္ဘောအား နှစ်ပိုင်းခွဲပစ်လိုက်သကဲ့သို့ ရှိလေရာ သင်္ဘောသည် နှင်းထုကြီးအတွင်းသို့ လုံးဝရောက်ရှိသွားခဲ့လေပြီ။ ထိုအခါ နေလုံးကြီးသည် နိရဲမှိုင်းမှုသော လပြည့်ဝန်းကြီးသဏ္ဌာန် တဖြည်းဖြည်း တုလာလေတော့၏။

ထိုအချိန်၌ လူတိုင်း ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းအေးလာသဖြင့် ခရီးသည်များသည် ကုတ်အင်္ကျီများကိုလည်းကောင်း၊ သင်္ဘောသားများသည် တာပေါ်လင်အင်္ကျီများကိုလည်းကောင်း၊ အသီးသီး ထပ်၍ဝတ်ကြရလေ၏။ ပင်လယ်ပြင်ကြီးသည် လှိုင်းဂယက်ကလေးတစ်ခုမျှပင် မရှိသလောက် ဖြစ်နေသောကြောင့် ၎င်း၏ အေးစက်တိတ်ဆိတ်နေသော အခြေအနေမှာ လှိုင်းများရှိနေသည်ထက်ပင် ပိုမို၍ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ဖန်တီးပေးသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။ တွေ့မြင်ရသမျှ အရာရာတိုင်းလိုပင် ဖြူဖတ်ဖြူလျော်နှင့် ဆွေးမရှိသကဲ့သို့ ဖြစ်နေကြ၏။ မည်းနက်သော သင်္ဘောခေါင်းတိုင်ကြီးသာလျှင် မီးခိုးများ တလူလူဖြင့် သင်္ဘောတစ်စင်းလုံးအား ရစ်ပတ်သိုင်းခြံထားသော နှင်းငွေ့များကြားမှ ဖောက်ထွက်ကာ လှုပ်ရှားလျက် ရှိလေတော့၏။

ထိုအချိန်၌ကား အနောက်ဘက်သို့ ဦးတည်မောင်းနှင်နေခြင်းမှာ အချည်းနှီးပင် ဖြစ်တော့သဖြင့် ကပ္ပတိန်သည် သင်္ဘောဦးကို ဂန်ဒီကျွန်းရှိ ဆာသို့ ထပ်မံတည်မတ်ပေးပြီး မီးအရှိန် ပြင်းပြင်းထိုးထိုး မောင်းရန် အမိန့်ပေးခြင်းလေ၏။

ထိုအခါ ဂန်ဒီခရီးသည်တစ်ဦးက “ကပ္ပတိန် ကလုပင် အခုနေအခါမှာ စောင့်ကြည့်နေလို့ အကျိုးရှိမယ် မထင်ပါဘူးဗျာ... ဒါပေမယ့်လို့ ကျုပ်တို့သင်္ဘောခတ်နေတာ တဆိတ် မြန်လွန်းမနေဘူးလား” ဟု မှတ်ချက်ပြုသဖြင့် ကပ္ပတိန်က “ကျုပ်လဲ ဘယ်နှယ့်တတ်နိုင်မလဲဗျာ... ဟို အရက်မူး

တက်မကိုင်ကြောင့် အချိန်တွေ အလဟဿကုန်နေတာကို ကျုပ်တို့က ပြန်ကာမိအောင် လုပ်ရပေလိမ့်မယ်ဗျာ”

“ဒါလဲ မှန်ပါတယ် ကပ္ပတိန် ကလူဗင်”

(ကပ္ပတိန်က ဆက်လက်၍) “ကျုပ်ကလည်း မြန်မြန်ရောက်ချင်တာပဲဗျို့၊ နေ့မှာတောင် ဒီလောက် နှင်းတွေဝေနေတာ ညရောက်ရင်တော့ သာဆိုးလာတော့မှာပဲ”

ထိုအခိုက်တွင် ခူရန်ဒီသည် ဘေးအန္တရာယ် ကင်းရှင်းစေရန် ကျောက်ချထားသော တစ်ပင်တိုင် ရွက်သဘောကလေး တစ်စင်းအနီးမှ ဖြတ်၍လာခဲ့လေ၏။ ထိုသဘောကလေးမှာ ဂန်ဒီကျွန်းမှ “ဂျီရှယ်” ခေါ် သဘောကလေးဖြစ်၍ ၎င်း၏ ကပ္ပတိန်သည် လျှင်မြန်လှသော အရှိန်ဖြင့် မောင်းနှင်သွားသော ခူရန်ဒီ သဘောကြီးကိုလည်းကောင်း၊ သဘောကြီး၏ လမ်းကြောင်း မမှန်သောအဖြစ်ကိုလည်းကောင်း သတိထားလိုက်မိ၏။ ထို့ပြင် ခူရန်ဒီသဘော မောင်းနှင်သွားပုံမှာလည်း အောက်ဘက်သို့ ယိမ်းလွန်းအားကြီးသည်ဟူ၍လည်း မှတ်ချက် ချမိ၏။ ကြီးမားလှသော ဆီးနှင့် ထုထဲ၌ ဤမျှလောက် လျှင်မြန်စွာ စက်ကုန်လွှတ်၍ မောင်းနှင်သွားသော သဘောကိုလည်း “ဂျီရှယ်” မှ ကပ္ပတိန်သည် အံ့ဩလိုက်မိသေး၏။

၂ နာရီ ထိုးခါနီးသောအခါ ဆီးနှင်းထုကြီးသည် ထူထပ်သည်ထက် ထူထပ်လာသည်ဖြစ်သောကြောင့် ကပ္ပတိန်သည် တံတားကလေးမှ ထွက်ခွာခဲ့ပြီးလျှင် တက်မကိုင်၏ အနီး၌ ရပ်၍နေရလေ၏။ နေလုံးလည်း ပျောက်ကွယ်သွားပြီးလျှင် သဘော၏ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး၌ ဆီးနှင်းအထိ သာရှိတော့၏။ မွဲပြာရောင် မှောင်ထုအတွင်း၌ ရေကြောင်းခရီး သွားနေကြသော သူတို့မှာ ရေပြင်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ မိုးကောင်းကင်ကိုသော်လည်းကောင်း လုံးဝမမြင်ကြရဘဲ ရှိကြကုန်၏။

မိုးသက်လေဟူ၍ အရိပ်အငွေ့ မတွေ့ရ။ မိုးလည်း မရွာနေသို့နှင့်ပင် သူတို့၏ အဝတ်များသည် စိုထိုင်းလျက် ရှိကြကုန်၏။ သဘော

သားများကလည်း သူတို့သွားနေသော ခရီးလမ်းကြောင်းကို ဂရုမထားကြပေ။ သို့ရာတွင် သူစိတ်ထဲ၌မူ စနောင့်စနင်းဖြစ်လာကြကုန်၏။ သူတို့သည် နောက်ထပ်လည်း သဘောတစ်စင်းတလေကိုမျှ မတွေ့ကြရတော့ချေ။ ထိုအခိုက် ကပ္ပတိန်၏ ရုတ်တရက် ကျယ်လောင်လှသော အသံကြီးဖြင့် “ဟေ့ ခွေးကောင်၊ မင်းက တို့ကို ဒုက္ခရောက်အောင် ကြံတာပေါ့လေ... သဘောပျက်အောင် မင်းက လုပ်မလို့လားဟင်၊ မင့်တော့လားဟင်၊ သံခြေကျဉ်းခတ်ထားဖို့ ကောင်းတဲ့ အကောင်ပဲကွာ သွား သွားစမ်း အရက်သမား ခွေးမျိုး” ဟူ၍ အော်ဟစ်ကြိမ်းဝါးကာ ကပ္ပတိန် ဆီယာကလူဗင်သည် သူ့ကိုယ်တိုင် တက်မကို ဝင်၍ကိုင်လေ၏။

သို့ဖြင့် တက်မကိုင်ဖြစ်သူလည်း အခြားအလုပ်များတွင် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ရန် ထိုနေရာမှ ရှိသောကျိုးနွဲ့စွာ ထွက်ခွာသွားလေ၏။ သဘောကား အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် ဆက်လက်ခုတ်မောင်းနေဆဲပင် ရှိလေသည်။

ညနေ ၃ နာရီခန့်ရှိသောအခါ တောင်ပိုင်းမှ ဆီးနှင်းများသည် အနည်းငယ် ပြိုကွဲရှင်းလင်းစပြုသဖြင့် သူတို့သည် ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို တစ်ဖန် တွေ့မြင်ကြရပြန်လေ၏။

ကလူဗင်သည် အိမ်မြှောင်သေတ္တာကိုကြည့်ကာ ပဲကိုင်ဘီးကို ကိုင်တွယ်ရင်း အောက်ပါအဓိပ္ပာယ်ရှိသော စကားများကို ခရီးသည်များကြားလောက်အောင် ပြောဆို ရေရွတ်သကဲ့သို့ တစ်ကိုယ်တည်း ညည်းတွားလျက်ရှိလေ၏။

“အချိန်ကုန်ခဲလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ဟို ခွေးမသားကြောင့် အလကား သက်သက် မကြန့်ကြာသင့်ဘဲ ကြန့်ကြာနေရတယ်”

ထိုအချိန်၌ သူပြုမှု ပြောဆိုနေသော အမူအရာမှာ သူတစ်ပါး သိစေလိုသည့် လက္ခဏာဟူ၍ လုံးဝပင် မပါရှိချေ။

ဂန်ဒီကျွန်းမှ ခရီးသည်ဆိုသူကား မှန်ပြောင်း တစ်လက်ဖြင့် ကင်းသမား တစ်ယောက်ကဲ့သို့ သဘောဦးမှ ရပ်လျက်ရှိ၏။ ဆီးနှင်းများ

၇၂ ၀ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ချစ်ပင်လယ် ၀ ၇၃

ပွင့်လျက်ရှိသောနေရာမှာ ခေတ္တမျှသာ ဟင်းလင်းရှိပြီးနောက် တစ်ဖန် ပျောက်ကွယ်သွားပြန်လေ၏။ ထိုခဏ၌ ဂန်ဇီ ခရီးသည်သည် ထိတ်လန့် တကြား နောက်သို့ လှည့်ကြည့်ပြီးနောက်-

“ကပ္ပတိန် ကလူဗင်”

“ဘာလဲဗျ အလန့်တကြားနဲ့”

“ကျုပ်တို့ ဟန်ဝေးတွေရှိရာကို တည့်တည့်ကြီး ခုတ်မိရက်သား ဖြစ်နေကြပြီကော”

(အေးစက်သော အမူအရာဖြင့်) “ခင်ဗျား အထင်မှားနေတာ ပါဗျာ”

“မှားတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျ... ကျုပ် သေသေချာချာကို သိတာ ပါ”

“မဖြစ်နိုင်တာပဲဗျာ”

“မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းထဲက ကျောက်ဆောင်ကြီးကို ကျုပ် အခုလေး တင်ပဲ မြင်လိုက်ရသေးတယ်”

“ဘယ်နေရာမှာများလဲဗျာ”

“ဟော ဟိုရှေ့မှာ”

“ဒီနေရာက ပင်လယ်ပြင်ကြီး သက်သက်ဘဲဗျ၊ မဟုတ်နိုင်တာ၊ ခင်ဗျားကလဲ”

သို့ဖြင့် ကလူဗင်သည် အဆိုပါခရီးသည် ညွှန်ပြသော နေရာ တည့်တည့်သို့ သင်္ဘောဦးကို ထိန်းထားလေ၏။

ဂန်ဇီ ခရီးသည်လည်း သူ၏ မှန်ပြောင်းကြီးဖြင့် ထပ်ကြည့်ပြန် ၏။ ခေတ္တမျှကြာသောအခါ သူသည် ကပ္ပတိန်အနီးသို့ အပြေးအလွှား ရောက်ရှိလာပြန်လေ၏။

“ကပ္ပတိန်”

“ဆိုစမ်းပါဦးဗျာ”

“လှည့်ပါဗျ မြန်မြန်လှည့်ပါ”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ရှေ့ဆီမှာ ကျောက်ဆောင်အမြင့်ကြီးတစ်ခုကို သေသေချာချာ ကျုပ်တွေ့လိုက်ရတယ်၊ ဒါဟာ ဟန်းဝေးကြီးဘဲ... သင်္ဘောကို မြန်မြန် ပြန်လှည့်ပါဗျာ”

“ခင်ဗျား မြင်ရတာ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဗျ... နှင်းထူထူကြီး တစ်ခု ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“ဒီဟာ ဟန်းဝေးကြီး အစစ်ပါပဲ ဘုရားသခင်ရဲ့မျက်နှာ ထောက်ပြီး တစ်ဆိတ်လောက်လှည့်ပါဗျာ”

ကလူဗင်သည် လက်ကိုင်ကို တစ်ချက်လှည့်လိုက်၏။ ထိုခဏ၌ တစ်စုံတစ်ခုနှင့် တိုက်ခိုက်မိသော အသံကြီးကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက် ကြရပြီးလျှင် သင်္ဘောသည် သွက်သွက်ခါ၍ သွားလေ၏။ ထိုအသံကြီးမှာ သင်္ဘော၏ ကိုယ်ထည်သည် ပင်လယ်ထဲတွင် နစ်မြုပ်နေသော သန္တာ ကျောက်တန်းကြီးတစ်ခုနှင့် နှော့ချင်း ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရာမှ ထွက်ပေါ် လာသည့် အသံကြီးဖြစ်လေသည်။ ခုရန်ဒီ၏ လမ်းခရီးကား နီဂုံးချုပ် ခဲ့လေပြီ။ သို့ ဆောင်မိသော အရှိန်ကြောင့် ခြေလွတ် လက်လွတ် ဖြစ်ကုန် သော ခရီးသည်များသည် ကုန်းပတ်ပေါ်၌ အတုံးအရုံးလိမ့်လျက် ရှိကြ လေ၏။

ဂန်ဇီခရီးသည်-သည် ကောင်းကင်သို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြလျက်

“ကျုပ်တို့ ဟန်ဝေးကျောက်ဆောင်တွေပေါ် ရောက်နေကြပြီ၊

ဒါကို ကျုပ် စောစောကထဲက တင်ကြိုပြီး ပြောနေသေးပဲဗျာ”

“ကျုပ်တို့တော့ ကိစ္စတုံးကုန်ပါပြီဗျာ” ဟူ၍ သနားဖွယ် ကောင်းသော သင်္ဘောသားများထံမှ အသံများသည် တစ်ပြိုင်နက် ထွက်ပေါ် လာလေ၏။

ထိုအခါ ခြောက်သွေ့တိုတောင်းသော ကလူဗင်၏ အသံကြီး

၇၄ ၀ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ဖြင့် “ဘယ်သူမှ ကိစ္စမတုံးဘူး တိတ်ကြ”ဟူ၍ ပြန်အော်လိုက်သော အသံကြီးသည် သဘောသားများ၏အသံကို လွှမ်းမိုးသွားလေ၏။

ထိုခဏ၌ ခါးအထိ အဝတ်မရှိသော ကပ္ပလီလူမျိုး စက်ဆရာသည် အင်ဂျင်ခန်းမှ ရုတ်တရက် ပြေးလာပြီလျှင် တည်ငြိမ်သော အသံဖြင့် “ရေတွေ ဝင်နေပြီ ကပ္ပတိန် မီးတော့ မကြာခင် ငြိမ်းသွားတော့မှာပဲ”ဟု လှမ်း၍ပြောလေ၏။

ထိုအခိုက်အတန့် အချိန်ကလေးကား လွန်စွာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းနေ၏။ ဖြစ်ပျက်ပုံမှာ ဒူရန်ဒီကိုယ်တိုင်က ကျောက်ဆောင်ကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်းဖြစ်သဖြင့် ကိုယ့်ကြမ္မာ ကိုယ်ဖန်တီးသကဲ့သို့ ရှိနေ၏။ ကျောက်စွန်းတစ်ခုသည် သဘောနံ့နားသို့ သပ်ကြီးတစ်ချောင်းကို လျှိုသွင်းထားဘိသကဲ့သို့ ထုတ်ချင်းပေါက် စူးဝင်လျက်ရှိလေ၏။ သို့ဖြင့် သဘောပျဉ်များ ကျိုးပြတ်၍နေသောနေရာ၌ စတုရန်း ခြောက်ပေထက် မနည်းသော အပေါက်ကြီးတစ်ခုဖြစ်၍သွားပြီးလျှင် ထိုအပေါက်ကြီးမှ ရေများသည် သဘောစရာထဲသို့ တဟ်ဟ် စီးဝင်လျက်ရှိလေ၏။ သဘောကြီးကား ပျက်စီးခြင်းမလှ ပျက်စီးတော့လေပြီ။

ဆောင်မိသော အရှိန်သည် ပြင်းထန်လွန်းလှသည်ဖြစ်၍ တက်မများ၊ ကိရိယာ တန်ဆာပလာများသည် အစိပ်စိပ်အမွှာမွှာ ကွဲသွားပြီးလျှင် တက်မကြီးမှာမူ လက်ယှက်များ ပြုတ်ထွက်ကာ လေထဲ၌ တွဲရွဲကျလျက် ရှိနေလေ၏။ ကျောက်ဆောင်သည် သဘောစရာအတွင်းသို့ ရိုက်၍ သွင်းထားသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။ သဘောကြီး၏ နံဘေးပတ်လည်၌ကား သိပ်သည်းထူထပ်လှသော နှင်းထူကြီးမှတစ်ပါး မည်သည့်အရာကိုမျှ မတွေ့မြင်နိုင်သဖြင့် တဖြည်းဖြည်း မှောင်၍လာလေ၏။ ညဉ့်ဦးဘက်ဆီသို့ ပြေးသွားသောအချိန်သည် လျှင်မြန်တိုးတောင်းသလောက် သဘောသည် လည်း ရေထဲနစ်သည်ထက် နစ်မြုပ်၍လာခဲ့လေပြီ။

ဝန်ဂရီလီကား ကောင်းကောင်းကြီး အမူးပြေလျက်ရှိတော့၏။

သဘောပျက်သော အချိန်၌ မည်သူမျှ အရက်မူး၍ မနေနိုင်ကြပေ။ သို့ဖြင့် သူသည် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားရာမှ ပြန်တက်လာပြီးလျှင် “ကပ္ပတိန် သဘောကုန်လျှောင့်ခန်းထဲကို ရေတွေသိပ်ဝင်နေပြီ... နောက် ၁၀ မိနစ် လောက်ဆိုရင် ကုန်းပတ်ပေါ်က ရေထုတ်ပေါက်တွေနားကို ရောက်တော့မှာပဲ” ဟု ပြောလေ၏။

ခရီးသည်များကား ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် ကိုးကွယ်ရာမရ ကြဘဲ ခြေလက်များကို ရမ်းခါကာ ဟိုမှ သည်မှ ပြေးလွှားလျက်ရှိကြကုန်၏။ သို့ရာတွင် ကြောက်သွေးမွန်ကာ ပြုမိပြုရာ ပြုလျက်ရှိကြကုန်သောကြောင့် ၎င်းတို့၏ အပြုအမူများမှာ အချည်းအနှီး အကျိုးမရှိသော အပြုအမူများသာလျှင် ဖြစ်နေကြပေ၏။ သေဘေးနှင့် ရင်ဆိုင်ရတာမည်ရှိသော အခါ ဤကဲ့သို့ ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီ ရှိနေတတ်ကြခြင်းကား ဓမ္မတာပေတည်း။

ကလုဗင်သည် လက်ပြလိုက်သောအခါမှ အားလုံးငြိမ်သက်သွားကြလေ၏။ ထိုနောက် ကပ္ပတိန်က အင်ဂျင်သမားအား...

“အင်ဂျင် ဘယ်အချိန်ထိ ခုတ်နိုင်ဦးမလဲဟေ့”

“နောက် ၅ မိနစ်၊ ၆ မိနစ်လောက်အထိ ခုတ်နိုင်ပါလိမ့်ဦးမယ်ခင်ဗျာ”

ထိုနောက် သူသည် ဂန်ဒီခရီးသည်ဘက်သို့ တစ်ဖန်လှည့်လျက် “နေပါဦး ကျုပ် ပဲ့ကိုင်နေတုန်းမှာ ခင်ဗျားက ကျောက်ဆောင်ကို မြင်လိုက်ရတဲ့ လူဆိုတော့ ဟန်ဝေးတွေရဲ့ ဘယ်ဘက်ကမ်းပေါ်ကို ကျုပ်တို့တတွေ ရောက်နေကြတယ်ဆိုတာ ပြောစမ်းပါဦး”

“ကျုပ်တို့ မော်ဗီပေါ်မှာ ရောက်နေကြပြီဗျ၊ အခုတင်က နှင်းကွဲသွားတုန်းက ကျုပ် ထင်ထင်ရှားရှား မြင်လိုက်ရတယ်”

“မော်ဗီပေါ်မှဆိုရင် ဟန်ဝေးကြီးက ကမ်းခြေဘက်ရှိပြီး၊ ဟန်ဝေးကလေးက သဘောရဲ့ လက်ယာဘက်မှာ ရှိမှာပေါ့၊ ဒီလိုဆို ကျုပ်တို့ကမ်းနဲ့

တစ်ခိုင်းလောက်ပဲ ဝေးတာပဲ”

သင်္ဘောသားများနှင့် ခရီးသည်များသည် ကပ္ပတိန်၏ စကားကို မျက်တောင်မျှမခတ် အသက်မျှမရှုဘဲ စိတ်အားထက်သန်စွာ နားထောင် လျက် ရှိကြလေ၏။ ရေများ ဒလဟော စီးဝင်လျက်ရှိသော ကုန်လှောင် ခန်းထဲမှ နွားများသည်လည်း သနားစဖွယ် အော်မြည်လျက်ရှိကြလေ၏။

စစ်တိုက်သောအခါ စစ်သူကြီးကိုသာလျှင် ကိုးကွယ်ခြင်း ဖြစ် သကဲ့သို့၊ သင်္ဘောပျက်သည့်အခါ၌လည်း ကပ္ပတိန်ကိုသာလျှင် သင်္ဘောစီး တို့၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်တော့၏။ ဤသို့ဖြင့် ခရီးသည်အားလုံးတို့သည် ကပ္ပတိန်၏အမိန့်ကိုသာ နာခံလျက်ရှိလေသည်။

“လှေကြီးကို ရေပေါ်ချကြဟေ့”

ဤသို့ ကပ္ပတိန် ကလူဗင်သည် သင်္ဘောပေါ်မှ လှေကို ရေထဲသို့ ချရန် အမိန့်ပေးသဖြင့် သင်္ဘောသားများလည်း လှေကို ရေထဲသို့ ဖြုတ်ချ ကြလေ၏။ ထိုအချိန်တွင် ဒုရန်ဒီ၏ ယက်မများသည် ရပ်တန့်သွားပြီးလျှင် မီးခိုးများလည်း ရပ်စဲ၍ သွားရှိလေ၏။ စက်ခန်းမှ မီးများကား ရေမြုပ်၍ ငြိမ်းကုန်ကြလေပြီ။

ခရီးသည်များသည် ကြိုးလှေကားမှ အသီးသီး ဆင်းကာ လှေထဲသို့ အဆောတလျှင် ခုန်ချကြ၏။ ခရီးသည်များ နောက်မှ သင်္ဘောသား များကား ကတိုက်ကရိုက် ဆင်းကြရလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ကလူဗင်သည် သူ၏ အခန်းတွင်းသို့ သွားပြီးလျှင် သင်္ဘောမှ စာရွက်စာတမ်းများနှင့် ကရိယာ တန်ဆာပလာများကို အထုတ် တစ်ထုတ်ပြုလုပ်လေ၏။ ထိုနောက် အထုပ်နှင့် ကွန်ပါကို လှေထဲသို့ နောက်ဆုံးဆင်းကြသော တက်မကိုင်နှင့် အင်ဂျင်နီယာတို့၏ လက်ထဲသို့ ပေးအပ်လိုက်ပြီးလျှင် “ကိုင်း ထွက်ကြပေတော့ဟေ့” ဟု အော်ဟစ်အမိန့် ပေးလိုက်လေ၏။

(လှေထဲမှ အသံတစ်သံ) “ခင်ဗျားကော ကပ္ပတိန်”

“ကျုပ်တော့ ဒီမှာပဲ နေရစ်ခဲ့မယ်လေ”

သင်္ဘောပျက်သော လူများသည် စကားအခြေအတင် ပြောဆိုနေရန် သော်လည်းကောင်း၊ သနားကရဏာ သက်ဝင်နေရန်သော်လည်းကောင်း၊ အချိန်များစွာ မရနိုင်ကြပေ။ သို့ရာတွင် ဘေးအန္တရာယ်ကင်းရှင်းစွာ လှေထဲ၌ ရောက်ရှိနေကြသူများသည် တစ်ကိုယ်ကောင်းမဟုတ်သည့် ကရဏာစိတ်ကလေးမျိုးကား ရှိနေသေး၏။ သို့ဖြစ်၍ ကပ္ပတိန်အား အားလုံးတစ်သံတည်း ဟစ်အော်ခေါ်ဝင်လျက် ရှိကြလေသည်။

“ကျုပ်တို့နဲ့ အတူတူလိုက်ခဲ့ပါ ကပ္ပတိန်”

“မလိုက်ပါဘူးဗျာ ဒီမှာပဲ နေခဲ့ပါမယ်”

ထိုအခါ တန်ဂရီလီက

“ဒါဟာ ကျွန်တော့်အပြစ်တွေပါ ကပ္ပတိန်၊ ခင်ဗျာ အပြစ် လုံးလုံး မရှိပါဘူး၊ ဘယ်နှယ် ခင်ဗျာ၊ နေရစ်ခဲ့လို့ ကျွန်တော် ဘယ် စိတ်ကောင်း နိုင်ပါ့မလဲ ခင်ဗျာ”

“ဒီမှာ နေရစ်ခဲ့ဖို့ ကျုပ် တစ်ထစ်ချ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလေ... သင်္ဘောဟာ ဒီနေ့ည လေထန်အလာမှာ လှိုင်းပုတ်ပြီး အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကွဲသွားမှာဘဲ၊ ဒီတော့ ကျုပ် သူ့ကို ဘယ်လိုမှ စွန့်ခွာသွားဖို့ မဖြစ်ပေဘူး။ သင်္ဘောနစ်ရင် ကပ္ပတိန်သေမှာကတော့ အဆန်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီတော့မှ လူတွေကလည်း ကျုပ်ဟာ ကျုပ်တာဝန်ကို ဆုံးခန်းတိုင်အောင် ဆောင်ရွက် မသွားဘူးလို့ မပြောနိုင်ကြတော့ဘူး... တန်ဂရီလီ ခင်ဗျားကိုတော့ ကျုပ် ခွင့်လွှတ်ပါတယ်”

ထိုနောက် ကပ္ပတိန် ကလူဗင်သည် လက်နှစ်ဖက်ကို ပိုက်လိုက် ပြီးလျှင် “ကိုင်း ကျုပ်အမိန့်ကို နားထောင်ကြ။ ကြိုးကို လွှတ်လိုက်ပြီး လှေထွက်ကြတော့”

ပထမ၌ လှေသည် လူး၍နေသေး၏။ လှော်တက်ကို မကိုင်သော လက်မှန်သမျှတို့သည် ကပ္ပတိန်ရှိရာသို့ ရမ်းပြကာ နှုတ်မှလည်း

အော်ဟစ်ကြသေး၏။

“ကပ္ပတိန် ကလူဗင်ကို ဘုရားသခင် ကောင်းချီးပေးပါစေ”

သို့ဖြင့် လှေကလေးသည် သင်္ဘောပျက်မှ ထွက်ခွာသွားပြီးလျှင် နင်းတောထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားလေရာ၊ ကလူဗင်တစ်ယောက် တည်းသာ ကျန်ရှိလေတော့၏။

နင်းများ ပိတ်မှောင်နေသော ပင်လယ်ပြင်ကျယ်ကြီးထဲရှိ လူသူ များဖြင့် ကင်းဝေးတိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသော ကျောက်ဆောင်ထက်၌ ပတ်ဝန်းကျင်မှ လှိုင်းသံများကို အဖော်လုပ်ကာ ထီးထီးကျန်နေခဲ့သော အဖြစ်ကို တွေးမိသောအခါ ကလူဗင်သည် မိမိကိုယ်ကို မိမိ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်လျက်ရှိလေ၏။

သူ၏ အကြံကား အောင်မြင်ခဲ့လေပြီ။ အိပ်မက်များထဲ၌သာ စိတ်ကူးခဲ့သော သူ၏စိတ်ကူးများကား အကယ်၍ ဖြစ်ပျက်၍ နေခဲ့လေပြီ။ သူ့ရောက်ရှိနေသော နေရာမှာလည်း ကမ်းနှင့် တစ်မိုင်ခန့်မျှသာ ဝေးသော ဟန်ဝေးများဖြစ်၏။ သူ့ကိုယ်၌လည်း ဖရန်ပေါင်း ၇၅,၀၀၀ ရှိနေ၏။ ထို့ပြင် သင်္ဘောပျက်ပုံမှာလည်း ထိုထက် ပိုမို၍လည်း သဘာဝမကျနိုင်တော့ပေ။ မည်သည့်နေရာကမျှ ချို့ယွင်းချက်မရှိ၊ “ဟာ” သောအကွက် မရှိခဲ့ပေ။

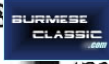
ရမ်းတိန်းနှင့် တွေ့လိုက်ရခြင်းသည် သူ့အတွက် အလွန်ကြီးကြိုက်ခဲ့သော အခါအခွင့်ကောင်းတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့၏။ ကလူဗင်နှင့် အကွက်ကောင်းဆိုက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။ သို့နှင့် သူသည် ရမ်းတိန်း ခိုးယူသွားသော ငွေများကို ၎င်းထဲမှ အန်ထွက်လာစေရန် တခဏချင်းနှင့် အကြံထုတ်နိုင်ခဲ့၏။ သူ့ကိုယ်တိုင်မူ တစ်ကမ္ဘာလုံးကပင် သူ့အား သေဆုံးပြီဟူ၍ အထင်ရောက် စိမ့်သောငှာ တစ်ခါတည်း ကိုယ်ရောင် ဖျောက်လိုက်ရန် ကြံစည်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် ဒုရန်ဒီကိုဖျက်ရန် ကိစ္စတုံး ကြံစည်ခဲ့

သည် မဟုတ်ပါလော။ သင်္ဘောပျက်ခြင်းသည် သူ၏အကြံအစည်တွင် အဓိက အရေးကြီးသော အချက်ကြီးတစ်ချက်ပင် ဖြစ်တော့၏။ အဆုံးသတ်အားဖြင့် သူ၏နောက်ကွယ်တွင် သူ့ဘဝကို သူအဆုံးသတ်သွားလေပြီဟု သတင်းကြီး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့စေပြီးလျှင် သူ့ပျောက်ကွယ်သွားရမည့်ကိစ္စကိုလည်း အထူးကျေနပ်လျက် ရှိတော့၏။

သူ၌ အချိန်များစွာရှိသေး၏။ လူပ်ရှားထကြွလျက်ရှိသော ပင်လယ်ရေသည် ဒုရန်ဒီအား အပေါ်သို့ အနည်းငယ်မြင့်တင်လိုက်သည်မှ တစ်ပါး၊ သင်္ဘောမှာ မူလနေရာမပျက် ကျောက်များအကြားတွင် ခိုင်မြဲစွာ တည်ရှိနေသေး၏။ သို့ဖြစ်၍ နစ်မြုပ်ရန်ကိုလည်း မကြောက်ရွံ့တော့ပေ။ သင်္ဘောမှ လူအပြည့်နှင့် ထွက်ခွာသွားသော လှေကလေးမှာ အဝေးသို့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်း ရောက်သွားရန်သော်လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း တစ်ခါတည်း နစ်မြုပ်သွားရန်သော်လည်းကောင်း အချိန်ပေးလိုသေး၏။ ကလူဗင်၏ စိတ်အထင်မှာ နစ်မြုပ်သွားလိမ့်မည်ဟုပင် မှတ်ထင်မိလေသည်။ သို့မှလည်း သူ၏ အကြံအစည်များကို စိတ်ချလက်ချ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ကြံစည်နိုင်ပေမည်။

ရှေ့အဖို့၌ကား ကပ္ပတိန် ဆီယာကလူနင်မှာ ကျကျနန အစီအစဉ်ဟူ၍ မရှိသေးချေ။ သူ့ခါးပတ်အတွင်း၌ ရှိသော ဆေးပြင်းလိပ်ထည်သည် သေတ္တာကလေးထဲတွင် ငွေစက္ကူ (၃)ရွက် ရှိ၏။ ထိုအချက်ပင်လျှင် သူ့အတွက် လုံလောက်ချေပြီ။ သူ၏ စိတ်ကူးများကား ကျယ်ပြန့်လှ၏။ သူ၏ အမည်ကို ပြောင်းပြီးနောက် မိမိနေထိုင်လိုသော နိုင်ငံတွင် ရုပ်ဖျက်ကာ သွားရောက်နေထိုင်နိုင်၏။ သူ၌ ဖရန်ဒြောက်သောင်း လက်ကိုင်ရှိပြီ ဖြစ်ရာ၊ ထိုငွေကို ဖရန်ဒြောက်သိန်း ဖြစ်လေအောင် အပွားခပ်နိုင်သည့် နိုင်ငံပေါင်း များစွာရှိသည်မဟုတ်ပါလော။ ရမ်းတိန်းထံမှ အံ့ထုတ်အောင် ပြုလုပ်ကာ သူ့ခိုးလက်မှ သူ့ဝှက်လှ၍ ရရှိခဲ့သော ငွေကို အရင်းတည်လျက်၊ ကမ္ဘာ၏ ချောင်ကြရာ ဒေသတစ်ခုတွင် ခိုလှုံ၍ မိမိမသေမီ မြှောင့်မတ်

တည်ကြည်စွာ အသက်မွေးမြူနေထိုင်တော့အံ့။ ဤအကြံကား မဆိုးချေ။ အမြင်ကျယ်စွာဖြင့်၊ ကူးသန်းရောင်းဝယ်မှုကို ပြုက မကြာမီ ကြီးပွားထွန်းကားပြီးလျှင် မိလျံနာ သူဌေးကြီးဘဝသို့ပင် ရောက်နိုင်မည် မဟုတ်ပါလော။

သူ၏ ရှေ့တွင် အနောင်အယုက် အဆီးအတားဟူ၍လည်း မတွေ့၊ ထပ်မံကြောက်ရွံ့ရန်ဟူ၍လည်း တစ်စုံတစ်ရာမရှိတော့ချေ။ ကမ်းသို့ လက်ပစ်ကူးသွားက အလွယ်တကူ ရောက်နိုင်၏။ သူသည် ပလိန့်မွန်သို့ မှောင်ထဲ၌ပင် ကောင်းစွာရောက်ရှိနိုင်ပေမည်။ ထိုမှတစ်ဖန် ကျောက်တောင်များပေါ်သို့တက်၍ ၎င်းမှ တစ္ဆေခြောက်သည်ဆိုသော အိမ်အိုကြီးရှိရာဆီသို့ တန်း၍သွားပြီးလျှင် မူလက ကြိုတင်၍ ကျောက်ဆောင်အကွဲကြီးကြားတွင် လျှို့ဝှက်စွာ ဝင်ရောက်နိုင်ပေမည်။ အိမ်တွင်းသို့ ရောက်လျှင် သူထားခဲ့သည့် ခြောက်သွေ့သော အဝတ်များနှင့် စာရေးရိက္ခာများ ပါရှိသော ခရီးဆောင်လွယ်အိတ်ကို အသင့်တွေ့ရပေမည်။

ထို့ပြင် ကုန်စည်ပစ္စည်းများကို ဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင်၍ လျှို့ဝှက်စွာ ခိုး၍ သွင်းလေ့ ထုတ်လေ့ရှိသော စပိန်ကုန်သည်များသည် ပလိန့်မော့သို့ အလွန်ဆုံး တနင်္ဂနွေ တစ်ပတ်ထက် ပို၍မကြာဘဲ ရောက်ရှိလာတတ်သည် အကြောင်းကိုလည်း သူသည် သတင်းရပြီးဖြစ်၏။ သတင်းရသည့်အတိုင်းလည်း ထိုအခွင့်အရေးကို သူစောင့်ဆိုင်းနေမည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဂီနီ အနည်းငယ်မျှနှင့် သူသည် စပိန်ပြည်အနောက်ဘက် ကမ်းခြေရှိ “ဗိုင် ဗလို” မြို့သို့ သင်္ဘောလက်မှတ်ဝယ်ယူပြီးလျှင် ချောမောစွာ လိုက်ပါသွားနိုင်၏။ ထိုမှတစ်ဆင့် မက်ဆီကို သင်္ဘောဆိပ်မြို့ကြီး တစ်မြို့ဖြစ်သော “ပီယာကရပ်” မြို့သို့ ဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုဘက်ကမ်း မက်ဆီကိုပင်လယ်ကွေ့ရှိ ထင်ရှားသော သင်္ဘောဆိပ်မြို့ကြီးဖြစ်သည့် “နယူးအော်လင်”မြို့သို့ဖြစ်စေ သွားနိုင်၏။ ဤသို့ဖြင့် ကပ္ပတိန် ကလူဗင်သည် စိတ်ကူးထုတ်ကာ ရှိနေလေ၏။

သို့သော် သင်္ဘောမှ ထွက်ခွာသွားရန် အချိန်ရောက်၍နေလေပြီ။ ထိုအချိန်လောက်၌ မိမိ၏သင်္ဘောသားများ စီးနင်းထွက်ခွာသွားသည့် လှေကလေးသည်လည်း အတော်ဝေးဝေး ရောက်၍နေလောက်လေပြီ။ တလူဗင်အတွက် တစ်နာရီမျှ ရေကူးရမည့်အလုပ်သည်ကား အမှုထားလောက်သော အရာမဟုတ်ပေ။ သူသည် “ဟန်ဝေး” များပေါ်၌ ရောက်ရှိနေသည်ဖြစ်၍ သူနှင့် ကမ်းခြေစပ်ကြားတွင် တစ်မိုင်ခရီးမျှသာ ကွာခြားလျက် ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလော။

ကလူဗင်၏ စိတ်ကူးများ၊ ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအချိန်၌ ကြည်လင်သော ကွက်လပ်တစ်ခုသည် နှင်းငွေ့များ ကွဲအက်သွားသည့် အကြားမှ ဘွားခနဲ ပေါ်ထွက်၍ လာလေ၏။ ထိုအခါမှ မိမိရောက်ရှိနေသည့် နေရာမှာ ယခင်က ထင်ခဲ့ကြသည့်အတိုင်း “ဟန်ဝေး” ကျောက်ဆောင်များမဟုတ်ဘဲ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှသော “ဒေါ်ဗရီ” ကျောက်ဆောင်ကြီးများ ဖြစ်နေလျက် သူ၏ရှေ့တွင် ထင်ထင်ရှားရှား မားမားမတ်မတ် ရှိနေသည်ကို ထိတ်လန့်အံ့သြစွာ တွေ့မြင်ရလေတော့သတည်း။

ကလူဗင်သည် ကြောက်ရွံ့မှုများတုန်လျက် သွေးမရှိသကဲ့သို့သော မျက်နှာဖြင့် ရှေ့တည့်တည့်သို့ စူးစိုက်ကြည့်ရှုလျက်ရှိ၏။ သတင်းကြီးလှ၍ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှသော ဤကျောက်ဆောင်များကို သူသည် မျက်စိမှားရန် အကြောင်းမရှိချေ။ ပင်လယ်ပြင်ထက်၌ တောင်ကြားလမ်းကလေးတစ်ခုကို ဝဲယာညပ်လျက် မားမားမတ်မတ်ကြီး ထိုးထွက်လာသည့်နေသော “ဒေါ်ဗရီ” တောင်ညီနောင်တို့ကား ယုံမှားဖွယ်မရှိ ထင်ရှားလှ၏။ တောင်ညီနောင်ကြားရှိ မည်သောတောင်ကြားလမ်းကလေးကား၊ သားကောင်ကို ဖိတ်ခေါ်လျက်ရှိသည့် လျှို့ဝှက်သော ရေသန့်ရှင်းထောင်ခြောက်ကြီးနှင့် တူလှပေ၏။ ပင်လယ်ခရီးသွားများအား ဖမ်းစားရာသေမင်းလမ်းကြားကလေးပင် ဖြစ်တော့၏။ ကလူဗင်သည် ထိုလမ်းကြားကလေးကို မိမိ၏ မျက်စိရှေ့တွင် မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်နေလေ၏။

အနီးပတ်ဝန်းကျင်၌ကား ထိုအချိန်တိုင် မြူများဆိုင်းလျက်ပင် ရှိနေသေး၏။

အခြေအနေကား တစ်ခဏချင်း၌ပင် ပြောင်းလဲသွားခဲ့လေပြီ။
ဟန်ဝေးများအစား ဒေါ်ဗရီ ကျောက်ဆောင်များ ရောက်နေ၏။ တစ်မိုင်
အစား ဆယ့်ငါးမိုင်ဝေးနေ၏။ ဒေါ်ဗရီ ကျောက်ဆောင်များသည် သင်္ဘော
ပျက်လာသော သင်္ဘောသားတစ်ယောက်အတွက် ကမ်းသို့ရောက်ရန်
မျှော်လင့်ရမည် မျှော်လင့်ချက်ထက် အစာငတ် ရေငတ်နှင့် သေရမည်
လမ်းက ပို၍များနေ၏။

ကလူဗင်သည် ထိုအတွေးများကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်
သွား၏။ ယခုအတိုင်းဆိုသော် သူသည် မိမိကိုယ်ကို မိမိ သေမင်း၏
ခံတွင်းထဲသို့ အတင်းတိုးဝင်သည်နှင့် တူနေ၏။ သူ့တွင် ခိုလှုံရန် “လူ”
ကျောက်ဆောင်ကြီးမှ လွဲ၍ မရှိပေ။ ထိုညအဖို့ လေမှန်တိုင်းကျရောက်မည့်
နိမိတ်လက္ခဏာများလည်းရှိသဖြင့် ဝန်ပိုလျက်ရှိသော လှေကလေးသည်
လည်း အမှန်ပင် နစ်မြုပ်ပေလိမ့်မည်။ ထိုအတိုင်းဆိုခဲ့သော သင်္ဘောပျက်
သည် သတင်းသည် ကမ်းခြေသို့ရောက်တော့မည် မဟုတ်ဘဲ ထို ဒေါ်ဗရီ
ကျောက်ဆောင်များပေါ်၌ သူ့ကျန်နေရစ်ခဲ့သည့်အကြောင်းကိုပင် မည်သူမျှ
ကြားသိရတော့မည် မဟုတ်ချေ။

ရာသီဥတု၏ အအေးဒဏ်ဖြင့် အစာငတ် ရေငတ်ဖြစ်ကာ အသေ
ဆိုး သေရုံမှတစ်ပါး၊ သူ့အတွက် အခြားမျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ချေ။
သူ၏ ဖရန့် ၇၅,၀၀၀ သည်လည်း တစ်ကိုက်စာမျှသော ပေါင်မုန့်
ကလေးကိုပင် ဝယ်ယူရှိနိုင်ရန် အကြောင်းမရှိတော့ချေ။ စိတ်ကူးဖြင့်
တည်ဆောက်ခဲ့သော လေထဲမှ တိုက်အိမ်ကြီးလည်း ပြိုကွဲပျက်စီးခဲ့ရလေပြီ။
သူကား ကိုယ့်အတတ်နှင့်ကိုယ်စူးကာ သူ၏ အကြံအစည်ပင်လျှင် သူ့အား
သေမင်းရှိရာသို့ ပို့ဆောင်ခဲ့လေပြီ။ မျှော်လင့်ရန်လည်း နည်းလမ်း မမြင်
တော့ပေ။ သုခခံလိုသူကား ဒုက္ခနှင့် တွေ့ရချေပြီ။ လွတ်လပ်ခြင်း စည်းစိမ်
ချမ်းသာအစား အကျဉ်းသားဘဝသို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်ခဲ့ရလေပြီ။

နောင်အခါ ခံစားမည်ဟု အားခဲ၍ထားခဲ့သော မျှော်လင့်ချက်များကား
“ခဲလေသမျှ သဲရေကျ” ဖြစ်ကြရလေကုန်ပြီ။

ထိုခဏ၌ ကောင်းကင်မှ လေပြင်းကလေးတစ်ချက် ဝှေ့၍လာ၏။
လေကားကျ၍ လာစပြုလေပြီ။ နှင်းများသည်လည်း ဆွဲ၍ခါလိုက်သကဲ့သို့
အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာကွဲပြီးလျှင် အဝေးသို့ လွင့်သွားကြလေ၏။ ထိုကဲ့သို့
ဆီးနှင်းများ လျင်မြန်စွာ ကွဲပြိုပျောက်ကွယ်သွားသည့်အခါ ပင်လယ်ပြာကြီး
သည်လည်း ထင်ရှားသည်ထက် ထင်ရှားစွာ ပေါ်ထွက်လာပြန်လေ၏။

ပင်လယ်ပြာကြီးကို ကလူဗင်သည် လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှုလိုက်မိ၏။
နှင်းများရှင်းလင်းသွားသောအခါ လေဆားမှ ခိုလှုံ၍ နေကြသော သင်္ဘော
များ၊ ကျောက်ချရပ်နေကြသော ရွက်သင်္ဘောများသည် သူတို့၏ ခရီး
လမ်းကြောင်းကို ဆက်လက်သွားကြမည်ကို သူသိ၏။ လှမ်း၍ မြင်နိုင်
သောအရပ်မှ သင်္ဘောတစ်စင်းတလေ ဖြတ်သန်းသွားကောင်း သွားလိမ့်မည်
ဟူ၍လည်း သူ တွေးမိ၏။ ထိုသို့ သူ စိတ်ကူးရနေခိုက်တွင် ရွက်ကလေး
တစ်စင်းသည် ထွက်ပေါ်လာလေ၏။ ရွက်သင်္ဘောကလေးသည် အရှေ့မှ
လာလျက် အနောက်သို့ ဦးတိုက်မောင်းနှင်လျက်ရှိရာ နာရီဝက်မပြည့်မီ
ထိုသင်္ဘောကလေးသည် ဒေါ်ဗရီ ကျောက်ဆောင်များနှင့် များစွာ အလှမ်း
မဝေးသော နေရာမှ ဖြတ်သန်းသွားရမည်ဟု တွက်သားချမိ၏။ သို့ဖြစ်၍
ကလူဗင်သည် “ငါတော့ အသက်ဘေးက လွတ်ပြီ” ဟူ၍ စိတ်တွင်းမှ
ကြွေးဝါးလိုက်မိသေး၏။

ကလူဗင်၌ မျှော်လင့်ရန် နည်းလမ်းတစ်ခုသာ ကျန်ရှိတော့၏။
ထိုနည်းလမ်းမှာ အခြားမဟုတ် “လူ” ကျောက်ဆောင်ရှိရာသို့ ကူးသွား
ပြီးလျှင် ထိုကျောက်ဆောင်ထိပ်မှ မှိုင်းမှပြာရီလျက်ရှိသော ကောင်းကင်၏
အလင်းရောင်ကို နောက်ခံထားကာ မတ်တတ်ရပ်၍ ပြရလျှင် အလူ
တစ်ယောက်၏ မည်းနက်သော အရိပ်သဏ္ဌာန်ကို အဝေးမှပင် ထင်ရှားစွာ
မြင်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ ထိုအခါ ဖြတ်၍သွားသော သင်္ဘောမှ လူများသည်

“လူ” ကျောက်ဆောင်ပေါ်တွင် အတိဒိက္ခရောက်နေသော လူတစ်ယောက်ရှိကြောင်း အထိမ်းအမှတ်ပြနေသည်ကို တွေ့ရမည်ဖြစ်၍ မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို သဘောပျက်သူကို ကယ်ဆယ်ရန် အသက်ကယ်လှေတစ်စင်းကို လွှတ်ပေးလိမ့်မည်။ ဤအတွေးများဖြင့် ကလူဗင်သည် “ဟုတ်လှပြီ... ဟုတ်လှပြီ... ဒီလိုဆိုရင် ငါ့အသက် ဘယ်နည်းနဲ့မှ မသေနိုင်တော့ဘူး” ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်မိ၏။

“လူ” ကျောက်ဆောင်ကြီးကား သူ ရောက်နေသော နေရာမှ အလံပေါင်း ၂၀၀ မျှလောက်သာ ဝေးကွာ၏။ ထိုကျောက်ဆောင်သို့ အရောက် လက်ပစ်ကူးရန်မှာလည်း သူ့အတွက် ခဲယဉ်းသော အလုပ်မဟုတ်ပေ။ ကျောက်ဆောင်ပေါ်သို့ တက်ရန်လမ်းများကိုလည်း ကလူဗင်သည် ကောင်းစွာသိပြီး ဖြစ်လေသည်။ သို့ဖြစ်ရကား တစ်မိနစ်မျှပင် အချိန်ဖြုန်း၍ မဖြစ်တော့ပြီ။

သူ့အား ကယ်ဆယ်ပြီးနောက် သဘောပေါ်သို့ရောက်လျှင် အဝတ်အစား ရမည်ကိုလည်း ကောင်းစွာသိပြီးဖြစ်သောကြောင့် မိမိဝတ်ထားသည့် အဝတ်များကို ချွတ်ကာ ကုန်းပတ်ပေါ်၌ တင်ထားလိုက်၏။

သူ၏ ကိုယ်နှင့်မကွာအတူပါသော ပစ္စည်းများမှာ သူ၏ သားရေခါးပတ်အိတ်ကြီး တစ်ခုသာလျှင် ဖြစ်လေသည်။ သို့နှင့် ကလူဗင်သည် အဝတ်အစားအားလုံးကို ချွတ်ပြီးသောအခါ သားရေခါးပတ်၏ ခေါင်းကို သေချာသည်ထက် သေချာစေရန် ပြင်၍တပ်ပြီးလျှင် ငွေစက္ကူများထည့်ထားသည့် သံသေတ္တာကလေးကိုလည်း အသေအချာ စမ်းသပ်၍ ကြည့်လိုက်သေး၏။

ထိုနောက် ကလူဗင်သည် “လူ” ကျောက်ဆောင်ရှိရာသို့ အရောက် ကူးရမည်ဖြစ်၍ ထိုကျောက်ဆောင်နှင့် မိမိရှိနေသော နေရာအတွင်း ရိုက်ခတ်လျက်ရှိသော လှိုင်းလုံးများနှင့် အလိုက်သင့် ကူးနိုင်မည့် နေရာသို့ အပြေးကလေး သွားရောက်လေ၏။

ထိုနောက်၌ကား သူသည် ဦးခေါင်းကို အောက်သို့စိုက်ကာ ဝင်လယ်ထဲသို့ တစ်ခါတည်း အလျားလိုက် ခုန်ထိုးချလိုက်လေ၏။ ဤသို့ အမြင့်မှ ဒိုင်ဗင်ထိုး၍ချလိုက်သည့်အခါတွင် သူ၏ကိုယ်သည် ရေထဲသို့ ဆေးလံစွာ စိုက်၍ ဆင်းသွားလေသည်။

သို့ ရေထဲတွင် နစ်မြုပ်သွားပြီးနောက် အောက်ခြေ မြေကြီးနှင့် ထိသည့်အခါ သူသည် ရေအောက်မှ ကျောက်စွန်း ကျောက်တက်များကို ခေတ္တမျှ လှည့်ပတ်ရှောင်ကွင်း၍ နေရသေး၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုနေရာရှိ အောက်ပိုင်းတွင် ကျောက်ဆောင်ကြီး၏ အောက်ခြေရှိနေသဖြင့် တွင်းမယား၊ ချိုင့်များ၊ အစွန်းအတက်များ မြောက်များစွာ ရှိနေလေသည်။ ဤသို့ လှည့်ပတ် ရှောင်ကွင်းပြီးနောက် ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ ပြန်၍ တက်ရန် ခြေများကို ဆောင့်၍ ကန်လိုက်၏။

ထိုခဏ၌ သူ၏ ခြေတစ်ဖက်ကို တစ်စုံတစ်ခုက ရုတ်တရက် ပမ်း၍ ဆွဲထားလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်၍သွားသည်ကို ခံလိုက်ရကြောင်း သတိပြုမိလေတော့၏။

✱

ယောက်ျားတစ်ယောက် အပြန်အလှန် ပြောနေသည်ကို အောက်ပါအတိုင်း ကြားရ၏။

မိန်းမက စတင်၍ “ဘုရားသခင်မလို့... အခုကြားရတဲ့ သတင်း မဟုတ်ပါစေနဲ့ရှင်”

“ဪ... ခင်ဗျားကလဲ ခက်နေမှပဲ သဘောပျက်က လူတွေ တောင် စိန်ပီတာ သဘောဆိပ် ရောက်လာကုန်ကြပြီဗျ”

“ဪ... ဟုတ်လား... သိပ်ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတဲ့ သတင်း ပါပဲရှင်... ဒါထက် လူတွေကော အားလုံး ချမ်းသာကြရဲ့လား”

“ကပ္ပတိန်ကလွဲလို့... အားလုံးချမ်းသာကြသတဲ့ဗျ”

“ခူရန်ဒီရဲ့ ကပ္ပတိန်က ဆီယာကလူဗင်ဆိုတဲ့ လူမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့်၊ သူတော့ သေရှာပြီပေါ့နော်... ကျွန်မ သိသလောက် အတော် ရေကြောင်းကျွမ်းကျင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပဲရှင်”

“သေပြီလို့ ယူဆတာပေါ့လေ... သေလဲ သေမှာပါဘဲ ဘာဖြစ် လို့လဲဆိုတော့၊ လေထွက်လာတော့ သဘောပျက်ပေါ်မှာ သူနေရစ်ခဲ့သတဲ့”

“ဒါဖြင့် ဆီယာကလူဗင်ဟာ တကယ် သတ္တိကောင်းတဲ့ လူတစ် ယောက်ပေါ့ရှင်... ဒီလိုလူမျိုးတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးတာ တကယ် နှမြော စရာပါဘဲ...”

“ဒီဟာ အဆန်းမဟုတ်ပါဘူးဗျာ... သဘောပျက်ရင် သဘောရဲ့ ကပ္ပတိန်ဟာ သေရမှာ ထုံးစံပဲ”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါရဲ့ရှင်၊ ဒါပေမယ့် ဒီလို သတ္တိကောင်းပြီး ရေကြောင်းခရီး ကျွမ်းကျင်တဲ့ လူတစ်ယောက် အခုလိုဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ ကျွန်မဖြင့် သိပ်စိတ်မကောင်းဖြစ်တာပဲ၊ ဒါထက် သဘောပျက်တာက ဟန်ဝေးကျောက်ဆောင်တွေနားမှာ ဆိုသလားလို့”

“ဘယ်ကလာ ဟုတ်ရမှာလဲဗျ... ဒေါ်ဗရီတွေနဲ့ သွားတိုက်ပြီး

အခန်း (၇)

ကျွန်ုပ်တို့သည် သဘောပျက် ခူရန်ဒီနှင့် ပင်လယ်ထဲသို့ ခုန်ချ သွားသော ကပ္ပတိန် ကလူဗင်အကြောင်းကို ဤနေရာတွင် ခေတ္တမျှ ရပ်ဆိုင်းထားပြီးနောက် “ဂီးလီးယတ်”၏အကြောင်းကို ဆက်လက် ရေးသား ဖော်ပြရပေဦးအံ့။

“ဂီးလီးယတ်” သည် ဂီးလဟုမ်းမားခေါ် သားရဲဦးမျိုး ကျောက်ထွန် ထိုင်ခုံကြီးရှိရာမှ ထွက်ခွာလာခဲ့၍ စိန်ဆင်ပဆင်သို့ ရောက်လာခဲ့လေ၏။ ဤအချိန်တွင် မက်(စ)လက်သာရီး နေထိုင်သော ဗရေဗီအိမ်ကြီး၏ အောက်ခန်းမကြီးထဲ၌ လူအများစုရုံးနေသည်ကိုမြင်ရသဖြင့် “ဂီးလီးယတ်” သည် ထိုနေရာသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုလေ၏။ တံခါးပေါက် အနီး၌ ကား ရပ်သူရွာသား ယောက်ျား၊ မိန်းမများသည် အရေးကြီးသော အကြောင်းကို တစ်ခုနှင့် ပတ်သက်၍ ခေါင်းချင်းရိုက်ကာ ရှိနေကြကုန်၏။ ဂီးလီးယတ် သည် ထိုလူစုအနီးသို့ ချဉ်းကပ်နားထောင်လျက်ရှိရာ မိန်းမတစ်ယောက်နှင့်

ပျက်တဲ့အကြောင်း။ ရှိရယ်သဘောက ကပ္ပတိန်က အသေအချာမြင်ခဲ့ရတဲ့ အကြောင်း အခုတင်ပဲ ပြောနေတာဘဲဗျာ...”

ထိုအချိန်၌ စကားပြတ်သွားသဖြင့် ဂီးလီးယတ်သည် လူအုပ် အတွင်းသို့ တိုး၍ဝင်သွားလေ၏။

ခန်းမဆောင်ကြီး၏ နံရံတစ်ခုအနီး၌ မိန်းမချော ဒီရပ်ချက်သည် မျက်ရည်အပြည့်နှင့် ထိုင်လျက်ရှိလေရာ၊ မက်(စ)လက်သားရိုးကမူ နံဘေးရပ်လျက်ရှိ၏။ သူဆောင်းထားသော သဘောသား ကက်ဦးထုပ်ကြီးသည် မျက်ခုံးများကို ဖုံးအုပ်လှမတတ်ရှိလျက် နီကြောင်သော ဆံပင်များသည် လည်း သူ၏ ပါးများပေါ်သို့ ဖုံးလျားကျလျက်ရှိလေ၏။ နံရံတိုမှီ၍ ရပ်နေရာမှ စကားလည်း တစ်လုံးမျှမပြော၊ အနည်းငယ်မျှ လှုပ်ရှားခြင်း လည်း မပြုသဖြင့် သူ့အား အသက်ပင် ရှုမှ ရှုပါလေ၏လောဟု ထင်မှတ်ရပေ၏။ သူ၏ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်မှာ သက်မဲ့ ဝတ္ထုပစ္စည်းတစ်ခုကို နံရံ၌ ထောင်ထားသည်နှင့်သာ တူနေတော့၏။

ဒူရန်ဒီကား ဆုံးပါးပျက်စီး၍ သွားလေပြီ။ သို့ဖြစ်ရာ သူ့၌ အဖိုးထိုက် အဖိုးတန် သူပိုင်ပစ္စည်းဟူ၍ တစ်စုံတစ်ရာ မရှိတော့ချေ။ ဆိပ်ကမ်းသို့ ဒူရန်ဒီ ဝင်ရောက်လာခြင်းကို စောင့်ဆိုင်းကြည့်ရှုရသည့် ထာဝစဉ်လုပ်ငန်းကြီးလည်း သူ၌ မည်သည့်အခါမျှ ရှိတော့မည်မဟုတ်ပေ။ ထို့ပြင် နောင်အခါ သူ့အဖို့၌ ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ရန်ဟူ၍လည်း မည်သည့် အလုပ်မျိုးမှ မကျန်ရှိတော့ပေ။ သူ၏ အသက်အရွယ်မျိုးသည် မိမိ၏ ဘဝကို အသစ် ပြန်လည်ပျိုးထောင်နေရန် အရွယ်မျိုးလည်း မဟုတ်တော့ ချေ။ သို့ဖြင့် လက်သားရိုးကား “ခရစ်သီးပိန် ဓားတုံး”ဘဝသို့ ရောက်ကာ ပျက်စီးရလေပြီ။

ရပ်သူ ရွာသားများကား အိမ်ကြီး၏ ပတ်ဝန်းကျင်၌ တစ်သိုက်စီ တစ်သိုက်စီ ရှိနေကြလျက် မိမိတို့ရသော သတင်းများကို အချင်းချင်း ဖလှယ်ကာ ဒူရန်ဒီအကြောင်းကို ပြောဆိုလျက်ရှိကြ၏။ လက်သားရိုး၏

အသက်သွေးခဲသဖွယ်ဖြစ်သော ဒူရန်ဒီ ပျက်စီးရပုံကို မိမိတို့ ကြားသိရ သလောက် အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ပြောဆိုလျက် ရှိကြ၏။ သို့သော် သူတို့ ကြားသိရသမျှ သတင်းအတိုချုပ်ကား ဤသို့တည်း။

ဒူရန်ဒီသည် လွန်ခဲ့သည့်နေ့ နေမဝင်မီ တစ်နာရီခန့် အချိန် လောက်၌ နှင်းတောထဲတွင် ‘ဒေါ်ပရီ’ ကျောက်ဆောင်များနှင့်တိုက်ကာ ပျက်စီးခဲ့၏။ သဘောကပ္ပတိန် ဆီယာကလူဗင်မှာ သဘောသားများက အကြိမ်ကြိမ်ခေါ်သော်လည်း၊ ၎င်းတို့နှင့် မလိုက်ဘဲ၊ ငြင်းဆန်ကာ သဘော ပျက်တွင် နေရစ်ခဲ့၏။ သို့နှင့် ကပ္ပတိန်မှတစ်ပါး သဘောသားအားလုံး တို့သည် အသက်ကယ်လေ့တစ်စင်းဖြင့် သဘောပျက်မှ ထွက်ခွာလာခဲ့ပြီး နောက်၊ ရုတ်တရက် ကျရောက်လာသော လေပြင်းမုန်တိုင်းနှင့် တစ်ဖန် တွေ့ရပြီးလျှင် ပင်လယ်ထဲတွင် မျောပါလျက်ရှိကြရာ ထိုညတွင်းချင်းပင် ‘ကက်(ရှ)မီးယား’သဘောနှင့် ကံအားလျော်စွာ တွေ့ရသောကြောင့် ဒူရန်ဒီ သဘောသားအားလုံးကို ကယ်ဆယ်နိုင်ခဲ့လျက် “စိန့်ပီတာ” သဘော ဆိပ်တွင် ၎င်းတို့အား ချထားခဲ့၏။

ဒူရန်ဒီ တွေ့ကြုံရသမျှ ဒုက္ခအားလုံးမှာ အခြားသူကြောင့်မဟုတ်၊ အရက်မူးလွန်သော တက်မကိုင် ‘တန်ဂရီလီ’ အတွက်ကြောင့်သာ ဖြစ်ရ ကြောင်း၊ ယခုအခါ၎င်းအား ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်တို့က ချုပ်နှောင်ထား ပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ သဘောပျက်စီးရခြင်းသည်တန်ဂရီလီ၏ အပြစ်လုံးလုံး ဖြစ်၍ ကပ္ပတိန် ကလူဗင်မှာ သူ၏တာဝန်ကို မြင့်မြတ်စွာ အသက်ပေး၍ ဆောင်ရွက်သွားကြောင်း အစရှိသည့် သတင်းများဖြစ်လေသည်။

ကွန်ပါတစ်နှင့် စာရင်းစာအုပ်ပုံ တစ်ပုံကား စားပွဲပေါ်တွင် ထပ်လျက်သား တည်ရှိနေကြ၏။ ထိုပစ္စည်းများသည် ဒူရန်ဒီ သဘောမှ ပစ္စည်းများဖြစ်ကြကြောင်းမှာ ယုံမှားဖွယ်ရာ မရှိပေ။ လောလောဆယ်ဆယ် ဆိုက်ရောက်လျက်ရှိသော မိမိ၏ အသက်ဘေးအန္တရာယ်ကိုမျှ ပမာ မထားဘဲ ဤစာအုပ် စာတမ်းများကို ပြည့်စုံအောင် ပေးအပ်လိုက်နိုင်သော

ကပ္ပတိန် ကလူပင်အား လူများသည် တညီတညွတ် ချီးကျူးအံ့သြ၍
နေကြ၏။ ထို့ပြင် သူ့အား တစ်နည်းနည်းဖြင့် လွတ်မြောက်သွားလိမ့်မည်
ဟူ၍လည်း အချို့က ယုံကြည်နေကြ၏။ အကြောင်းကား ဤသို့တည်း။
ဒုရန်ဒီ သင်္ဘောပျက်ကို စွန့်ခွာလျက် အသက်ကယ်လေ့ဖြင့်
ထွက်ခဲ့သည့် သင်္ဘောသားများကို ကယ်ဆယ်ခဲ့သော “ကက်(ရှ)မီယာ”
သင်္ဘောရောက်ရှိပြီးသည့်နောက် နာရီပေါင်းများစွာမကြာမီ “ရှိရယ်”ခေါ်
တစ်ပင်တိုင်ရွက်သင်္ဘောကလေးသည်လည်း ချောမောစွာ ဆိုက်ရောက်လာ
ပြန်လေသည်။

ထိုသင်္ဘောကလေးကား “ဒုရန်ဒီ” ၏ နောက်ဆုံးသတင်းများကို
ယူဆောင်လာခဲ့၏။ ဖြစ်ရပ်မှာ ၎င်းသည်လည်း တေဗရီကျောက်ဆောင်
တစ်ဝိုက်တွင် နှင်းမှောင်ကျ၍ နေရာမှ လေမုန်တိုင်းတစ်ဖန်မိပြန် သဖြင့်
ဒုရန်ဒီကဲ့သို့ပင် ဆီးနှင်းမုန်တိုင်းများ အကြားတွင် ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင်
တုံ့ပြန်လူးလား ၂၄ နာရီမျှပင် အချိန်ကြာ၍ လာခဲ့ရ၏။ ယခုအချိန်၌မူ
ထို “ရှိရယ်”ခေါ် တစ်ပင်တိုင်သင်္ဘောကလေးမှ ကပ္ပတိန်သည် လက်သာ
မှန်အိမ်တွင် စုရုံးလျက်ရှိသော ပရိသတ်နှင့်အတူ ရှိနေလေသည်။

ဂီးလီးယတ် ဝင်လာသောအချိန်၌ သူသည် ဒုရန်ဒီသင်္ဘောပိုင်ရှင်
မက်(စ်) လက်သာရီးအား သူကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့ခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်
များကို ပြော၍ ပြီးဆုံးခါစသာရှိသေး၏။ သူတွေ့မြင်လာပုံကို ပြောပြရာ၌
လည်း လွန်စွာတိကျလှပ၏။

လေမုန်တိုင်း ငြိမ်သက်သွားသည့် နံနက်ခင်း၌ “ရှိရယ်” သင်္ဘောမှ
ကပ္ပတိန်သည် သူ၏သင်္ဘောကို ကောင်းစွာ “ထိန်း” နိုင်သည့် အခြေသို့
ရောက်လာစဉ် ပင်လယ်ပြင်ကြီးထဲမှ နွားများဟစ်အော်သံကို ကြားရသည်
နှင့် များစွာထူးဆန်းလှသောကြောင့် ကြားရာအရပ်သို့ သူ၏သင်္ဘောကို
တည့်တညွတ်မောင်းနှင်သွားသည်တွင် တေဗရီ ကျောက်ဆောင်များအကြား
တွင် ဒုရန်ဒီကို တွေ့မြင်ရလေတော့၏။ ထိုအချိန်က လှိုင်းလေများလည်း

အတော်ငြိမ်သက်နေပြီဖြစ်၍ ဒုရန်ဒီ ရှိရာသို့ အတော်ခပ်နီးနီး ချဉ်းကပ်
နိုင်၏။

သို့ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် သူသည် သင်္ဘောပျက်ရှိရာသို့ လူများ
ရိုးမည်အထင်နှင့် အသံကုန်ဟစ်အော်ခေါ်ဝင်၍ ကြည့်သေး၏။ သို့သော်
လူသံသူသံဟူ၍ အလျဉ်းမကြားရဘဲ နွားများ၏ သနားစဖွယ် အော်မြည်
သံများကိုသာ ပြန်၍ ကြားရလေသည်။ သို့ဖြင့် ဒုရန်ဒီသင်္ဘောပေါ်၌
လူသူတစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မကျန်ရှိကြောင်း ကပ္ပတိန်သည် ကောင်းစွာ
စိတ်ချသွားလေသည်။

ရှိရယ် သင်္ဘောကပ္ပတိန် ပြောပြသည့် စကားအတိုင်းဆိုလျှင်
အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်၏။

“လေကလဲ အတော်ငြိမ်သက်သွားတဲ့အခါမှာ ပင်လယ်ပြင်ထဲက
ကျွဲတွေ နွားတွေစုပြီး တစ်ပြိုင်တည်း အော်လိုက်သလို အသံမျိုးကြားရတော့
ကျွန်တော်လည်း သင်္ဘောပျက်နဲ့ အတော်နီးနီးရောက်အောင်ပဲ ကျွန်တော်
သင်္ဘောကို ခုတ်သွားပါတယ်။ ခုတ်သွားပြီး ဒုရန်ဒီသင်္ဘောပျက်ပေါ်မှာ
လူသူတစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မကျန်သေးသလားလို့ ကျွန်တော်တို့သင်္ဘောက
သဲကုန် ဟစ်ပြီး အော်ခေါ်ပါသေးတယ်ခင်ဗျာ၊ တာသံမှ မကြားရပါဘူး၊
သေခါနီးမှာ အသံကုန် ဟစ်အော်နေတဲ့ ကျွဲတွေ နွားတွေရဲ့ သနားစရာ
အသံတွေကဖြင့် နားကွဲမတတ်ပါဘဲ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တော့ သင်္ဘော
ပေါ်မှာ လူဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ မကျန်ရစ်ခဲ့ဖူးဆိုတာ စိတ်ချပါတယ်
သင်္ဘောပိုင်ရှင်ကြီးခင်ဗျာ”

ထိုအခါ သင်္ဘောပိုင်ရှင်ကြီးက

“ရာသီဥတုကလဲ ကောင်းလာတယ်ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့ မုန်တိုင်းကျပြီးတဲ့နောက် တစ်ခါထဲ ငြိမ်သက်သွားပင်
တယ်”

“ကျုပ်သင်္ဘောက အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာလဲ ပျက်စီးသွားတာ

မဟုတ်တော့ သင်္ဘောပေါ်မှာ ကပ္ပတိန်က ရှိနေမယ်ဆိုရင် နေနိုင်တာပေါ့။”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒီလိုလဲ တွေးစရာရှိတာ မှန်ပါတယ်။”

“ပြီးတော့ ကလူဗင်ဟာ သတ္တိကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ အတိုင်း သင်္ဘောပျက်ကို ရုတ်တရက် စွန့်ခွာသွားမဲ့ လူတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူးလို့ ကျုပ်တွေ့မိတယ် ကပ္ပတိန်”

“အမိန့်ရှိတဲ့အတိုင်း မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ မတွေ့ရဘဲ တစ်နည်းနည်းနဲ့ လွတ်မြောက်သွားကောင်းလဲ သွားပါလိမ့်မယ်”

သင်္ဘောပျက်ကြီးကား လေမုန်တိုင်း၏ ဒဏ်ကို အနည်းငယ်မျှ မဖြိုဘဲ၊ မူလနေရာ၌ပင် စွဲမြဲစွာ တည်ရှိနေသေးသည်ဖြစ်ရာ ကလူဗင်သည် အကယ်၍ နေမည်ဆိုက ထိုနေရာ၌ပင် လွန်ခဲ့သည့် ညတစ်ညလုံး နေနိုင်ပေလိမ့်မည်။ သူသည် သူ၏ သင်္ဘောကို ရုတ်တရက် စွန့်ခွာထွက်ပြေးမည့် သူတစ်ယောက်မဟုတ်ပေ။

သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ သူသည် ထိုနေရာ၌ မရှိတော့သဖြင့် ကလူဗင်သည် အမှန်ပင် လွတ်မြောက်သွားပြီးဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ရှိရယ်သင်္ဘော၏ ကပ္ပတိန်ပြောသည်အထဲမှ ထင်ရှားနေသော အချက်နှစ်ချက်ရှိ၏။ ကလူဗင်မှာ လွတ်မြောက်သွားလျက် ဒူရန်ဒီမှာ ဆုံးရှုံးရ၏။ ဒူရန်ဒီအဖို့ ထိုစကားကို လက်ခံရန်မှတစ်ပါး၊ အခြားအကြောင်း မရှိပေ။ ရှိရယ်၏ ကပ္ပတိန်သည် သင်္ဘောပျက်ကြီး၏ နောက်ဆုံးအခြေအနေကို သက်သေခံသွားခဲ့လေပြီ။ ဒူရန်ဒီသင်္ဘောသည် ဝင်တိုက်မိသော ကျောက်စွန်း၌ သံနှင့် ဗြေစွာ ရိုက်စွဲထားဘိသကဲ့သို့ တစ်ညလုံး မူလအတိုင်း ချိပ်လျက်သားရှိခဲ့၏။ သို့ရာတွင် နံနက်ခင်း၌ ရှိရယ်မှ ကပ္ပတိန်သည် ထိုသင်္ဘောမှ မည်သူအားမျှ ကယ်ဆယ်ရန်မရှိတော့သည့် အဖြစ်ကို သေချာစွာစုံစမ်းကြည့်ရှုပြီးနောက် ထိုနေရာမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားတော့မည့်ဆဲတွင် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ပင်လယ်မုန်တိုင်းကြီးသည် နောက်ဆုံး ဒေါသထွက်သည့်အနေဖြင့် လှမ်း၍ ရိုက်နှက်လိုက်ဘိ

သကဲ့သို့ ထိုသင်္ဘောအား ဆောင်၍ ပစ်လိုက်လေ၏။ လှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံးသည် သင်္ဘောအား သူ၏နေရာမှ ပြင်းထန်စွာပုတ်၍ တင်လိုက်ပြီးလျှင် မြားတံကို လေးမှလွဲ၍ လွတ်လိုက်ဘိသကဲ့သို့ လျှင်မြန်ဖြောင့်တန်းသော အဟုန်ဖြင့် ၎င်းအား ဒေါ်ဗရီကျောက်တောင်ညီနောင်ရှိရာသို့ လွှဲပစ်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ပြင်းထန်လှသော အက်ကွဲသံကြီးတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရပြီးနောက် လှိုင်းလုံးများ၏ အရှိန်ဖြင့် အပေါ်သို့ မြောက်တက်သွားသော သင်္ဘောကြီးသည် ကျောက်တောင်ညီနောင်နှစ်ခု၏ အကြားသို့ ဇွတ်စွတ်ရွတ်ရွတ် ဝင်၍သွားပြီးလျှင် ဘောင်ပေါ်တွင် တင်ထားဘိသကဲ့သို့ မလှုပ်မရှက် တည်ရှိနေပေတော့၏။

ထိုနေရာ၌ တည်ရှိနေပုံမှာ ရေထဲတွင် မပေါ်တပေါ် ရှိနေသော ကျောက်ဆောင်များပေါ်မှာထက်ပင် ခိုင်ခန့်မြဲမြံ၍နေသေး၏။ ၎င်းမှာ ထိုနေရာမှ မရွေ့လျားဘဲ လှိုင်းလေများ၏ဒဏ်ကို ခံယူကာ နေရှာပေတော့မည်။ နောက်ရက်အနည်းငယ်အတွင်း၌ ထိုသင်္ဘောအပျက်အစီးများမှ အကြွင်းအကျန် အစအနဟူ၍ လုံးဝမျှပင် ကျန်ရှိတော့မည်မဟုတ်ပေ။

သို့ရာတွင် မှတ်သားဖွယ်ကောင်းသော အချက်တစ်ခုမှာ အလွန်ကောင်းမွန်ခိုင်ခန့်သည်ဟူ၍ နာမည်ရခဲ့သော သင်္ဘောအင်ဂျင်စက်သည် ထိုကဲ့သို့သော အနှောင့်အယှက် အပျက်အဆီးကြားမှပင် အထိအခိုက်မရှိဘဲ လွတ်ကင်းနေဟန် လက္ခဏာရှိခြင်းပင် ဖြစ်တော့၏။ စက်ယန္တရားကြီးသည် မပျက်စီး မချို့ယွင်းဘဲ ရှိနေ၏။ ထိုအချက်ကား အဆိုပါကပ္ပတိန်က အထင်အရှား ခိုင်လုံစွာ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုသော အချက်ပင် ဖြစ်လေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ဒူရန်ဒီ၏ အင်ဂျင်စက်အကြောင်းမှာ သူတို့အဖို့ တဖြည်းဖြည်း စိတ်ဝင်စားလာသော အကြောင်းတစ်ရပ် ဖြစ်၍လာတော့၏။ အင်ဂျင်ဆိုသည်မှာ သင်္ဘော၏ အသက်သွေးခံပင်ဖြစ်၏။ ဒူရန်ဒီကို ပြန်ဖြုတ်ယူရန်ကား မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။ သို့သော် အင်ဂျင်ကိုကား ဖြုတ်ယူ

www.burmeseclassic.com

ကောင်း ယူနိုင်ပေလိမ့်မည်။ ထိုစက်များသည် မြိုင်ဘက်ကင်းသော စက်များ ဖြစ်ကြလျက် တံထွင် ဆောက်လုပ်သူ သေဆုံးသွားခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ပြန်လည်သတိရမိကြလေ၏။ ထို့ပြင် ထိုစက်မှာ ဖရန့် ငွေဒဂါးပေါင် လေးသောင်းမျှ ထိုက်တန်သည်ဖြစ်ရာ ယခုအချိန်တိုင်အောင် အကောင်း ပကတိရှိနေသေးသော ထိုစက်အဖိုးတန်ကြီးသည် နောက် လေးငါးခြောက် ရက်အတွင်း၌ သင်္ဘောကိုယ်ထည်ကြီးနည်းတူ အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာဖြစ်၍ သွားပေတော့မည်။

သင်္ဘောအကြောင်းကို မေးမြန်းစုံစမ်းရန် လာရောက်ကြသော စည်သူညီများအနက် လက်သာရီးနှင့်အတော်ခင်မင်သော ရပ်ရွာလူကြီး တစ်ယောက်က-

“သည်အတိုင်းဆိုရင်... အင်ဂျင်ကို ဖြုတ်ယူနိုင်ပါလိမ့်မယ်ဗျာ... သည်လောက် ရှားပါးပြီး အဖိုးတန်တဲ့ စက်တစ်လုံးကို ဒီလိုနဲ့ အဆုံးခံ ရတော့မှာလား။”

“ခင်ဗျားပြောတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် သည်လောက် ကတိကတ်သတ်သတ် အကျဉ်းအကြပ်ထဲ ရောက်နေတဲ့ ပစ္စည်းကို ဖြုတ်ယူ နိုင်ဖို့ဆိုတာလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်သာ ပြောရတယ်။ ဘယ်သူမှ လုပ်နိုင်မဲ့ အလုပ် မဟုတ်ဘူးဗျ”

(အခြားတစ်ယောက်) “ဟုတ်ပါတယ် မိတ်ဆွေ အပြောလွယ် သလောက် တကယ်လုပ်ဖို့ခက်တဲ့ အလုပ်ကြီးပါဗျာ”

ထိုအခါ မက်(စ)လက်သာရီးလည်း အကယ်၍ အင်ဂျင်စက်ကိုသာ ပြန်၍ရအောင်ယူနိုင်မည်ဆိုက မိမိမှာ ဆုံးရှုံးနစ်နာမှု တစ်စုံတစ်ရာ ရှိသည် ဟု ပြောပလောက်အောင် မရှိကြောင်းဖြင့် ညည်းညူလျက်ရှိလေ၏။

“ဒါပေါ့ဗျာ... အင်ဂျင်သာ ပြန်ရမယ်ဆိုရင်... သင်္ဘောကို ထပ်တည်ဖို့ဟာ မခဲယဉ်းပါဘူး။”

ထိုအခါ ပထမအကြံပေးသော မိတ်ဆွေက...

“တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ဗျာ... ရွက်သင်္ဘောကလေးနဲ့ လုပ်သား အပြည့်အစုံ အင်ဂျင်နီယာတွေပါ လွှတ်ပြီး ကြိုးစားမယ်ဆိုရင်တော့...”

စကားမဆုံးမီ မက်(စ)လက်သာရီးက...

“ခင်ဗျား အကြံပေးတာတော့ ကောင်းပါတယ်... နို့ပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ မိဘလက်ထက်ကထဲက အစဉ်အဆက် ပြောလာခဲ့တဲ့ စကားအတိုင်း ကျောက်တောင်ထိပ်မှာ လူတစ်ယောက်တောင် အနိုင်နိုင် နေနိုင်တဲ့ဥစ္စာ လူများများနဲ့သွားပြီး အလုပ်လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်လိုကော ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဗျာ... မဖြစ်နိုင်တာတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့။”

“အင်း... ခင်ဗျားပြောတာလဲ ဟုတ်တာပဲ။ မက်(စ)လက်သာရီး ဒါပေမယ့် ဖရန့် ၄၀,၀၀၀ တန်ပြီး ဘာမှ တစ်စုံတစ်ရာ မပျက်စီး၊ မချို့ယွင်းသေးတဲ့ စက်အဖိုးတန်ကြီးကို အခုလိုပစ်ထားလိုက်ရမှာ အသည်း နာစရာကောင်းလိုက်လေဗျာ”

“နမ္မောဗျူကောင်းတာတော့ မပြောနဲ့တော့လေ... ကံစီမံတဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာတာ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ မိတ်ဆွေ”

သို့ဖြစ်ရကား သင်္ဘောပိုင်ရှင် မက်(စ)လက်သာရီးကို မဆိုထား ဘိဦး ဤသတင်းကို ကြားသိရသမျှ လူအပေါင်းပင် ဤအဖိုးထိုက်တန် ရှားပါးလှ၍ ထိုအချိန်တိုင် ပျက်စီးဟန်မရှိသေးသော အင်ဂျင်စက်အတွက် မချင့်မရဲဖြစ်ကာ နမ္မောဗျူသလျက်ရှိကြ၏။

ထိုအကြောင်းများကို စဉ်းစားတွေးတော၍ကြည့်ကလည်း အဖိုး ထိုက်တန် ရှားပါးလှသော အင်ဂျင်စက်ကြီးမှာ အကယ်၍ပင် နမ္မောဗျူ ကြီးတစ်ခု ဖြစ်၍နေတော့၏။ ဤစက်ကြီး ကောင်းမွန်စွာတည်ရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး သင်္ဘောမပျက်သေးဟု ဆိုမည်ဆိုက ဆိုနိုင်ပေ၏။ အဘယ် ကြောင့်ဆိုသော် အင်ဂျင်စက်များ ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုသာလျှင် ပြန်လည်ပြုပြင်၍ မရနိုင်ကောင်းသော ဆုံးရှုံးမှုမည်ပေတော့၏။ အင်ဂျင်ကို အရပြန်၍ ယူနိုင်ခဲ့သော်၊ ပျက်စီးဆုံးရှုံးခဲ့သမျှတို့ကို ပြန်လည်ထူထောင်ပေးခြင်းပင်

ဖြစ်ပေမည်။

“စက်ကိရိယာများကို ပြန်၍ ရအောင်ယူရမည်” ဟူသော စကားမှာ အပြောကားလွယ်လှ၏။ သို့သော် မည်သူသည် ထိုအလုပ်ကို တာဝန်ယူ၍ ဆောင်ရွက်ပါမည်နည်း။ အကယ်၍ ဆောင်ရွက်မည်သူရှိစေကာမူ ထိုအလုပ်၌ ဖြစ်မြောက်ရန် နည်းလမ်းရှိပါသလော။ ထိုအလုပ်သည်ပင် ဖြစ်နိုင်လောက်သည့် အလုပ်လော။ အကယ်၍ ဤလောက၌ ထူးခြားဆန်းကြယ်၍ လက်တွေ့အားဖြင့် ပြုလုပ်၍ မဖြစ်နိုင်သည့် စိတ်ကူးတစ်ခုရှိသည်ဆိုပါက ထိုစိတ်ကူးသည် ဒေါ်ဗရီခေါ် ကျောက်တောင်ညီနောင်ကြားတွင် အလိုက်သင့်ညပ်၍နေသော ခုရန်ဒီသဘောမှ အင်ဂျင်စက်များကို ရအောင်ဖြတ်ယူခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ဤအလုပ်ကား စိတ်ကူးထဲ၌ပင် မကြိစည်အပ်သော အလုပ်တစ်ခုပေတည်း။

အချိန်ကလည်း ဆီးနှင်းနှင့် ဖိုးသက်မှန်တိုင်း ပြင်းထန်သော အချိန်ဖြစ်၏။ ထိုကျောက်ဆောင်များပေါ်၌ အလုပ်လုပ်ရန် ရွက်သဘောကလေးတစ်စင်းနှင့် သဘောသားတစ်စုံကို စေလွှတ်လိုက်ရန်မှာလည်း မဖြစ်နိုင်သော ကိစ္စဖြစ်၏။ အလွန်မြင့်ပြီးလျှင် ကျဉ်းမြောင်းမတ်စောက်၍ ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာက သဘောပျက်လာသော သဘောသားတစ်ယောက်သည် သဘောသားတစ်ယောက်သည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသည့် ဘေးဒုက္ခအမျိုးမျိုးနှင့် တွေ့ကြုံဟန်ရှိပြီးနောက် နောက်ဆုံး အစာငတ်ရေငတ်ဖြစ်ကာ အသေဆိုး သေဆုံးခဲ့ရသည်ဟူ၍ ရှေးအစဉ်အဆက်မှာ ပြောစမှတ်ပြုလာခဲ့သော ထိုနေရာမှာ လူတစ်ယောက်စာ နေရာမျှပင် အနိုင်နိုင်ရှိပေလိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်၍ ဒေါ်ဗရီကျောက်ဆောင်များသို့ သွားမည်သူသည် ပင်လယ်ပြင်ကျယ်ကြီးထဲရှိ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းလှ၍ ကမ်းခြေမှ ၁၅ မိုင် ဝေးကွာသော ထိုကန္တာရသို့ တစ်ယောက်တည်း သွားရောက်ကာ ဘေးအန္တရာယ်မျိုးစုံတို့၏ အလယ်၌ ရက်အတော်ကြာမျှ နေထိုင်ရန် လိုအပ်ပေလိမ့်မည်။

ထိုမှတစ်ပါး စက်ကြီးကို ပြုတ်ထွက်အောင် မည်ကဲ့သို့ ဖြုတ်ယူနိုင်ပါမည်နည်း။ ထိုကဲ့သို့ သွားရန်မှာ သဘောသားတစ်ယောက်သာမက အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်လည်း လိုပေလိမ့်ဦးမည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ ထိုအတိုင်းသာဆိုက ဆီဗရီများသို့ မည်သူမျှ သွားမည်မဟုတ်ကြောင်းမှာ သေချာလှ၏။ သို့ဖြစ်ရကား အင်ဂျင်ကိုလည်း ကျန်သည့်ပစ္စည်းများနည်းတူ စွန့်လွှတ်လိုက်ရန်သာ ရှိတော့၏။ ဤကဲ့သို့သော အလုပ်မျိုးအတွက် နွေမျိုးခံနိုင်မည့် အင်ဂျင်နီယာကား မည်သည့်အခါမျှ ပေါ်ပေါက်လာနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

လုပ်ရမည့်အလုပ်ကြီးများမှာလည်း အိပ်မက်ပင် မမက်ဝံ့လောက်သည့် အလုပ်ကြီးပါပေတည်း။

ရှိရသောသဘောမှ ကပ္ပတိန်ကား သာမန်လူတစ်ယောက် မဟုတ်ပေ။ ကပ္ပတိန်သာမက ယခင်က ရေကြောင်းပြအလုပ်ကိုလည်း လုပ်ခဲ့ဖူးသူဖြစ်၏။ သတင်းမေးမြန်းရန် အသီးသီးလာရောက်ကြသူများအား ခူရန်ဒီပျက်စီးရပ်အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ရှင်းလင်းပြောပြပြီးနောက်...

“ကိုင်း... မက်(စ်)လက်သာရီး ခင်ဗျာသဘော ဖြစ်ရပ်ကတော့ အခုပြောတဲ့အတိုင်းပဲ။ အင်ဂျင်စက်ကတော့ တကယ်စိတ်ချရပြီး၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ပြိုင်ဘက်ကင်းလောက်အောင် ကောင်းတဲ့စက်တစ်ခုပါပဲ။ သို့သော် သဘောပျက်ကနေပြီး ဒီစက်လုံးကို ဖြုတ်ယူရမယ်ဆိုတဲ့ အလုပ်ကတော့ ရမယ်ဆိုရင် ရနိုင်တဲ့ အကြောင်းရှိလို့သာ စကားအဖြစ် ပြောရတယ်။ တကယ်တမ်း လုပ်ကြမယ်ဆိုတော့ ဘယ်သူမှ တတ်နိုင်မှ အလုပ်မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ အင်ဂျင်နီယာ အတတ်ကိုလဲ ကောင်းကောင်းတတ်ဦးမှ၊ သွားလဲ သွားဝံ့ဦးမှ၊ တကယ်လို့ သွားဝံ့တယ်ထားဦး လှိုင်းလေပြင်းထန်တဲ့ ရာသီမှာ တစ်ယောက်ထဲသွား၊ လူသူမရှိတဲ့ ကျောက်ဆောင်ထိပ်မှာ ရက်ပေါင်း အတော်ကြာ မတတ်သာရင် သတင်းပတ်ပေါင်း အတော်ကြာ တစ်ယောက်တည်းနေ၊ အို... စကားကို လေကုန်ခံပြီး ပြောမဲ့သာ ပြောနေရတယ်။

ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဒီလောက်သတ္တိကောင်းပြီး စွမ်းဆောင်နိုင်မဲ့လူ မရှိပါဘူး...
အဲ တကယ်လို ရှိခဲ့ရင်တော့လားဗျာ...”

ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ အနီးမှ နားထောင်လျက်ရှိသော
ဒီရပ်ချက်သည် သူ၏ ကျောရှင်းသော လည်တိုင်မှ လှပသော ဦးခေါင်း
ကလေးကို ဆတ်ခနဲ လှည့်လိုက်ပြီးနောက်-

“အဲဒီလူကို ကျွန်မ လက်ထပ်ပါ့မယ်” ဟု လွတ်ကနဲ ပြောလိုက်
လေ၏။

အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိ၏။ ထိုအခါ လူတစ်
ယောက်သည် ပရိသတ်ထဲမှ ရှေ့သို့ထွက်လာပြီးလျှင် စိုးရိမ်ပူပန်လျက်ရှိ
သော မျက်နှာရှိနေသည့် မိန်းမဖျို ဒီရပ်ချက်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ပြီးနောက်

“ဟောဒီ လူကို မင်းလက်ထပ်ရမှာပဲ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုသူကား ဂီးလီးယတ်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ပရိသတ်များ၏ အားလုံးသော မျက်လုံးအစုံတို့သည် ဤကဲ့သို့
မည်သူမျှ မမျှော်လင့်သော စကားကို ပြောလိုက်သော ဂီးလီးယတ်ကို
ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်ရှုလျက်ရှိကြကုန်၏။

ထိုအခါ ပရိသတ်များထဲမှ အသံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“တကယ် သတ္တိကောင်းတဲ့ လူပဲ”

“တယ်တော်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဗျာ”

“ဒီလူ လုပ်နိုင်ပါ့မလား”

“သူက ဘယ်သူလဲဗျ”

“ဟို တစ္ဆေချောက်တဲ့ ဗုဒ္ဓီလာရူးအိမ်ကြီးမှာနေတဲ့ လူလေ”

“ဪ... ဟုတ်လား...ပင်လယ်ကမ်းစပ်က ကျောက်ကမ္ဘားရန်
ကြီးပေါ်တက်ပြီး မြက်ခြောက်ထုံးတွေနဲ့ စာခြောက်ရပ်တွေ တက်လုပ်တဲ့
သူငယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် သူပေါ့၊ သူမို့ မကြောက်မရွံ့ ကျောက်တောင်

တွေတက်ပြီး အရပ်ကြီးတွေ လုပ်တာ”

“ဒါက ငှက်ဥတွေ၊ ငှက်ကလေးတွေကို အရပ်ထဲက ကလေးတွေ
တက်မနှုတ်အောင်၊ ပြီးတော့ ငှက်ကလေးတွေလဲ အသိုက် လာမလုပ်အောင်
လုပ်တာဗျ”

“ဟဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ ကြံကြံဖန်ဖန် လုပ်တတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်
ပါပဲ”

“လှေပြိုင်ပွဲတုန်းက ပထမရတဲ့လူပေါ့ကွဲ့၊ လူက စကားလဲ
သိပ်မပြောဘူး၊ နို့ပေမယ့် ဆရာရေ ရွက်လှေမောင်းတဲ့နေရာမှာတော့
ထိပ်သီးပဲ... တစ်သက်လုံး တံငါလုပ်စားတဲ့ တံငါသယ်တွေတောင်
ဆလံသ၊ရတယ်”

“ဒါပေမယ့်၊ အခု သင်္ဘောပျက်ကို ဆယ်ရမဲ့ ကိစ္စက လွယ်တာ
မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

“ဒီလူက စကားသာ မပြောတယ်၊ ဘာမဆို လုပ်ပုံတဲ့ လူတစ်
ယောက်ဗျ”

“ကိုင်းလေ... အဆုံးထိအောင် ကြည့်ကြရဦးမှာပဲ... တကယ်
သတ္တိပါပေပဲဗျာ”

ပရိသတ်များ၏ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောသံများ အတန်ငယ်
ဆိတ်ငြိမ်သွားပြီးနောက် မက်(စ)လက်သာရီးသည် ကိုယ်ကို မတ်မတ်
ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက်ဖြစ်သော ဂီးလီးယတ်အား
စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေ၏။ သူ၏ မျက်လုံးများမှာ အံ့သြခြင်း၊
ချီးမွမ်းခြင်း၊ မျှော်လင့်ခြင်း၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်း စသည့် အလင်းရောင်များဖြင့်
ထွန်းလင်းတောက်ပနေဘိသကဲ့သို့ရှိ၏။

ထို့နောက် သူသည် ဆောင်းထားသော သူ၏ သင်္ဘောသား
ကက်ဦးထုပ်ကြီးကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်လေ၏။ ထို့နောက်
ခန်းမဆောင်အတွင်းရှိ အခြား မည်သူ့မျှမကြည့်ဘဲ ကြီးရင့်သော ဣန္ဒြေ

၁၀၀ ၀ ဒဂုန်ရွှေများ

ဖြင့် ရှေ့သို့တည်တည်ကြည့်ကာ

“ဒီရုပ်ချက်ဟာ သူ့ပစ္စည်း ဖြစ်ရမယ်၊ ဒီကိစ္စအတွက် ဘုရား
သခင်ရဲ့ အမည်တော်ကို တိုင်တည်ပြီး ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကို ကျွန်ုပ် သစ္စာပြပါ
တယ်” ဟု လေးနက်သော အသံကြီးဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

*

အခန်း (၈)

ထိုနေ့ည၌ ဂန်ဇီကျွန်း ကမ်းခြေတစ်လျှောက်မှ ကမ်းညွှတ်လှ
မတတ် ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုခြင်းကို ခံနေရသော ရွက်လှေကလေးတစ်စင်းသည်
ကား၊ ဂီးလီးယတ်၏ သုံးပင်တိုင် ရွက်လှေအိုကလေးပင် ဖြစ်တော့၏။
၎င်းမှာ သူ၏ အချစ်ဆုံးပစ္စည်းလည်း ဖြစ်လေသည်။ ဂီးလီးယတ်သည်
ကမ်းခြေတစ်လျှောက် ကျောက်တောင်များအကြားမှ ရေလက်ကြားကလေး
အတိုင်း သွားရန် ထိုလမ်းကို ရွေးချယ်ခဲ့၏။ ထိုလမ်းမှာ ဘေးအန္တရာယ်
ထူပြော များပြားလှသော်လည်း အမြောင့်ဆုံးလမ်း ဖြစ်လေသည်။ သင်္ဘော
ပျက်ခြင်းသည် အချိန်စောင့်စားနေတတ်သော အရာမဟုတ်ဘဲ၊ တစ်နာရီ
မျှ နောက်ကျခဲ့လျှင် နောက်ကျသည့်အလျောက် အကျိုးပျက်စေတတ်သည်
ဖြစ်သောကြောင့် သူသည် အတိုဆုံးသော လမ်းကိုလိုက်ရန် စိတ်ကူးရခဲ့ခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့ အရက်ကျင်း၍ လင်းစပြုလာသည့်အချိန်၌ ကျွန်ုပ်
တို့သည် ပင်လယ်ပြင်ထဲရှိ ဘေးအန္တရာယ်ထူပြော၍ လူသူနှင့် ကင်းဝေး
သော နေရာတစ်နေရာ၌ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာသော
အရာဝတ္ထုနှစ်ခုကို မြင်နိုင်ကြပေ၏။ ထိုအရာနှစ်ခုအနက် တစ်ခုမှာ ကြီးမား

သော လှိုင်းလုံးကြီးများ၏ဒဏ်ကို တွန်းလှန်ကာ လာနေသော ရွက်လှေ ကလေးတစ်စင်းဖြစ်၍ အတွင်း၌ လူတစ်ယောက်သာ ပါရှိ၏။ ကျန်တစ်ခု မှာကား လှိုင်းလုံးဖွေးဖွေးကြီးများပေါ်တွင် မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်စွာ တည်နေသော ထူးခြားမည်းနက်သည့် သဏ္ဌာန်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပေ၏။

ပင်လယ်ထဲမှ မြင့်မားစွာ ထိုးထွက်နေသည့် ကျောက်တိုင်ကြီး နှစ်တိုင်သည် ၎င်းတို့အကြား၌ တံတားသဖွယ် ကန့်လန့်ဖြတ်သွယ်တန်း နေသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို သယ်ပိုးထမ်းဆောင်ထားလျက်ရှိကြ၏။ အဆိုပါ မတ်စောက်သော သဏ္ဌာန်ကြီး နှစ်ခုသည်ကား ဒေါ်ဗရီ ကျောက်တောင် ညီနောင်များဖြစ်ကြလျက်၊ ကျောက်တိုင်နှစ်တိုင်ကြား၌ လူ၏လက်ဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသကဲ့သို့ မြဲမြံစွာတည်ရှိနေသော အရာမှာမူ ခူရန်ဒီသင်္ဘောပျက်ကြီးပင် ဖြစ်လေတော့၏။

ရာဇဝတ်ကောင်အား ကားစင်တွင်တင်၍ ညည်းပမ်းနှိပ်စက်ထား ဘိသကဲ့သို့ သင်္ဘောပျက်ကြီးအား ခိုင်မြဲစွာညှပ်၍ထားကြသော ကျောက် တောင်ကြီးများကား သာမန်ကြည့်ရုံမျှနှင့်ပင် အသည်းနှလုံး တုန်လှုပ်ဖွယ် ကောင်းလှတော့၏။

ဂီးလီးယတ်သည် ဂန်ဇီကျွန်းထွက် ရုပ်ညိုအင်္ကျီ၊ သိုးမွေးခြေအိတ် ရှည် ဖိနပ်ထူ၊ အိတ်နှစ်ဖက်ပါသော ဘောင်းဘီထူအရှည်ရက်၍ထားသော သဏ္ဌာလပ်ကက်ဦးထုပ်စသည်ဖြင့် သင်္ဘောသား အဝတ်အစားကို ပြည့်စုံ စွာ ဝတ်ဆင်ထား၏။ ထိုကျောက်တောင်ကြီးများကို မှတ်မိသဖြင့် သူသည် ၎င်းတို့ရှိရာသို့ တည်တည်မတ်မတ်ကြီး ဦးတိုက်သွားလေ၏။ ခူရန်ဒီဖြစ်၍ နေပုံမှာ ရေထဲသို့ စူးစူးမြုပ်၍သွားသော သင်္ဘောမျိုးနှင့် လုံးဝဆန့်ကျင်နေ လေ၏။ ယခု သင်္ဘောသည်ကား လေထဲတွင် တွဲရစ်ရစ်ဖြစ်နေသော သင်္ဘောတစ်စင်းဖြစ်နေ၏။ သင်္ဘောပျက်ကို ဆယ်ရမည့်သူတစ်ယောက် အတွက် ဤပြဿနာထက် ရှုပ်ထွေးခက်ခဲသော ပြဿနာမျိုးကား မရှိ တော့ပြီ။

ကျောက်တောင်များအနီးသို့ ဂီးလီးယတ် ရောက်ရှိသောအခါ၌ နေရောင်သည် ကောင်းစွာ ပွင့်လင်းလာပြီဖြစ်လေ၏။ သို့ဖြစ်၍ သူသည် လှေကို ကမ်း၌ ဆိုက်ကပ်ရန် ကြိုးစားလျက်ရှိလေ၏။

ခရီးရက်ရှည်သွားလေ့ရှိသည့်အလျောက် သူတွင် လိုအပ်သော တိုလီမိုလီပစ္စည်းအစုစုတို့သည် အိမ်၌အစဉ်သဖြင့် အရံသင့်ရှိနေတတ်ကြ ၏။ သူယူဆောင်လာခဲ့သော ပစ္စည်းများမှာ ဘီစကွတ်တစ်အိတ်၊ ဂျုံနှင့် လုပ်သော အခြားစားစရာတစ်မျိုး၊ ငါးခြောက်နှင့် အမဲကြပ်တင် တစ်ခြင်း နှင့် ရေအိုးတစ်လုံးအပြင် သိုးမွေးရှပ်ထည်ကြမ်းများ သူ၏ တာပေါလင် အင်္ကျီ၊ မိုးကာအင်္ကျီများနှင့် ညအချိန်၌ သူအင်္ကျီများပေါ်မှ ထပ်၍မြဲလေ့ ရှိသည့် သိုးမွေးရေကြီးတစ်ခုတို့ ပါဝင်သော ပန်းခတ် ပန်းပြောက်များ ပါရှိသည့် နော်ဝေးဂျီယံသေတ္တာကြီးတစ်လုံးပင် ဖြစ်လေ၏။

ဗူဒီလာရူးအိမ်ကြီးမှ ထွက်ခွာလာခဲ့စဉ် သူသည် ထိုပစ္စည်းစုကို ကတိုက်ကရိုက်နှင့် လှေပေါ်သို့ အလျှင်စလို လာခဲ့ရသောကြောင့်၊ သူသည် အခြားလက်နက်ကိရိယာများ မပါဘဲ၊ တူကြီးတစ်လက်၊ သားလှီးစား တစ်စင်း၊ ဆောက်တစ်လက်နှင့် တောင်တက်ကြီးတစ်ချောင်းတို့ကိုသာလျှင် ယူဆောင်ခဲ့လေ၏။ သံချိတ်တစ်ချောင်းနှင့် ထိုကဲ့သို့ ကြိုးလှေကားမျိုး ပါရှိသည့် သင်္ဘောသားကောင်းတစ်ယောက်သည် အကြမ်းတမ်းဆုံးသော နေရာသို့ပင် လွယ်လင့်တကူ တက်ရောက်နိုင်လေသည်။

ထိုပြင် ငါးမျှားချိတ်များ၊ ပိုက်ကွန်များ စသည့် သူ၏ ငါးဖမ်း ကိရိယာ တန်ဆာပလာအားလုံးလည်း လှေထဲ၌ ပါရှိခဲ့လေသေး၏။ အကယ်၍ သူ၏လုပ်ငန်းကို ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ရပါမူ ထိုနေရာ၌ အတန်ကြာနေထိုင်ရန် ရည်သန်ရင်းရှိသဖြင့် သူ၏ ဝါသနာအတိုင်း ထိုပစ္စည်းများကို ယူလာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် လှိုင်းလုံးများ၊ ကျောက် ဆောင်များ၊ မုန်တိုင်းများ ထူထပ်လှသော ထိုနေရာ၌ သူ၏ ငါးဖမ်း ပိုက်ကွန်များမှာ အသုံးဝင်ကောင်းမှပင် ဝင်ပေါ်မိမည်။

ဂီးလီးယတ်သည် ကျောက်ဆောင်များတစ်ဝိုက်တွင် အတန်ကြာမျှ လှည့်ပတ် ကြည့်ရှုစူးစမ်းလျက် ရှိလေ၏။ သို့ရှိစဉ် ပင်လယ်ရေလည်း တဖြည်းဖြည်းကျသွားသဖြင့် သဘာဝသည် သူ့ဘက်မှ ကူညီပေးမ ပေးသကဲ့သို့ ရှိနေ၏။ ဒီရေကျသွားသဖြင့် ရေအံ့လျက်ရှိစဉ် ကျောက်ဆောင် နှစ်ခုအနက် ညီဖြစ်သည့် 'ဒေါ်ပရိကလေး' ၏ အောက်ခြေ၌ ကျောက်စား ပွဲကြီး ၂ ခုသည် တဖြည်းဖြည်း ရေပြင်ထက်မှပေါ်၍ တက်လာတော့၏။ ၎င်းတို့မှာ အောက်မှ "ဒေါက်" များထောက်ထားသကဲ့သို့ ရှိနေလျက်၊ ဒီအတက်အကျကိုလိုက်ကာ မျက်နှာပြင်သည် တစ်ခါတစ်ရံလည်း ကျယ်ပြန့်စွာ ရှိနေတတ်လေသည်။ ကျောက်တောင်နှင့်လည်း အကွာအဝေးချင်း မညီမျှဘဲ ရှိနေ၏။

ထိုကျောက်စားပွဲများ၏ မျက်နှာပြင်သည် ကျောက်တောင် နှစ်လုံးကြား၌ ညပ်လျက်ရှိသော ဒုရန်ဒီ သင်္ဘောအောက်ရှိ နေရာတစ်ခုနှင့် ကျောက်ပန်းဆိုင်သဖွယ် ဖြစ်နေသည့် ကျောက်ဆောင်တစ်ခုဖြင့် ဆက်စပ် လျက်ရှိနေလေသည်။

အချို့နေရာတွင် ပြေပြစ်ညီညာလျက် အချို့နေရာ၌ ဖုတ်စစ်စောင်း ရွဲ့လျက်ရှိသော ထိုကျောက်ဖျာကြီးများရှေ့၌ ဂီးလီးယတ်သည် လှေကို ထိုး၍ ဆိုက်လိုက်လေ၏။ ထိုနေရာမှ အတန်ငယ်မျှ ဆင်ခြေလျှော့ဖြစ် နေရာ ပင်လယ်ရေညီများဖြင့် ထူထပ်စွာ ဖုံးအုပ်လျက်ရှိ၏။ ရေညီများ ကြောင့် ချော်ချွတ်ချွတ်ဖြစ်နေသဖြင့် ဂီးလီးယတ်သည် မိမိ၏ ဖိနပ်များကို ချတ်ပစ်လိုက်ပြီးမှ ကျောက်ဖျာပေါ်သို့ ခုန်ချလိုက်ပြီးလျှင် လှေကို ကျောက်စွန်းတစ်ခု၌ မြဲမြံစွာ ချည်နှောင်ထားလိုက်လေ၏။ ထိုနောက် သူသည် အရောက်နိုင်ဆုံးနေရာအထိ ကျောက်ပန်းဆွဲတလျှောက် တတ် နိုင်သမျှ လျှောက်သွားပြီးလျှင် သင်္ဘောပျက်ကြီး၏ အောက်သို့ရောက်သော အခါ အပေါ်သို့မော့၍ သေချာစွာစစ်ဆေးကြည့်ရှုလေ၏။ ဒုရန်ဒီကား အောက်ခြေလွတ်လျက် ရေမျက်နှာပြင်အထက် ပေနစ်ဆယ်ခန့်မြင့်သော

ကျောက်တောင်နှစ်ခုကြား၌ တိတိကျကျကြီး ညပ်လျက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သင်္ဘောကြီးတစ်စင်းလုံးကို ထိုနေရာအရောက် ပုတ်ခတ်ရိုက်တင် လိုက်သော လှိုင်းလုံးသည် မည်မျှအင်အားကြီးမား ပြင်းထန်ပေလိမ့်မည် နည်း။

သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ ဒေါ်ပရိများကာ ဒုရန်ဒီ၏ ကိုယ်လုံးတစ်ဝက် တစ်ပျက်မျှကိုသာ ညပ်ဆွဲထားခြင်းဖြစ်ပေ၏။ သိမ်းငှက်သည် မိမိ၏ အစာဖြစ်သော ကြက်ကလေး၊ ငှက်ကလေးများကို လက်သဲများဖြင့် ကုပ်ယူ သွားဘိကဲ့သို့ ပြင်းထန်လှသော လေပြင်းမုန်တိုင်းသည်လည်း သင်္ဘော ကြီးအား ရေပြင်မှ လွတ်ထွက်သွားအောင် ဆွဲငင်ယူဆောင်သွား ပြီးလျှင် ကျောက်တောင်ကြီးနှစ်လုံး၏ အကြားသို့ တည့်တည့်မတ်မတ်ကြီး အရှိန် ပြင်းစွာဖြင့် ပစ်သွင်းလိုက်၏။ သို့နှင့် ကိုယ်လုံးမြောက်၍ ပါသွားသော သင်္ဘောကြီးသည် ကျောက်တောင်များ၏ ခါးလယ်တွင် အဆမတန် ကြီးမားလှသော တူကြီးတစ်ချောင်းဖြင့် ရိုက်နှက်၍ သွင်းထားဘိသကဲ့သို့ စွဲစွဲမြဲမြဲကြီး ညပ်၍နေခဲ့လေသည်။

လေပြင်းမုန်တိုင်းနှင့် လှိုင်းလုံးများအကြားတွင် လူးလိမ့်ကာ ဒလကြမ်းပါသွားရသောအရှိန်ကြောင့် ရွက်တိုင်များနှင့် သင်္ဘောရေပိုင်း သည် အပိုင်းပိုင်းအစစပြတ်ကာ ကျိုးပဲ့ပျက်စီးသွားကြကုန်၏။ ပေါက် ကွဲပျက်စီးသွားသော သင်္ဘောကုန်လှောင်ခန်းမှ ရေနစ်သေကြကုန်သော ကျွဲ၊ နွားများ၏ အလောင်းကောင်များသည်လည်း ပင်လယ်ရေပြင်ပေါ်သို့ အနံ့အပြား လွင့်စင်ပြန့်ကြဲလျက် ရှိကြကုန်၏။

ဂီးလီးယတ်သည် လက်ငင်းအခြေအနေကို တိုင်းထွာဆင်ခြင် ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပြီးနောက် သူ့လှေကလေးရှိရာသို့ ပြန်သွားပြီးလျှင် ပါလာ သော ပစ္စည်းများကို အကြီးဆုံးသော ကျောက်ပန်းဆွဲတစ်ခုပေါ်သို့ ပြောင်း ရွှေ့စုစုထားပြီးမှ အထုပ်တစ်ခုပြုလုပ်လျက် သူ၏ တာပေါလင် မီးကာ ရွက်ထည် အင်္ကျီဖြင့် လိပ်လေ၏။ ထိုနောက် ထိုအထုပ်ကြီးကိုစက်သီး

တပ်ဆင်ထားသည့် ကြိုးတစ်ချောင်းတွင် ချိနှောင့်၍ ဒီရေမရောက်နိုင်သော ကျောက်ဆောင်ထိပ်စွန်းတစ်နေရာသို့ ထမ်းရွှေ့ထားခဲ့ပြီးနောက် လေထဲတွင် တွဲရရှိရဖြစ်နေသော သင်္ဘောပျက်နှင့် မျက်နှာပြင်ညီသည့် နေရာသို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင် ကျောက်ကမ္ဘားမှ ကျောက်ချွန်ကျောက်တက်များကို လက်ဖြင့် မြဲမြံစွာ ဆွဲကိုင်ပြီးလျှင် ဖိနပ်မပါသော ခြေထောက်ဖြင့် ကျောက်စွန်းတစ်ခုမှ တစ်ခုသို့ရောက်အောင်နင်းကာ “ဒေါ်ဗရီကလေး” ပေါ်သို့ တက်ရောက်ခဲ့လေ၏။ သင်္ဘောယက်မများနှင့် တညီတည်းရှိသည့် နေရာသို့ ရောက်သည့်အခါ သူသည် သင်္ဘောပျက်ထဲသို့ ခုန်ချလိုက်လေ၏။

သင်္ဘောပျက်တွင်းမှ အခြေအနေကား ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ်ရာ ကောင်းလှပေ၏။ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှသော လှိုင်းလေတို့၏ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်ချေမှုန်းထားသော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကို နေရာတကာ၌ ထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်နိုင်လေ၏။ ရွက်တိုင်လည်း ငုံးတိဖြစ်လျက် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ထက်စပ်၍ အသုံးမပြုနိုင်လောက်အောင် ကျိုးပဲ့ပျက်စီးလျက်ရှိနေ၏။

သင်္ဘောကိုယ်ထည်မှာ လုံးဝအသုံးမဝင်တော့ချေ။ သို့သော် အင်ဂျင်သည်ကား ၎င်း၏ နေရာ၌ပင် အကောင်းပကတိအတိုင်း မချို့မယွင်း ရှိနေသေး၏။ တစ်စပ်တည်း ပြုလုပ်ထားသော သံပြားထူကြီးသည် အင်ဂျင်စက်ယန္တရားကို တစ်စုံတစ်ရာ အထိအခိုက် မရှိရစေအောင် ကာကွယ်ထားခဲ့လေ၏။ သင်္ဘောယက်မများမှ ပျဉ်ချပ်များမှာ အချို့နေရာမှ ကျွတ်ထွက်ကာ ပျောက်ဆုံးလျက်ရှိသော်လည်း အသုံးပြုနိုင်မည့် အခြေအနေကိုကား တွေ့မြင်နိုင်ပေသေး၏။

အင်ဂျင်စက်ကြီး၏ နံဘေး၌ကား ကျောက်ဆူးကြီးသည် မိမိတို့အား ပျက်စီးမည့် ဘေးအန္တရာယ်ကို ခုခံကာကွယ်နေဘိသကဲ့သို့ ဓားဓားမတ်မတ်ရှိနေ၏။ ကျောက်ကြီးကြီးသည်လည်း ကွင်းဆက်များ ကြီးမား

ဆာင့်တင်းလှသဖြင့် အဆက်မပြတ်ဘဲ နဂိုအတိုင်းရှိနေသဖြင့် ဆက်လက်၍ အသုံးပြုကောင်းပြုနိုင်ပေသေး၏။ ဂီးလီးယတ်သည် အဘက်ဘက်မှ လိုနေသော သူဆောင်ရွက်ရမည့် လုပ်ငန်းများအတွက် ဦးခေါင်းရှုပ်လျက်ရှိလေ၏။ အရေးကြီးဆုံးအချက်မှာ သူ့ရွက်လှေအတွက် ဘေးရန်ကင်းသော ဆိပ်ကမ်းတစ်ခုရရှိဖြစ်၍ နောက် ဒုတိယအချက်မှာ သူ့အတွက် ခိုလှုံရန် နေရာတစ်ခု ရှာဖွေရေးပင် ဖြစ်လေသည်။

နာမည်ကြီးလှသော “ဒေါ်ဗရီ” တောင် ညီနောင်ကား စင်စစ်အားဖြင့် တစ်တောင်နှင့်တစ်တောင် ထိလှစမန်း ပူးကပ်ကာ ပင်လယ်ရေပြင်မှ တည့်တည့်မတ်မတ်ကြီး ထိုးထွက်နေကြသော အဆမတန် ကြီးမားလှသည့် ကျောက်တက်ကြီးနှစ်ခုမျှသာဖြစ်၏။ ပြင်းထန်သော လေမုန်တိုင်းက ခူရန်ဒီအား အလိုက်သင့် ဝင်အောင် ပစ်သွင်းထားခဲ့သော လမ်းကြားကလေးသည်လည်း ထိုကျောက်တက်ကြီးနှစ်ခု၏ အကြားမှ လမ်းကလေးပင် ဖြစ်လေသည်။

ဂီးလီးယတ်သည် ဒေါ်ဗရီ ကျောက်ဆောင်စုများ၌ ပါဝင်သည့် ရေအောက်ကျောက်ဆောင်များနှင့်တကွ ၎င်းတို့တည်နေပုံကိုပါ အတော်အတန် သိရှိခေါက်မိသူဖြစ်၏။ ကျဆင်းသွားသော ဒီရေကြောင့် ရှေ့သန္တာ ကျောက်တန်းဆီမှ ရေပေါ်သို့ ထိုးထွက်လျက်ရှိသော ကျောက်အစွန်းအတက်များသည် “လူကျောက်ဆောင်” ၏ ကျောက်နံရံအောက်သို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင် ကျယ်ပြန့်ကာ နံရံများပတ်ဝန်းကျင် ကာထားသည့် ချောင်းကလေးသဖွယ် ဖြစ်နေ၏။ သို့ဖြစ်ရကား ထိုနေရာကလေးမှာ လေးဘက်လေးတန်မှ ကျောက်နံရံများ ပတ်လည်ဝိုင်းနေသည့် ရေလက်ကြားကလေးနှင့် တူလှ၏။ ထိုနေရာကလေးပင်လျှင် ဘေးအန္တရာယ်ကင်းရှင်းစွာ အသုံးပြုနိုင်သည့် ဆိပ်ကမ်းကောင်းတစ်ခုဖြစ်လေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ဂီးလီးယတ်သည် အပေါ်မှ ဆင်းသက်ခဲ့ပြီးနောက် မိမိ၏ ဖိနပ်များကို ပြန်၍ ဝတ်ဆင်ပြီးလျှင် လှေကြီးကိုဖြုတ်ကာ ကမ်းမှ ခွာခဲ့လေ

၏။ သူသည် လှော်တက်များကို အသုံးပြုကာ ကျောက်ဆောင် နံဘေးမှ လှည့်လာခဲ့လေ၏။

လူကျောက်ဆောင်ကြီးသို့ ရောက်သောအခါ သူသည် အဆိုပါ ရေငြိမ်သက်သော ပင်လယ်ပြင်၌ လှိုင်းအိကလေးများ ထနေသော လမ်းကြောင်းကလေးမှာ သာမန်လူတစ်ယောက်အဖို့ သိသာနိုင်ဖွယ်ရာအကြောင်း မရှိသော်လည်း ကျွမ်းကျင်ပြီးသော သင်္ဘောသားတစ်ယောက်အဖို့ကား လွယ်ကူစွာ သိမြင်နိုင်လေသည်။ ဂီးလီးယတ်သည် ရေအောက်မှ မမြင်နိုင်သော ခရီးလမ်းကြောင်းကို အတန်ကြာမျှ လေ့လာစုံစမ်းပြီးနောက် ပုံကိုကောင်းစွာကိုင်ကာ ရေလက်ကြားကလေးထဲသို့ ကျင်လည်စွာ ဝင်ရောက်သွားလေတော့၏။

သူသည် အော်ဟစ်ကြည့်သေး၏။ ထိုအခါ ကောင်းမွန်စွာ ပြန်လည်လာသော ပဲ့တင်သံများကို ကြားရ၏။ ရွက်လှေကလေးကား မည်မျှလောက်ပင် အနှောင့်အယှက်ပေးသော မည်သည့်ရာသီဥတု၏ ဘေးရန်ကိုမဆို လုံခြုံစွာ စိတ်ကျရပေပြီ။

ဂီးလီးယတ်သည် လှေကို “လူ” ကျောက်ဆောင်ကြီးနှင့် တတ်နိုင်သမျှ နီးကပ်စွာ ထားလေ၏။ သို့ရာတွင် ကျောက်ဆောင်နှင့် ရိုက်ခတ်မည့်ဘေးမှ လွတ်ကင်းစေရန် ခပ်လှမ်းလှမ်းခွာ၍ထားရန်ကိုမူ သူသတိမမေ့ခဲ့ပေ။ လှေကလေးထားရန် လုံခြုံမည်နေရာ၌ သူသည် ကျောက်ဆူးနှစ်ခုကို ခိုင်ခန့်စွာ ချထားခဲ့၏။ ပြဿနာတစ်ခုကား ရှင်းလင်းသွားလေပြီ။ နောက်တစ်ခုသာ ကျန်တော့၏။ သူကိုယ်တိုင် မည်သည့်နေရာ၌ ခိုလှုံနားနေရပါမည်နည်း။

သူသည် လှေထဲ၌လည်းကောင်း၊ “လူ” ကျောက်ဆောင်ပေါ်၌ သော်လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် သင်္ဘောပျက်ထဲ၌သော်လည်းကောင်း၊ နေထိုင်ရန်ကိုမူ လက်လျှော့ခဲ့ရတော့၏။ အနီးအနားရှိ ကျောက်ဆောင်များ ပေါ်၌လည်း မယ်မယ်ရရ နေထိုင်အိပ်စက်ရန်ဟူ၍ နေရာမရှိချေ။ သို့နှင့်

“ဒေါ်ဗရီ” ကျောက်ဆောင် ညီနောင်တို့မှတစ်ပါး စဉ်းစားရန် မကျန်ရှိတော့ချေ။

အောက်မှနေ၍ မျှော်မှန်းရမ်းဆကြည့်မည်ဆိုလျှင် “ဒေါ်ဗရီကြီး”၏ ထိပ်ဖျား၌ ကျောက်ပျဉ်ကဲ့သို့ ညီညာသော နေရာတစ်ခုရှိမည်ဟု ထင်မှတ်ရ၏။ ထိုနေရာ၌ လူတစ်ယောက် ဝင်ရောက်ခိုလှုံနိုင်မည် ဂူပေါက်တစ်ခုပင်ရှိကောင်း ရှိနေပေမည်။ သို့သော် သူသည် ထိုကျောက်ပျဉ်မြင့်ကြီးသို့ ရောက်အောင် မည်ကဲ့သို့ တက်ရောက်ရပါမည်နည်း။ ကျောက်စရစ်ခဲကဲ့သို့ ချောမွေ့ပြောင်လက်လျက်ရှိသော ကမ္ဘားယံကြီးကို မည်ကဲ့သို့ တတ်စွမ်းနိုင်ပါမည်နည်း။ ကျောက်ကုန်းမြင့်မှာ သင်္ဘောပျက်ကြီး၏ ကုန်းပတ်အထက် အနည်းဆုံး ပေသုံးဆယ်ခန့်မျှ မြင့်သေး၏။

ထိုနောက် ဂီးလီးယတ်သည် သူ၏ လက်သမားသေတ္တာထဲမှ ချိတ်များပါသော ကြိုးကိုထုတ်ယူပြီးလျှင် သူ၏ ခါးမှ ကျောက်ဆူးကလေးတွင် ချိတ်ကာ “ဒေါ်ဗရီကလေး” ပေါ်သို့ တက်ရောက်ရန် ပြင်ဆင်လေ၏။ တက်ရသည်မှာ တက်၍နေရင်း တဖြည်းဖြည်း ခက်၍ ခက်၍ လာ၏။ သတိမေ့ပြီးလျှင် သူ၏ ဖိနပ်ကို ချွတ်မပစ်ခဲ့မိခြင်းအတွက်လည်း ဒုက္ခတစ်မျိုး ပို၍နေတော့၏။ သို့စေကာမူ သူသည် လုံ့လကိုမလျှော့ဘဲ ဇွန်ပကြီးစွာဖြင့် အားကြိုးမာန်တက် တက်လေရာ နောက်ဆုံး၌ လိုသည့် နေရာသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့လေ၏။ ဘေးရန်ကင်းစွာဖြင့် ထိုနေရာသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီးနောက် ဂီးလီးယတ်သည် မားမားရပ်ကာ ဘေးပတ်လည်သို့ ကြည့်ရှုလိုက်ရာတွင် သူ့အဖို့ ခြေ ၂ ဖက် ချလောက်ရှုံ့ပင် အနိုင်နိုင်ကျယ်ဝန်းသော နေရာကလေးကိုသာ တွေ့မြင်ရလေ၏။ ထိုနေရာ၌ အိပ်စက်နေထိုင်ရန်ကား မဖြစ်နိုင်ပေ။

ဒေါ်ဗရီကလေးသည် ဒေါ်ဗရီကြီးဘက်သို့ အနည်းငယ် ခပ်စောင်းစောင်းရှိနေသဖြင့် အဝေးမှနေ၍ ကြည့်လိုက်ပါက ညီတော်က နေထိုင်တော်ကျောက်ဆောင်ကြီးအား အရိုအသေပြုနေသကဲ့သို့ ထင်တတ်ရလေရာ

ကျောက်တောင်နှစ်တောင်ကြားမှ အကျယ်အဝန်းသည်လည်း အမြင့်ဆုံးသော တောင်ထိပ်နေရာများတွင် တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် (၉) ပေ (၁၀) ပေမျှသာ ကွာလှမ်းပေ၏။

သို့နှင့် တစ်ဖက်သော ကျောက်တောင်ထိပ်မှ အခြားကျောက်တောင်ထိပ်သို့ ဖြတ်ကူးရမည်ဖြစ်ရာ သူ့စွန့်စားရမည့်အလုပ်မှာ အသည်းနှလုံး တုန်လှုပ်ဖွယ် ကောင်းလှတော့၏။ ထို ၉ ပေ ၁၀ ပေခန့်မျှ ကွာဝေးသည့် ကျောက်တောင် နှစ်တောင်ကြားမှ လဟာပြင်ကို ကြိုးတပ်ထားသော ကျောက်ဆူးကလေးဖြင့် ချိတ်၍ လွှဲကူးခုန်ကျော်ရမည် ဖြစ်လေသည်။ ပြုလုပ်ရန်မဆိုထားဘိ၊ သာမန်လူတစ်ယောက်သည် စိတ်ကူးမျှပင် ထည့်ဝံ့မည်မဟုတ်ချေ။

ပထမအကြိမ်တွင် မချိတ်မိဘဲ လွတ်ထွက်သွားသဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ ဒုတိယအကြိမ်၌ ချိတ်မိသော်လည်း ကောင်းစွာမမြဲသဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ လက်လျှော့လိုက်ရပြီးနောက် တတိယအကြိမ်သို့ရောက်မှသာ ကျောက်စွန်းကြီး၏ တစ်နေရာကို မြဲမြံစွာချိတ်တွယ်မိလေသည်။ ဂီးလီးယတ်သည် ကြိုးခိုင်မခိုင်ကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မံစစ်ဆေးကြည့်သွား၏။ ကျောက်ဆူးကြီးကား စိတ်ချလောက်အောင် ခိုင်မြဲ၍နေပေပြီ။

ထိုနောက် ဂီးလီးယတ်သည် သူ၏ ဘယ်ဘက်လက်ကို လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည်ဖြင့် ရစ်ပတ်စည်းနှောင်လိုက်ပြီးလျှင် ကွင်းပြုလုပ်ထားသော ကြိုးကို ဆုပ်ကိုင်သော ညာဘက်လက်ပေါ်သို့ ထိုလက်ဖြင့်အုပ်၍ ကိုင်ထားလေ၏။ ထိုနောက် သူသည် ခြေတစ်ဖက်ကိုဆန့်တန်းလျက် ကြိုးလိမ်၍ မသွားစေရန် ကျန်ခြေတစ်ဖက်ဖြင့် ကျောက်တောင်နံရံကို ခပ်ပြင်းပြင်းကလေး ဆောင့်၍ကန်လိုက်ပြီးလျှင် သူ့ကိုယ်ကို ဒေါ်ဗရီ ကလေးထိပ်မှ ဒေါ်ဗရီကြီး၏ တိပ်မျက်နှာပြင်သို့ရောက်အောင် လွှဲပစ်လိုက်လေ၏။

လှုပ်ရှားမှုဒဏ်မှာ ပြင်းထန်လှသဖြင့် ပြန်၍ကန်သောအရှိန်မှာ ရုတ်တရက် မပြေနိုင်သေးဘဲရှိနေ၏။ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်၍ထားသော

လက်များသည် ကျောက်နံရံနှင့် ထိခိုက်ရဖန်များသဖြင့်လည်း ရစ်ပတ်ထားသော လက်ကိုင်ပဝါမှာ ပြေထွက်သွားပြီးလျှင် လက်များမှာ ပွန်းပဲ့ကုန်ကြလေ၏။ စင်စစ်အားဖြင့် ခြေမ ကျိုးပဲ့သွားမည့်ဘေးမှ သိသိကလေးမျှ လွတ်ကင်းသွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဂီးလီးယတ်သည် တွဲရဲရဲခိုကာ ဦးခေါင်းထဲမှ မိုက်ခနဲ ဖြစ်၍ သွားသေး၏။ သို့သော် ကြိုးစကိုမူ လက်မှလွတ်ထွက်မသွားအောင် အတော်ပင် တောင့်၍ထားလိုက်ရလေသည်။ အနည်းငယ်မျှသာ အားလျှော့၍ ပေးလိုက်ပါက ကျောက်တောင်ထိပ်မှ ရေပြင်ပေါ်ရှိ ကျောက်ဆောင်များပေါ်သို့ ဦးစိုက်ကျကာ အရိုးနှင့်အသား ခွဲခြား၍ သိကောင်းမှ သိပေတော့မည်။ ဂီးလီးယတ်ကား မိမိလက်ဆုပ်တွင်းမှ ကြိုးစကို မလွတ်အောင် ကျင်လည်စွာ ထိန်း၍ ထားနိုင်ခဲ့လေသည်။ သို့ရှိနေပြီးနောက် အတန်ကလေးကြာမှ သူသည် ကြိုးစကို ခြေဖြင့် လှမ်း၍ ဖမ်းယူနိုင်တော့၏။ သတိကောင်းစွာ ရလာ၍ မိမိကိုယ်ကို မိမိ ကောင်းစွာထိန်းနိုင်သောအခါ လက်နှစ်ဖက်နည်းတူ ကြိုးစကို ခြေများဖြင့် ကောင်းစွာညှပ်၍ ဖမ်းယူနိုင်လေသည်။

ထိုနောက် သူသည် အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်မိလိုက်၏။ အလွန်တရာ မြင့်မားသောနေရာများတွင် သူ့အား အခါပေါင်းများစွာ အသုံးတော်ခံခဲ့ဖူးသဖြင့် သူသည် ကြိုးအရှည်အတိုအတွက် ကြောင့်ကြစိုးရိမ်ခြင်း မရှိတော့ချေ။ အမှန်အားဖြင့်လည်း ကြိုးစသည် ဒုရန်ဒီ၏ ကုန်းပတ်ပေါ်၌ ပုံကျ၍ပင် နေပေ၏။ ပြန်၍ ဆင်းနိုင်ကြောင်း သေချာပြုဖြစ်သဖြင့် သူသည် တောင်ကမ်းပါးကို ခြေဖြင့်ကန်ကာ ကြိုးကို လက်ဖြင့် ဆွဲတက်သွားလေရာ၊ မကြာမီ ကျောက်တောင်ထိပ်သို့ ချောမောစွာ ရောက်ရှိသွားလေ၏။ ဂီးလီးယတ်ကား ထိုနေရာကို အတော်ပင် ကျေနပ်မိလေ၏။ သူသည် သဘောပျက်ပေါ်သို့ အခါမရွေး ဆင်းသက်နိုင်ပေပြီ။ ဒေါ်ဗရီကြီးကား သူ၏ နေထိုင်ရန် နေရာဖြစ်၍ ဒုရန်ဒီကား သူ၏ အလုပ်ရှိဖြစ်

တော့၏။ ကြီးဖြင့်လည်း ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ လွယ်လင့်တကူ ကောင်းစွာ ဆင်းနိုင် တက်နိုင်ပေ၏။

ပထမ ရက်သတ္တပတ်အတွင်း၌ ဂီးလီးယတ်အလုပ်လုပ်နေပုံကို အကယ်၍ တစ်စုံတစ်ယောက် တွေ့မြင်သွားမည်ဆိုပါက သူ၏ လုပ်ငန်းကို ခန့်မှန်းနိုင်ရန် အတော်ပင် ဦးနှောက်ရှုပ်ပေလိမ့်မည်။ ကမ်းသို့ တဝန်းဝန်း ရိုက်ခတ်လျက်ရှိသော လှိုင်းလုံးကြီးများအကြား၌ သူသည် အလုပ်ရှုပ်လျက် ရှိလေရာ ခုရန်ဒီကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဒေါ်ဗရီညီနောင်တို့ကိုသော်လည်းကောင်း၊ လုံးဝ ဂရုမမူတော့သကဲ့သို့ ရှိနေပုံရလေ၏။ ဂီးလီးယတ်ကား ကမ်းပေါ်သို့ လှိုင်းပုတ်၍တင်လာသော သင်္ဘောပျက်မှ အပိုင်းအစ ဟူသမျှ တို့ကို ရနိုင်သမျှ ဆယ်ယူလျက်ရှိလေ၏။ ကျောက်တုံးတစ်တုံးမှ တစ်တုံးသို့ ခန့်လွှားဖြတ်ကျော်ကာ ပင်လယ်ပြင်မှ ထိုးတင်လိုက်သော အရာ မှန်သမျှကို ကောက်ယူသိမ်းဆည်းလေ၏။ ၎င်းတို့မှာ စုတ်ပြတ်နေသော ရွက်များ၊ သံတိုင်သံစများ၊ မှန်ကူကွက်အပိုင်းအပြတ်များ၊ ပျဉ်တို ပျဉ်စများ၊ ကျိုးပျက်နေသည့် ထုပ်၊ လျှောက်၊ ဒိုင်၊ မြား၊ ယက်မများ နှင့် သံကြိုး၊ စက်သီးစသည်တို့ဖြစ်ကြလေသည်။

အဆိုပါ ရက်သတ္တပတ်ဆုံးသောအခါ သူသည် စုဆောင်းရရှိသမျှ သော အတိုအထွာ အပိုင်းအစများကို လုံခြုံသော ကျောက်ဆောင်အကြား တစ်နေရာ၌ သူနေရာနှင့်သူ အစီအစဉ်နှင့် ထားရှိလေ၏။ သို့ဖြင့် သင်္ဘော ပျက်ကြီးတစ်ခုလုံးကို သူအပိုင်းသူ အတန်းလိုက် အတန်းလိုက် ခွဲခြားကာ နေရာချထားပြီးလေပြီ။

ဂီးလီးယတ်သည် အမြဲတမ်း နံနက်အာရုံတက်မှစ၍ အလုပ်လုပ် နေလေ့ရှိတော့၏။ သူသည် အိပ်ချိန်မှလွဲ၍ အနည်းငယ်မျှပင် အနားယူခြင်း မရှိခဲ့ချေ။ သူအလုပ် လုပ်ကိုင်နေစဉ် ပင်လယ်ငှက်ရိုင်းများသည် သူ့အား စောင့်ကြည့်ကာ ထိုမှ ဤမှ လူးလာပျံသန်း၍ နေတတ်ကြလေ၏။

သို့နှင့် တဝန်းဝန်း တိုက်ခတ်လျက်ရှိသော လှိုင်းလုံးများ၊ တဝီဝီ

အော်မြည်၍လာသော မုန်တိုင်းများ၊ တကြည်ကြည်မြည်ကာ သူ၏ ဦးခေါင်းပေါ်မှ လူးလာပျံသန်းနေကြသော ပင်လယ်ငှက်ကလေးများ စသည် အဏ္ဏဝါပြင်ကျယ် ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာကြီး၏ သဘာဝကို အဖော်ပြု ကာ ဇွန်ပဲကောင်းလှ၍ စွမ်းရည်သတ္တိ အရာတွင် ရှာမှရှားသော “ဂီးလီးယတ်”သည် တစ်ကိုယ်တည်း အလုပ်လုပ်လျက်ရှိလေ၏။ သူသည် မည်သည့် ဆားအန္တရာယ်ကိုမျှ မကြောက် မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုမထား အလုပ်၌သာ စိတ်ဝင်စားကာ ကမ္ဘာကြီးကိုပင် မေ့လျော့နေဘိသကဲ့သို့ ရှိနေတော့၏။

လူကျောက်ဆောင်ကြီး၏ ရေလက်ကြားကလေးထဲ၌ ဘေးရန် ကင်းစွာ ကျောက်ချထားသော လှေကလေးနှင့်လည်း ဂီးလီးယတ်သည် အစဉ်မပြတ် အသုံးပြု၍ နေရလေ၏။ သူသည် လှေကလေးရှိရာသို့ မကြာခဏ သွားရောက်ကာ လှေကလေး၏ အစိတ်အပိုင်းပေါင်း မြောက် များစွာကို တိုင်းထွာရာ၌ အထူးသဖြင့် လှေ၏ ခါးလယ်ကို သေချာစွာ တိုင်းထွာခဲ့လေ၏။ ထိုနောက် ခုရန်ဒီသို့ ပြန်လာခဲ့ပြီးလျှင် အင်ဂျင်စက် ခန်း၏ ကြမ်းပြင်ကို ကန့်လန့်ဖြတ် တိုင်းထွာပြန်၏။ ထိုအခါ ယက်မများ မပါသော ထိုအကျယ်အဝန်းမှာ သူ့ရွက်လှေကလေး၏ အကျယ်ဆုံးသော အပိုင်းထက် နှစ်ပေခန့် လျော့နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ သင်္ဘောအင်ဂျင်စက်ကို ရွက်လှေပေါ်သို့ တင်ယူ၍မသွားနိုင်စရာ အကြောင်း မရှိချေ။

သို့သော် ထိုနေရာသို့ အင်ဂျင်ကြီးသည် မည်ကဲ့သို့ ရောက်ရှိနိုင်ပါ မည်နည်း။

ထိုကဲ့သို့သော ရာသီတုမျိုး၌ စိတ်ရှူးပေါက်၍ ဂီးလီးယတ် လုပ် ကိုင်နေသော နေရာအနီးသို့ အမှတ်မထင် ရောက်ရှိလာသော တံငါသည် တစ်ဦးဦးသည် ကျောက်တောင်နှစ်တောင်အကြားသို့ တစ်ချက်မျှ လွှမ်း၍ ကြည့်မိရုံမျှနှင့် ခဲခဲယဉ်းယဉ်းရှိလှသော သူ၏ အလုပ်အတွက် ငွေကိုပင် ပြန်၍အမ်းချင်စိတ် ပေါ်၍လာပေလိမ့်ဦးမည်။

သူ့မျက်စိရှေ့တွင် တွေ့မြင်ကြရမည့် အရာများမှာ ဒေါ်ဗရီတစ်ခုမှ တစ်ခုသို့ ကန်လန်ဖြစ်၍ အကွာအဝေးညီမျှစွာ တည်နေသည့် ခိုင်ခံ့သော ယက်မကြီးလေးချောင်းဖြစ်လျက် ကျောက်တောင်အတွင်းသို့ အားစိုက် လျှိုသွင်းထားခြင်းကြောင့် ခိုင်ခံ့မြဲမြံစွာ တည်ရှိလေ၏။ ထိုယက်မကြီး လေးချောင်း၌ စက်သီးလေးစုံကိုလည်း တပ်ဆင်၍ထားသေး၏။ အောက် ၌မူ ထုထည်ကြီးမားလှသော ဒူရန်ဒီ ကိုယ်ထည်ကြီးသည် လေဟာပြင်ထဲ၌ ကြီးများဖြင့်ဆိုင်၍ ဆွဲထားဘိသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။

သို့ဖြစ်စေကာမူ ဆွဲ၍ကား မထားရသေးပေ။ ကန်လန်ဖြတ် ယက်မ ကြီးများအောက်ရှိ ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် လက်ယာဘက်၌ လေးပေါက်၊ လက်ဝဲဘက်၌ လေးပေါက်၊ အားလုံး အပေါက်ကြီး (၈)ပေါက်ကို တည့်မတ်စွာ ဖောက်လုပ်ထား၏။ အခြားအပေါက် ရှစ်ပေါက်ကိုလည်း ထိုနည်းတူပင် အောက်သင်္ဘောရာထဲ၌ ဖောက်လုပ်ထား၏။ စက်သီး လေးလုံးမှ ဖြောင့်တန်းစွာ ဆင်းသက်လာသော ကြေးနန်းကြိုးကြီးများသည် ကုန်းပတ်မှတစ်ဆင့် သင်္ဘောရာအတွင်းသို့ ဖြတ်သန်း၍ အင်ဂျင်အောက်မှ လျှိုပြီးလျှင် သင်္ဘောအတွင်းသို့ အခြားတစ်ဖက်ရှိ အပေါက်များမှ ပြန်ဝင် လာခဲ့ပြီးနောက် ကုန်းပတ်မှတစ်ဆင့် အပေါ်သို့ ပြန်တက်သွားလျက် ယက်မများတွင် ရစ်သိုင်းလျက်သား ရှိနေလေသည်။

ထိုနေရာ၌ အားလုံးသော ကြိုးများကို တစုတရုံးတည်း စုပေါင်း၍ သိမ်းထားသော တစ်ပင်တိုင်ရွက်သင်္ဘောများ၌ အသုံးပြုသည့် စက်သီးကြီး တစ်မျိုးကို တစ်ချောင်းတည်းသော ကြေးနန်းကြိုးကြီး၌ ခိုင်ခံ့စွာ ချည်နှောင် ထားလျက်ရှိလေရာ လက်တစ်ဖက်တည်းနှင့်ပင် လိုသလို စိမ့်နိုင်လေ၏။ အဆိုပါတစ်ချောင်းတည်းသော ကြေးနန်းကြိုးကြီးသည် သံဂေါက်ကြီးတစ်ခု ပေါ်မှကောက်၍ ဒက်အိုင်ခေါ် အပေါက်သုံးပေါက်ပါရှိသော ပင်မကဏ္ဍိုင် ဖြစ်သည့် စက်သီးကြီးကိုလျှိုဖြတ်ကာ၊ ၎င်းကို ထိန်းထားလေသည်။ သင်္ဘောခေါင်းတိုင်ထိပ်ဖျားသည်ကား အလယ်ယက်မကြီး နှစ်ခုအကြားမှ

ထိုးထွက်လျက်ရှိလေ၏။ မည်သို့ပင် ကြံ့ရသည်ဖြစ်စေ ဂီးလီးယတ်ကား သူ့ကိုယ်ကိုသူ ယုံကြည်ကိုးစားပြီးဖြစ်လေသည်။ ရွက်လှေနှံရုံအတွင်း၌ ဆန်မဆန် တိုင်းထွာသည့်နေ့ကလည်း နံရံတစ်ဖက် တစ်ချက်စီ၌ ရှိနေကြ သော သံကွင်းကြီးနှစ်စုံသည် ဒူရန်ဒီပေါ်၌ ခေါင်းတိုင်ကြီးမှ သံကြိုးကြီး လေးချောင်းနှင့် ဆက်သွယ်ချည်နှောင်ထားသော သံကွင်းကြီး လေးကွင်းနှင့် အကွာအဝေးချင်း ကိုက်ညီလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရှိရခြင်းအားဖြင့် သူသည် အောင်မြင်မှုအတွက် ကောင်းစွာစိတ်ချ ယုံကြည်ပြီးဖြစ်လေသည်။

သို့ရာတွင် ထိုလုပ်ငန်းအားလုံးတို့ကို စွန့်စားလုပ်ကိုင်နေရသူ၏ အခြေအနေကား တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ဆိုးဝါးလာခဲ့လေ ၏။ တစ်ဖက်မှ ဆင်းရဲပင်ပမ်းခြင်းနှင့် တစ်ဖက်မှ အားအင်ကုန်ခမ်း နှမ်းနယ်ခြင်းတို့သည် သူ့အား တစ်စထက်တစ်စ ဖိစီးနှိပ်စက်၍ လာကြ ကုန်၏။ သို့နှင့် ဂီးလီးယတ်မှာ အစားမမှန် အအိပ်မမှန်ဖြစ်၍ အသား အရေများ လျော့ပါးကာ အတော်ပင် “ကျ”၍ သွားခဲ့လေပြီ။

သူ၏ ဆံပင်များနှင့် မုတ်ဆိတ်မွေးများသည် များစွာပင် ရှည်လျား လျက် အဝတ်အကောင်းဟူ၍လည်း ရှုပ်အင်္ကျီတစ်ထည်သာလျှင် ကျန်ရှိ တော့၏။ ဖိနပ်တစ်ဖက်မှာ လေတိုက်ရာတွင် လွင့်စင်ပါသွား၍ ကျန် တစ်ဖက်မှာ ဒီရောဂါ ဝါးမျိုးသွားသဖြင့် သူသည် ဖိနပ်မပါ ဗလာခြေဖဝါး ဖြင့်သာ သွားလာနေရပေ၏။ ထိုမှတစ်ပါး ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်း၊ ရေငတ်ခြင်းနှင့် ရာသီတု၏ အအေးဒဏ်တို့ကိုလည်း အမြဲတစေ ခံစား၍ နေရပေသေး၏။ အနည်းငယ်ကျန်ရှိသော ဘီစကွတ်မုန့်ကြမ်းများကိုပင် ဥအောင်နှစ်မြှုပ်စားရန် ရေမရှိသဖြင့် သွားဖြင့် ကိုက်ဖဲဝါးမျှ စားသောက် ရလေ၏။ သို့ဖြင့် သူ၏ စွမ်းအားသတ္တိတို့သည် တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ဆုတ်ယုတ်လျော့ပါး၍ လာခဲ့လေတော့၏။

စားစရာမည်သို့ ရရှိနိုင်မည်ဟူသော အကြောင်းမှာ ပြဿနာတစ်ခု ဖြစ်နေသည့်နည်းတူ သောက်ရေကိုလည်း မည်သို့ရနိုင်မည်၊ မည်သို့

အိပ်စက်နားနေရမည် စသည်တို့သည်လည်း ပြဿနာတစ်ခု ဖြစ်နေပေ၏။ ကံအားလျော်စွာ ကျောက်ပုဇွန် သို့မဟုတ် ကဏန်းတစ်ကောင်တလေကို တွေ့ရှိပါက သူသည် ဝမ်းမီးကို ငြိမ်းအောင် ငြိမ်းခွင့်ရတတ်ပေ၏။ ကျောက်စွန်း ကျောက်တက်တစ်ခုခုပေါ်သို့ ဆင်းသက်လာသည့် ငှက်ကလေးတစ်ကောင်ကောင်းအား တွေ့မြင်မိသဖြင့် ထိုကျောက်ဆောင်ထိပ်သို့ လိုက်ပါတက်သွားပါကလည်း ကံထောက်မပါက ကြည်လည်အေးမြသော ရေကောင်းရေသန့် အနည်းငယ်မျှကို တွေ့ရှိ ရတတ်ပေသေး၏။ သူသည် ထိုရေကလေးကို ငှက်ကလေးနောက်မှ သောက်လျှင် ရံဖန်ရံခါ ငှက်ကလေးနှင့်အတူ သောက်တတ်လေ၏။

ဇင်ရော်များနှင့် ပင်လယ်သိမ်းငှက်များသည် သူနှင့် တဖြည်းဖြည်း အကျွမ်းဝင် ယဉ်ပါးလာကြသဖြင့် အနီးသို့ သူချဉ်းကပ်လာသည့် အခါများ၌ပင် အဝေးသို့ ပျံသန်းသွားခြင်းမရှိကြတော့ချေ။ ယဉ်ပါး၍ နေကြကုန်လေပြီ။ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း မည်မျှပင်အငမ်းမရ ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေစေကာမူ ထိုငှက်ကလေးများကို ဖမ်းဆီးစားသောက်ရန်ကား မည်သည့်အခါကမျှ စိတ်ကူးမထည့်ခဲ့ချေ။ ငှက်များနှင့်ပတ်သက်၍ သူတွင် အယူဝါဒတစ်မျိုးရှိကြောင်းကိုလည်း တစ်ဖက်သူများ သတိရရှိပေလိမ့်မည်။ စင်စစ်အားဖြင့် သူတွင် ဆံပင်ဖုတ်သိုက်၊ မုတ်ဆိတ်မွေးဗလပြစ်နှင့် ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါပြောင်းလဲကာ လူ၏သဏ္ဌာန် ကွယ်ပျောက်လျက် တောရိုင်း တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်သဏ္ဌာန် ပေါက်နေသဖြင့်လည်း သူ့အား ငှက်များက မကြောက်မရွံ့ဘဲ အနီးသို့ ကပ်ငုံကြဟန်တူလေသည်။

စင်စစ်ဆိုသော် ထိုငှက်များသည် ဂီးလီးယတ်နှင့် ဆင်းရဲအတူ ချမ်းသာအမျှ အေးတူ ပူအမျှရှိနေကြသော အဆွေခင်ပွန်းကောင်းများ ဖြစ်နေကြပေ၏။ သူတွင် စားသောက်စရာရှိသမျှ ကာလပတ်လုံး သူသည် ငှက်ကလေးများအား သူပြုစု လုပ်ခဲ့သော မုန့်များမှ ဖွဲ့ကွဲကာ ကျွေးမွေးခြင်း ပြုပေ၏။ ငှက်ကလေးများကလည်း အတုံ့အလှည့်ဆိုသကဲ့သို့ သူ့အား

သောက်ရေရှိနိုင်သော ကျောက်ခွက်ကလေးများကို ညွှန်ပြပေးတတ်ပေ၏။

သို့နှင့် စိတ်နှောင့်ကြံယှဉ် ပြုလုပ်ခဲ့သော ဂီးလီးယတ်သည် သူ့မျှော်လင့်လက္ခဏာနှင့်သည်ထက်ပင် ဆိုးရွားပြီး ဖွယ်ကောင်းလှသော အခြေအနေနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ရ၏။ ထိုပြင် သူသည် “အကြံတူရန်သူ” ဆိုသကဲ့သို့ ဖြစ်နေမည်တို့ ခန့်မှန်းသောကြောင့်လည်း အကူအညီဟူ၍ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမျှ ခေါ်၍မလာခဲ့ပေ။ ဆားအဖွဲ့ရာယ်အပေါင်း ပတ်ချားပိုင်းနေသည့်အလည်၌ လူသူလေးပါး မသိဘဲ စွန့်စားရသော အလုပ်တွင် ငတ်မွတ်ခြင်း၊ ဖျားနာခြင်း၊ ကိုယ်လုံးတည်းရှိနေခြင်း၊ အင်အား လျော့ပါးခြင်း၊ စသည်တို့ကလည်း နုရာဝဲစွဲသကဲ့သို့ ထပ်လောင်း ဆင့်ကဲ၍ နေသေး၏။

သို့သော် ထိုဒုက္ခဆင်းရဲမှန်သမျှတို့သည်ကား “ဘယ်သူမပြု၊ မိမိမျှ” ပင် ဖြစ်ပေတော့သတည်း။

အခန်း (၉)

သို့နှင့် ဧပြီလ၏ နောက်ဆုံးနေ့သို့မဟုတ် မေလ၏ ပထမဆုံးနေ့သို့ နောက်ဆုံးရောက်ရှိလာတော့၏။ ဂီးလီးယတ်၏ လုပ်ငန်းကိစ္စမှာ အစစအရာရာတွင် အရံသင့်ရှိနေကြလေပြီ။

အင်ဂျင်စက်ခန်းသည် စက်သီးများမှ တစ်ဖက်တစ်ချက် လေးချောင်းစီကျနေသော ကြေးနန်းကြီးကြီး ရှစ်ချောင်း၏အလည်တွင် ပိတ်လှောင်လျက်သား ရောက်ရှိနေလေပြီ။ အားလုံး အပေါက်ပေါင်း တစ်ဆယ့်ခြောက်ပေါက်ရှိသော ကုန်းပတ်နှင့် သင်္ဘောရောက် ပတ်လည်အပေါက်ကြီး ဖြစ်သွားစေရန်လည်း ဖြတ်ဖောက်ပစ်လိုက်၏။ ပျဉ်ချပ်များကို လွှဖြင့်လည်းကောင်း၊ သံထည်များအား သံဖြတ်လွှဖြင့်လည်းကောင်း၊ သစ်သားတည်ကြီးများကို ရဲတင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ သံပြားအဖုံးကြီးကိုမူ သံစိုဖြင့်လည်းကောင်း အသီးသီး ဖြတ်တောက်တိုက်ပစ်ရ၏။

စက်အောက်မှ သင်္ဘောရောက်လည်း လေးထောင့်ကျကျ အပေါက်ကြီး ဖောက်ရသေး၏။ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ လှုပ်ရှားလျက်ရှိသော ထုထည်ကြီးကို တစ်ချောင်းတည်းသော ကြေးနန်းကြီးဖြင့် ထိန်းထားလျက်၊ ထိုကြီးကိုမူ ကြိုတင်ပြုလုပ်ထားသော အထစ်ကြီးတစ်ခု၌ ချည်နှောင်

ထားပေး၏။ ထိုကဲ့သို့ အဆုံးသပ်လုနီးသည့် အခြေအနေသို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင် အဆောတလျင် ပြုလုပ်ရန် သတိထားဖို့ လိုပေသေး၏။

ရေကျနေသဖြင့် အချိန်သည် သူ့အား ကူညီသကဲ့သို့ ရှိနေ၏။ ဂီးလီးယတ်သည် ရွက်လှေထားရာ လူကျောက်ဆောင်အောက်ခြေရှိ ချောင်းကလေးသို့ သွားရောက်ကာ ပိုမို၍ ယုံကြည်စိတ်ချရပေရန် အထူးသဖြင့် လက်ဝဲလက်ယာ၌ရှိနေသော သံကွင်းကြီးလေးကွင်းတို့ကို သေချာစွာ စစ်ဆေး ကြည့်ရှုလေ၏။ ထိုနောက် ကျောက်ဆူးကို နှုတ်ပြီးလျှင် ဒေါ်ပရီများ၏အကြားသို့ လှော်တက်များဖြင့် ခပ်ကာ လှေကို ဆောင်ယူလာခဲ့လေ၏။

ဆယ့်ငါးမိနစ်၊ မိနစ်နှစ်ဆယ်အတွင်း၌ လှေသည် သင်္ဘောပျက်ကြီး၏ အောက်တည်တည်သို့ နေသားတကျ ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီဖြစ်ရာ သူသည် လှေကို တိမ်းစောင်းလှုပ်ရှားခြင်းမရှိနိုင်စေရန် ဦးနှင့် ပဲ့တွင် ကျောက်ဆူးတစ်ခုစီ ချထားလေ၏။

ယခု ရှေးဦးစွာ ဆောင်ရွက်ရမည့် လက်ငင်းပြဿနာကား လှေထဲသို့ အင်ဂျင်စက်ကို ချရန်ဖြစ်၏။

သို့ဖြင့် သူသည် အင်ဂျင်ပါသောအပိုင်းကို ကျန်အပိုင်းမှ ဖြတ်ပိုင်း ဖြုတ်ယူရန် သင်္ဘောပျက်ပေါ်သို့ တက်ရောက်ပြန်လေ၏။ ထိုနောက် စက်သီးကြီးကို နောက်ဆုံးကြည့်ခြင်းအားဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် ထိုအပိုင်းတစ်ခုလုံးအား တွဲရစွဲဆွဲ၍ ထိန်းထားသော သံကြိုးကြီးကို သံဖြတ်လွှဖြင့် တိုက်ဖြတ်လေ၏။ တင်္ဂါဂျီမြည်နေသော လှေ၏အသံမှာ တဝန်းဝန်း တိုက်ခတ် ဆူညံလျက်ရှိသော ပင်လယ်လှိုင်းသံများ၏ အလယ်တွင် ကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ်ဖွယ်ကောင်းလှပေ၏။

အထူးတလည် စိမ့်ထားသော ဂီယာနှင့်ပူးတွဲထားသည့် ကျောက်ဆူးနှုတ်စက်မှ သံကြိုးသည်လည်း သူနှင့် လက်လှမ်းမှီတွင် အသင့်ရှိနေ၏။ ထိုနောက် တစ်ခဏတွင် သူ တိုက်ဖြတ်နေသော သံကွင်းပြတ်ထွက်

သွား၍ ရုတ်တရက် ဂွမ်းခနဲမြည်သော အသံကြီးကို ကြားလိုက်ရပြီးလျှင် ကိရိယာတန်ဆာပလာအားလုံးတို့သည်လည်း သွက်သွက်ခါ၍ သွားလေ တော့၏။ သို့သော် သူသည် ဂိယာကြိုးကို အချိန်မီလှမ်း၍ ကိုင်လိုက်မိသေး ၏။ ဖြတ်ပစ်လိုက်သော သံကြိုးစသည် ကျောက်နံရံကို ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ခတ်သွားလျက် စက်ကိုထိမ်းထားသည့် ကြေးနန်းကြိုးရှစ်ချောင်းသည် လည်း တင်းခနဲ ဖြစ်သွားပြီးလျှင် လွှဲများဖြင့် အရန်သင့် တိုက်ဖြတ်ထား သော စက်ကိုယ်ထည်ကြီးသည် သဘောပျက်ကြီးမှ ရုတ်တရက် ကွာထွက် သွားလေ၏။

ထိုအခါ သဘောကိုယ်ထည်ကြီး ပွင့်ထွက်သွားပြီဖြစ်သဖြင့် သဘောရောအောက်စက်ခန်းမှ အောက်ခံသံပြားကြမ်းပြင်ကြီးကိုပင် အတိုင်းသား မြင်၍နေရလေပြီ။ အကယ်၍သာ သူသည် ဂိယာစက်သီး ကြိုးကို အချိန်မီလှမ်း၍ မဆွဲလိုက်မိပါက ဧကန်မချပင် ထိုအရာကြီးတစ်ခု လုံးသည် အောက်သို့ ပြုတ်ကျသွားဖွယ်ရာ ရှိလေ၏။ သို့သော် သူ၏ ခိုင်မာသန်စွမ်းလှသော လက်သည်ကား ယခုလိုနေရာတွင် အင်ဂျင်စက် ကြီးကို အောက်သို့ဖြည်းညှင်းစွာ လျော့ချလျက်ရှိလေပြီ။

ခုရန်ဒီ၏ စက်ယန္တရားကြီးသည် ရွက်လှေရှိရာအောက်သို့ တဖြည်း ဖြည်း လျှောဆင်းနေစဉ် ရွက်လှေကလည်း အဆိုပါ စက်ယန္တရားကြီးကို ခံယူရန် အပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်လာခဲ့လေ၏။

သို့ဖြင့် တဖြည်းဖြည်းတက်၍လာသော ဒီရေသည် သတိဖြင့် ထိမ်းကိုင်ထားသော လက်ကဲ့သို့ လှေကို တစ်စုံတစ်ရာ လှုပ်ရှားထိခိုက်ခြင်း မရှိစေဘဲ အပေါ်သို့ ဖြည်းညှင်းသာယာစွာ မ၊တင်၍လာခဲ့လေ၏။

ဂီလီးယတ်သည် တစ်ချိန်တည်းတွင် ဒီရေနှင့် စက်ကိရိယာ တန်ဆာပလာများကိုပါ ထိန်းရသော အလုပ်နှစ်ခုကို တစ်ပြိုင်တည်း လုပ်ကိုင်လျက်နေရှိ၏။ သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်မှ လှုပ်ရှားနေသော အရာ အားလုံးတို့အား အမိန့်ပေးနေသည့် ကျောက်ရုပ်ကြီးသဏ္ဌာန်ကဲ့သို့

ကျောက်ဆူးနှုတ်စက်ပေါ်တွင် မြဲမြံစွာရပ်ကာ၊ တဖြည်းဖြည်းတက်လာသော ဒီရေနှင့် ချိန်သားကိုက်အောင် အပေါ်မှ တဖြည်းဖြည်း လျှောချပေးနိုင်ရန် သတိကြီးစွာဖြင့် ရှိနေလေ၏။

ဒီရေအတက် ရပ်သွားခါနီးတွင် အပေါ်မှ လျော့ချပေးခြင်းကို လည်း ရပ်လိုက်လေသည်။ စက်သီးများသည်လည်း တစ်စုံတစ်ရာ လှုပ်ရှား တွန်းကန်ခြင်းမရှိဘဲ အသီးသီးရပ်၍ သွားကြကုန်၏။ ထိုနောက်ကြီးမား လေးလံလှသော အင်ဂျင်စက်ကြီးသည်ကား လေဝမ်းထဲသို့ တန်ခိုးအင်အား ကြီးမားလှသော လက်ကြီးဖြင့် ကိုင်၍ချထားဘိသကဲ့သို့ အမြှင့်သား ရောက်၍နေလေပြီ။ တည်နေပုံမှာလည်း တစ်စုံတစ်ရာ တိမ်းခြင်း၊ စောင်းခြင်း၊ ရွေ့လျောလှုပ်ရှားခြင်းမရှိဘဲ ခိုင်မြဲလှပေ၏။ အင်ဂျင်စက်ခန်း၊ အောက်ခံ သံပြားကြီးသည်လည်း ကုန်များထားရာ ကုန်လောင်ခန်း မျက်နှာ ပြင်ပေါ်၌ ကွက်တိကွက်ကျ၊ လေးထောင့်စပ်စပ် ကျရောက်လျက် ရှိနေ တော့၏။

သာမန် အင်ဂျင်နီယာများပင် လက်မှိုင့်ချရမည့် စွန့်စားရသည့် အလုပ်ကြီးကား အပြီးသတ်ခဲ့လေပြီ။ ဂီလီးယတ်သည် အတွေးရေယာဉ် ကြော၌ နှစ်မွန်းမျောပါကာ ဓေတ္တမျှ တွေဝေ မိန်းမောလျက်ရှိနေမိ၏။

သူသည် အောင်မြင်ခြင်းကြောင့် ပျက်စီးသွားရသော “သူငယ်နပ် စား” ကလေးမျိုးမဟုတ်သော်လည်း အတိုင်းမသိ ဝမ်းမြောက်ခြင်း၏ ဒဏ်ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံးထူပူကာ မွန်၍နေ၏။ ဖြတ်ခနဲ သတိလစ်၍ သွားသည့်အလား၊ ကွေးညွတ်ကျမည်ကဲ့သို့ရှိနေသာ သူ၏ကိုယ်နှင့် ခြေ လက် အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းများကိုပင် စမ်းသပ်ကြည့်မိသေး၏။ ဘေး အန္တရာယ်ကြောင့် မည်သည့်အခါကမျှ တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်းမရှိခဲ့ဖူး သူပင် ဖြစ်လင့်ကစား၊ ယခုမူ ထူးခြားသော အောင်မြင်မှုကြီး၏ အရှိန် ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး နုတ်ကပ်သကဲ့သို့ တဆတ်ဆတ် တုန်လှုပ်လျက် ရှိနေလေတော့သတည်း။

ထို့နောက် သူသည် အိပ်မောကျနေရာမှ ရုတ်တရက် လန့်၍နိုးလာသော သူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ လွှဲကွဲယူလိုက်ပြီးလျှင် ရှစ်ချောင်းသော ကြေးနန်းကြိုးတို့ကို တိုက်ဖြတ်လေ၏။ ထိုအခါ ဒီရေလည်း တက်၍နေသေးသည်ဖြစ်ရာ လှေမှာ ၁၀ ပေခန့်မျှသာ ကွာတော့သဖြင့် ဂီးလီးယတ်သည် လှေထဲသို့ တစ်ခါတည်း ခုန်ချလိုက်လေ၏။ ထိုနောက် ကြိုးခွေကို ယူကာ ယခင်က ခုရန်ဒီသင်္ဘောပျက်တွင် ချည်နှောင်လျက်ရှိခဲ့သည့်နည်းအတိုင်း ကြိုးကွင်း ၄ ကွင်းပြုလုပ်ပြီးလျှင် လှေနံရံမှ သံကွင်းကြီး ၄ ခု၌ မြဲမြံစွာ ချည်နှောင်လေ၏။

ကိစ္စအားလုံး ပြီးစီးခြင်းသို့ ရောက်ပြီဖြစ်၍ ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားရန်သာ ကျန်တော့၏။

သို့သော် မမျှော်လင့်သော အနှောင့်အယှက်တစ်ခုနှင့် သူသည် ရင်ဆိုင်တွေ့နေရပြန်၏။ ဤသို့ဖြစ်ရခြင်းမှာ သူ၏ အစီအစဉ်တွင် တင်ကြိုတွေးတောရာ၌ အနည်းငယ်မျှ သတိချွတ်ချော်သွားခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ စက်ယန္တရားကြီး လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ဖြစ်သွားသည်ကား မှန်ပါ၏။ သို့သော် ခေါင်းတိုင်မှာ မလွတ်မကင်းရှိနေလေသည်။ လှေသည် ဒီရေကြောင့် သင်္ဘောပျက်ရှိရာသို့ မြင့်တက်လာသဖြင့်လည်း စက်ယန္တရားကြီးကို ချရန်လွယ်ကူခဲ့၏။ အပင်တပန်း လုပ်ရမည့်အလုပ်ကို သက်သာစေခဲ့၏။ သို့ပင် ဖြစ်လင့်ကစား ခေါင်းတိုင်၏ ထိပ်ဖျားသည် သင်္ဘောပျက်ကြီး၏ ကိုယ်ထည် ဟောင်းလောင်းပေါက်ကြီးထဲတွင် စွပ်၍ထားဘိသကဲ့သို့ အမှတ်မထင် ဝင်၍နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

တက်၍လာသော ဒီရေကြောင့် ဤကဲ့သို့ တွေ့ကြုံရသော အခက်အခဲကို ကျသားသော ဒီရေကသာ တတ်နိုင်ပေမည်။ သို့သော် သင်္ဘောပျက်ကြီး၏ ဟောင်းလောင်းပေါက်ကြီး၏အတွင်းမှ ခေါင်းတိုင်လွတ်ထွက်သွားရန် မည်မျှလောက် အချိန်ကြာအောင် စောင့်ရပေဦးမည်နည်း။ အနည်းဆုံး (၆) နာရီခန့် ကြာပေလိမ့်မည်။ နောက် (၆) နာရီဆိုက သန်းခေါင်

အချိန်နီးနီး ရောက်ရှိသွားပေလိမ့်မည်။ ဤသို့သော အချိန်မျိုး၌ ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားရန်မှာ မည်ကဲ့သို့ အဓိပ္ပာယ် ရှိပေလိမ့်မည်နည်း။ နေ့လယ်ကြောင့်တောင်၌ပင် ကျောက်ဆောင် ကျောက်တန်းများဖြင့်လည်းကောင်း၊ လှိုင်းထမ်းပိုးများဖြင့်လည်းကောင်း၊ ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်လှပေ၏။ ဤမျှလောက် ဘေးအန္တရာယ် ထူပြောများပြားလှသော နေရာကို ညဉ့်သန်းခေါင်ယံတွင် သူ၏ ရွက်လှေကို မည်သည့်နည်းနှင့် စွန့်စားမောင်းနှင်သွားနိုင်ပါအံ့နည်း။

သို့သော် မည်သို့မျှ မပြုလုပ်နိုင်တော့ပြီ။ မတတ်သာသည့် အဆုံး၌ နောက်တစ်နေ့ကိုသာ မျှော်လင့်စောင့်စားရပေတော့မည်။ ထိုည၌ သူသည် လှေထဲ၌ စောင့်ဆိုင်းကာ အချိန်ကို ကုန်လွန်စေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

သို့နှင့် သူသည် သူ၏ သိုးရေအင်္ကျီကြီးကို ယူငင်ရန် ဒေါ်ဗရီကြီးပေါ်သို့ ပြန်တက်သွားပြီးနောက် ဆင်းသက်လာသောအခါတွင် ဓရအနည်းငယ်ကို ညစာအဖြစ်ဖြင့် စားသောက်လျက် ရေအိုးထဲ၌ ဖင်ကပ်မျှသာ ကျန်နေသော ရေကိုသောက်ပစ်လိုက်လေ၏။ ထိုနောက် သိုးရေကြီးဖြင့် သူ၏ကိုယ်ကို ရစ်ပတ်ကာ နွေးခဲလျက် အင်ဂျင်ဆား၌ ညစောင့်ခွေးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ပစ်လွှဲချလိုက်ပြီးလျှင် မျက်နှာပေါ်သို့ သူ၏ ကက်ဦးထုပ်အနီကို ပုံးအောင်ဆွဲချကာ အိပ်လေတော့၏။

သူအိပ်ပျော်နေပုံမှာ ဝန်လေးလှသော အလုပ်ကြီး အောင်မြင်ပြီးဆုံးသွားသည်အခါတွင် လူများဝမ်းသာကြည်နူးစွာ စိတ်ချလက်ချ အိပ်ဘိသကဲ့သို့ လေးလေးပင်ပင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီး ရှိလှပေ၏။

ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော် အချိန်ခန့်ရှိသောအခါ သူသည် ဆပ်ခနဲ အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်သို့ မျက်လုံးများကို ပွတ်ကာ ကြည့်လိုက်မိ၏။ သူ၏ ဦးခေါင်းထက် မြင့်မားသော ဒေါ်ဗရီကြီးများသည် ထိုးလျက်ရှိကြ၏။ မည်းမှောင်လျက်ရှိသော ထိုကျောက်တောင် နံရံများအထက် နေရာတစ်နေရာ၌ မီးရှောင်ဟပ်သကဲ့သို့ တပြောင်ပြောင် တိလက်

လက် တောက်ပလျက်ရှိသည့် အလင်းရောင်တစ်ခုကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့မြင်ရလေ၏။

ထိုမီးရောင်မှာ မည်သည့်နေရာမှလာသော မီးရောင်ပေနည်း။ ဝဲဩဃပြင်ကျယ် ပင်လယ်ပြင်ကြီး၏ လက္ခဏာသွင်ပြင်တို့သည်ကား လွန်စွာပင် ဆန်းကြယ်ထူးကဲလှမြဲဖြစ်သောကြောင့် ထိုအရာသည် ရေပြင်မှလာသော အရောင်ပင်ဖြစ်ရပေမည်။ တောက်ပစူးရှသော ထိုအလင်းရောင်သည် လှိုင်းများပေါ်တွင်လည်း ပြန့်ကြဲကျရောက်လျက်ရှိပေ၏။

ထိုအလင်းရောင်၏ စူးရှတောက်ပခြင်းသည် အိပ်မောကျနေသည့် ဂီးလီးယတ်၏ မှိတ်ထားသော မျက်ခွံများအတွင်းသို့ ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်ကာ သူ့အား အိပ်ပျော်ရာမှ လန့်၍နိုးစေခြင်း ဖြစ်၏။ သို့သော် ထိုကဲ့သို့ “နိုး” ခြင်းမှာ နတ်“မ”ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဒီရေကျသွားပြီးနောက် သူနိုးလာခိုက်တွင် ဒီရေမှာ ပြန့်၍ တက်လာနေပြီ ဖြစ်သောကြောင့်ပေတည်း။

သူအိပ်နေခိုက်တွင် သင်္ဘောပျက်နှင့် လွတ်နေပြီဖြစ်သော ခေါင်းတိုင်ကြီးသည် အပေါ်မှ သင်္ဘောဝမ်းပေါက်ကြီးထဲသို့ တစ်ဖန်ပြန်၍ ဝင်တော့မည်ဆဲ ဆဲ ရှိနေလေ၏။ ဒီရေသည် တဖြည်းဖြည်း တက်လျက် ရှိနေရာ အကယ်၍ နောက်တစ်ပေခန့်သာ တက်မည်ဆိုက သင်္ဘောပျက်၏ အပေါက်ကြီးအတွင်းသို့ ခေါင်းတိုင်မှာ တစ်ဖန် ဝင်ရောက်ပေဦးတော့မည်။ သို့ဖြစ်၍ သူအိပ်ရာမှ အချိန်မီနိုးလာခြင်းမှာ နတ်မခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

တစ်ပေမျှ ရေတက်ခြင်းသည် နာရီဝက်ခန့်အချိန်နှင့် ညီမျှပေ၏။ သို့နှင့် သူသည် မိမိလက်တွင်းသို့ ရောက်ရှိလာသော အခွင့်အရေးကို လက်မလွှတ်လိုပါက ခေါင်းတိုင်သည် သင်္ဘောပျက်၏ အပေါက်ကြီးထဲသို့ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်၍မဝင်စေရန် အချိန်နာရီဝက်ခန့်သာရှိတော့၏။

သို့နှင့် ဂီးလီးယတ်သည် စိတ်အားထက်သန်စွာ ခုန်၍ ထလိုက်၏။ ထိုနောက် ကျောက်ဆူးများကို နှုတ်ခြင်း၊ ကြိုးများကို ဖြတ်ခြင်း၊ ရွက်များကို

အသင့်ထားရှိခြင်း စသည်ဖြင့် ပြုလုပ်ပြင်ဆင်ရန်ရှိသမျှ ကိစ္စ အဝဝတို့ကို အသင့်ပြင်ဆင်ပြီးလျှင် နောက် ၁၀ မိနစ်အကြာ၌ သူ၏ ရွက်လှေသည် ၃ရန်ဒီသင်္ဘောပျက်ကြီးအောက်မှ ဆုတ်ခွာလာခဲ့လေ၏။

သို့ဖြစ်ရကား ဒီရေအမြင့် မည်မျှပင် တက်၍လာစေကာမူ ခေါင်းတိုင်သည် သင်္ဘောပျက်ကြီး၏ ထောင်ချောက် ဝမ်းပေါက်ကြီး အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ငြိတွယ်မည့် ဘေးအန္တရာယ်ကိုကား စိုးရိမ်ရန် မရှိတော့ပြီ။

သို့စေကာမူ ဂီးလီးယတ်၏ အမူအရာမှာ ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားမည်ဆဲဆဲ သူတစ်ယောက်၏ အမူအရာမျိုး မဟုတ်ချေ။ ဝေးလံသော နေရာတစ်ခုမှ မထင်ရှား မသဲကွဲသော အသံတစ်သံသည် သူ့နားထဲသို့ ခပ်သဲ့သဲ့မျှ ရောက်ရှိလာဟန် လက္ခဏာ ရှိ၏။ ထိုနောက် အထက်ကောင်းကင်မှ အသက်ပြင်းစွာ ရှူရှိုက်လိုက်သည့် အသံကြီးမျိုးကဲ့သို့ ကြားရပြီးလျှင် တောက်ပသော အလင်းရောင်များသည် ရေပြင်ပေါ်မှ ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားကြကုန်၏။ ပြာလုံသော ကောင်းကင်ကို နောက်ခံပြုကာ မိုးကုတ်စက်ဝိုင်း၏ အစွန်းတစ်နေရာ၌ တန်းဖွဲ့ ပျံသန်းလျက်ရှိသော ငှက်အုပ်တစ်အုပ်သည် ရှည်လျားမည်းနက်သော အစင်းကြီးတစ်ခုကို ဖြစ်စေလျက်ရှိ၏။ ၎င်းတို့ကား တစ်စုံတစ်ရာသော ဘေးအန္တရာယ်ကို ထိတ်လန့်နေကြဘိသကဲ့သို့ လျှင်မြန်နိုင်သမျှ လျှင်မြန်စွာ ပျံသန်းလျက် ရှိကြကုန်၏။

ထိုနိမိတ်လက္ခဏာများသည် လေပြင်းမုန်တိုင်းတစ်ခု ချဉ်းကပ်လာခြင်း၏ နိမိတ်လက္ခဏာများဖြစ်ကြောင်း ဂီးလီးယတ်သည် ကောင်းစွာ သိပြီးဖြစ်၏။ သို့နှင့် သူသည် ထိုနေရာကို ကျော်ဖြတ်ကာ “လူ” ကျောက်ဆောင်ရေလက်ကြားအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လေ၏။

နောက်တစ်နေ့ နေ့လည်ချိန်သို့ ရောက်လုနီးနီးတွင် ပြင်းထန်သော လေမုန်တိုင်းကား တစ်ဟုန်းတည်း ကျ၍လာစပြုလေ၏။ ကောင်းကင်ယံမှ

မိုးလေ လျှပ်စစ်နှင့် မိုးကြိုးတို့သည် ၎င်းပင်လယ်ပြင်မှ လှိုင်းလုံးကြီးများ သည်လည်းကောင်း တိမ်များဆီသို့ ရောစပ်၍တက်ကာ အလွန်စူးရှ၍ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှသည့် တစီးဝီး-တဝေါဝေါ အသံကြီးများကို ဆူညံစွာ ဖြစ်ပေါ်စေလျက်ရှိ၏။ မိုး-ရေ-လေ စသော သဘာဝတို့သည် လည်း ပြင်းထန်စွာ မြည်ဟီးလျက်ရှိသော မိုးကြိုးသံတို့နှင့် ရောစပ်ကာ ကမ္ဘာကြီးကို ဖျက်ဆီးနေသည့် သတ္တဝါကြီးများ အချင်းချင်း ထွေးလုံး သတ်ပုတ်နေကြသကဲ့သို့ ရှိကြကုန်၏။

ကောင်းကင်မှ လေအဟုန်သည် ပင်လယ်ရေပြင်အောက်သို့ ထိုးစိုက်ဝင်သွားသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ပင်လယ်မှ လှိုင်းလုံးကြီးများ သည်လည်းကောင်း ကောင်းကင်မှ တိမ်များကိုပင် ဝါးမျို၍သွားသကဲ့သို့ လည်းကောင်း ရှိနေကြသည့်အထဲတွင် လျှပ်စစ်လျှပ်ပန်းတို့ကလည်း ညှို့ မှိုင်းသော ကောင်းကင် ပန်းချီကားကို ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ ဖြစ်၍သွားစေ၏။

ဤသို့ရှိနေသည့် မုန်တိုင်းအကြားမှပင် ဂီးလီးယတ်သည် ပထမ ရေကျော်တစ်ခုကို မုန်တိုင်းမကျမီ လွတ်လွတ်ကင်းကင်း ဖြတ်သန်းရန် အချိန်ရလျက် နောက်တစ်ခုကိုမူ လေပြင်းအတွင်း၌ပင် နိုင်နင်းစွာ ပဲ့ကိုင်၍ အလိုက်သင့် ဖြတ်သန်းနိုင်ခဲ့လေသည်။

ပြင်းထန်သော မုန်တိုင်းကြီးကား ခန့်မှန်းခြေအားဖြင့် နာရီပေါင်း ၂၀ နီးပါးမျှ အချိန်ကြာမြင့်လေသည်။

နောက်ဆုံး၌ ထိုမုန်တိုင်းအား ယူဆောင်လာသော လေမင်းကြီးပင် လျှင် ထိုမုန်တိုင်းကို ပြန်၍ ခေါ်ဆောင်သွားလေတော့၏။ ကြေကွဲ ပျက်ပြား သွားကြသော တိမ်တိုက် တိမ်လိပ်များသည်လည်း ကောင်းကင်ယံကို ကျော်ဖြတ်ကာ ပျံလွင့်လျက်ရှိကြန်ရာ တစ်ဖက်စွန်းမှ တစ်ဖက်စွန်းသို့ ရွေ့လျားသွားပုံမှာ စစ်ရှုံး၍ ဆုတ်ခွာသွားရသကဲ့သို့ ရှိနေလေ၏။

ရှည်လျားစွာ ဆွဲ၍ ကြားနေရသော ညည်းညူသံကြီးမှာလည်း တစ်စတစ်စ အသံနိမ့်၍သွားကာ သဲ့သဲ့ကလေးမျှသာ ကြားရတော့၏။

နောက်ဆုံးကျရောက်သော မိုးပေါက်အနည်းငယ်မျှနှင့်အတူ မည်းနက်သော အစိုအခဲကြီးများသည်လည်း မိုးချိန်းသံများအကြားမှ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှသော နတ်ရထားပျံထုကြီးကဲ့သို့ တဖြည်းဖြည်း ထွက်ခွာ ပျောက်ကွယ်၍ သွားကြကုန်၏။

ထိုနောက်၌ကား ကျယ်ပြန့်သော ကောင်းကင်ပြင်သည် နဂိုအတိုင်း ပြာလဲ့လဲ့ အဆင်းသို့ ပြန်၍ ပြောင်းလဲလာခဲ့၏။ ဂီးလီးယတ်သည် စိတ်မော ကိုယ်မောနှင့် ခြေကုန်လက်ပမ်းကျကာ နှမ်းပုတ်လျှက်ရှိတော့၏။ သို့နှင့် သူသည် နေရာကိုမျှ မရွေးနိုင်တော့ဘဲ လှေဝမ်းကုန်းပတ် တစ်နေရာ၌ အလျားလိုက် ပစ်၍ လှဲချလိုက်ပြီးလျှင် တရှူးရှူးနှင့် အိပ်ပျော်သွားလေ တော့သတည်း။

*

စာခန်း (၁၀)

အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ ဂီးလီးယတ်သည် များစွာ ဆာလောင်လျက်ရှိလေ၏။ ပင်လယ်ပြင်ကြီးကား အတော်ပင် ငြိမ်သက်၍ လာလေပြီ။ သို့သော် လှိုင်းလုံးကြီးများကား မြင့်တက်ထကြွလျက်ပင် ရှိသေး၏။ သို့နှင့် အခိုက်အားဖြင့် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ထွက်ခွာမသွားနိုင်သေးချေ။ အချိန်မှာလည်း အတော်ပင် နေ့စောင်းရှိနေပြီဖြစ်၍ ဤမျှလောက် လေးလံသောဝန်ဖြင့် တင်ထားသည့် သူ၏ ရွက်လှေကို ညသန်းခေါင်မတိုင်မီ “ဂန်စီ” ကျွန်းသို့ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မရောက်နိုင်ချေ။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ထွက်ခွာမှသာ ဖြစ်နိုင်ပေတော့မည်။ ဆာလောင်သည့်ဒဏ်ကို ခံစားနေရသည့်အကြားမှ အနည်းငယ်မျှ ပူဇွန်းစေရန် သူသည် မိမိကိုယ်မှ အဝတ်အစားများကို ချွတ်ခွာကာ ရေများကို ညစ်ပစ်နေရပြန်၏။ လေမုန်တိုင်းကြောင့် ဆားအတိဖြစ်နေသော သူ၏ အဝတ်များမှာ မိုးမင်းက ဆားငံရေများ စင်ကြယ်အောင် လျှော်ဖွပ်ပေးလိုက်သကဲ့သို့ ရှိနေသဖြင့် အခြောက်ခံရန် လွယ်ကူနေကြ၏။

သူသည် ခူးနားအထိ အပေါ်သို့ လိပ်တင်ထားသော ဘောင်းဘီရှည်မှတစ်ပါး သူ့ကိုယ်တွင် တစ်စုံတစ်ရာကိုမျှ ဝတ်ဆင်ထားခြင်း မရှိပေ။

သူ၏ အပေါ်အင်္ကျီ၊ အတွင်းအင်္ကျီ၊ ပတ္တမြားကာအင်္ကျီနှင့် သိုးရေစသည်တို့ကို ဟိုဟိုဒီဒီဖြန့်ကြဲကာ သူသည် ကျောက်တုံးကြီးများဖြင့် ဖိ၍ထားလိုက်လေ၏။

ထိုနောက်မှ သူသည် အစာစားရန် စိတ်ကူးမိလေသည်။ သူတွင် ခါးပိုက်ဆောင်စားတစ်ချောင်းရှိလေရာ သူသည် ထိုစားကို ထက်အောင် အစဉ်ဂရုစိုက်လျက် လိုလျှင် လွယ်လင့်တကူရရှိစေရန် အမြဲဆောင်ထား၏။ ထိုစားနှင့်စွာ၍ သူသည် အစိမ်းလိုက်ဝါးစားနိုင်သော ပင်လယ်ခရ အနည်းငယ်ခန့်ကို ကျောက်ဆောင်များမှ ရရှိ၏။ သို့ရာတွင် ကြမ်းတမ်းခက်ထန်သော အလုပ်၊ အစာရေစာ မဝတာနှင့် နေထိုင်လာခဲ့ရသော သူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးအဖို့ ထိုမျှလောက်သော အစားအစာကလေးမှာ “ဆင့်ပါးစပ် နှမ်းပက်” သကဲ့သို့ ရှိနေလေတော့၏။ ဘီစကွက်လည်း ကုန်းခမ်းသွားလေပြီ။ ရေကား ထိုအချိန်၌ လုံလောက်စွာ ရှိနေသေး၏။

သို့ဖြင့် သူသည် ဒီရေအကျက အခွင့်ကောင်းယူကာ ကျောက်ကြိုကျောက်ကြားသို့ ကျောက်ပုဇွန်အရှာထွက်လေ၏။ သူ လှည့်လည်သွားလာနေသည်မှာ ကျောက်ဆောင်များအတွင်းရှိ ချောင်းရိုးကလေးထဲတွင် မဟုတ်ဘဲ အပြင်ဘက် ရေကျော်ကလေးထဲတွင် ဖြစ်၏။ ထိုနေရာမှာ လွန်ခဲ့သည့် ရက်သတ္တဆယ်ပတ်ခန့်က “ခူရန်ဒီ”သင်္ဘော ရှေးဦးစွာ ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်မိသည့် ရေအောက်တွင် နစ်မြုပ်နေသော သန္တာကျောက်တန်းပေါ်တွင် ဖြစ်လေသည်။

ဂီးလီးယတ်သည် ကျောက်ပုဇွန်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ပင်လယ်ကဏန်းကိုသော်လည်းကောင်း အရိပ်အရောင်မျှ မတွေ့မမြင်ရချေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုနေ့အပို၌ကား ကျောက်ပုဇွန်ကိုဖြစ်စေ၊ ပင်လယ်ကဏန်းကိုဖြစ်စေ တစ်ခုခုကိုရမှဖြစ်ပေတော့မည်။ ထိုသတ္တဝါများမှာ လေမုန်တိုင်းဒဏ်ကြောင့် အသီးသီး တွင်းအောင်းနေကြရာမှ အပြင်သို့ထွက်လာရန် သတ္တိမရှိသေးဘဲ ရှိနေကြဟန်တူပေ၏။ ဂီးလီးယတ်

သည် ဓားကိုဖွင့်လျက်ကိုင်ရင်း မကြာခဏ ပင်လယ်ရေညီပင်များအောက်မှ ယောက်သွားများကို ခြစ်ထုတ်၍ယူကာ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ဓားသောက် လျက်ရှိလေ၏။ အကယ် ဆာလောင်မွတ်သိပ်သည့်အခါ၌ကား မည်သည့် အသားမဆို သွေးစိမ်းရှင်ရှင်ပင်ဖြစ်လင့်ကစား ဝမ်းထဲသို့ မျှိုသိပ်ချနိုင်က အနိုက်အတန့်အားဖြင့် ဝမ်းမီးကို အတော်အတန် ငြိမ်းစေနိုင်၏။

သူရောက်ရှိနေသော နေရာမှာ ပင်လယ်ထဲသို့ ဆီယာကလုဗင် ခုန်ချသော နေရာနှင့် များစွာဝေးကွာနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

ဂီးလီးယတ်သည် ရတတ်သမျှသော ရေသတ္တဝါကလေးများနှင့် ပင် ရောင်ရဲတင်းတိမ်ပါတော့မည်ဟူ၍ စိတ်ကူးနေခိုက်တွင် သူ့ခြေအနီးဆံ့မှ ကလတ်၊ ကလတ်ဟူသော အသံကလေးကို ကြားလိုက်သဖြင့် သတိပြု၍ ကြည့်မိလိုက်လေရာ ကြီးမားလှသော ပင်လယ်ကဏန်းကြီးတစ်ကောင် သည် ခြေသံကို လန့်ဖြန့်ကာ ရေအိုင်ကလေးတစ်အိုင်အတွင်းသို့ ရုတ်တရက် ခုန်ဆင်းပြေးသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

ရေတိမ်သောကြောင့် ဂီးလီးယတ်သည် မျက်ခြေမပြတ် ကဏန်းကြီးနောက်သို့ လိုက်၍ကြည့်မိ။ ထိုနောက် သူသည် ကျောက်ဆောင်များ တစ်လျှောက် လိုက်လံဖမ်းဆီးလေ၏။ ကဏန်းကြီးကား အပြေးမြန်လှ သဖြင့် တစ်ခဏခြင်း၌ပင် ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။ ၎င်းသည် ကျောက်ဆောင်အောက်မှ ကျောက်ခေါင်းတစ်ခုခုအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကာ ခိုအောင်းနေခြင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဂီးလီးယတ်သည် ထိုအနီးတစ်ဝိုက်မှ ကျောက်ခေါင်း၊ ကျောက်ခွက်ရှိသမျှတို့ကို လိုက်လံထိုးနှိုက်ရှာဖွေကြည့် သေး၏။ သူမျှော်လင့်သည့်အတိုင်းပင် ထိုသတ္တဝါကြီး ပျောက်ကွယ်သွား ဟန်ရှိသောနေရာ၌ အခေါင်းပေါက်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရှိရလေ၏။ ထိုနေရာ ကို ကျောက်ခေါင်းဟု ခေါ်ဝေါ်သည်ထက် ကျောက်ဂူလို့ခေါ်ခေါင်းဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်ခြင်းက ပိုမိုသင့်လျော်ပေလိမ့်မည်။ ပင်လယ်ရေသည် ထိုအောက်သို့ ဝင်ရောက်သွားသော်လည်း များစွာမနက်လှချေ။ အောက်ခြေတွင် ကျောက်

စရစ်ခဲတုံးကြီးများဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိနေသော မြေပြင်ကိုပင် အထင်းသား မြင်၍နေပေ၏။

ဓားကို ပါးစပ်ဖြင့်ကိုင်လျက် ဂီးလီးယတ်သည် ခြေလက်များ၏ အကူအညီဖြင့် ကျောက်နံရံအပေါ်ပိုင်းမှ ရေထဲသို့ ခုန်ဆင်းလိုက်လေရာ ရေမှာ သူ့ပခုံးတိုင်အောင် နစ်မြုပ်လျက်ရှိလေ၏။ လှိုက်ခေါင်းကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည့် အပေါက်ကြီးထဲသို့ တဖြည်းဖြည်း လျှောက်ဝင်သွားမိသော အခါ သူသည် တစ်ဖက်တွင်ခေါင်းပိတ်ဖြစ်လျက် သူ့ဦးခေါင်းပေါ်တွင် ဂုံးကြီးတစ်ခုခုထွာနေကဲ့သို့ ဖြစ်နေသော အမိုးရှိသည့် လိုက်ဂူလမ်းကြား ကလေးထဲသို့ ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရှိရပေ၏။ နံရံများကား ပွတ်တိုက် ထားဘိသကဲ့သို့ ချောမွေ့ပြောင်လက်လျက် ရှိကြ၏။ ကဏန်းကြီးကိုမူ မည်သည့်နေရာတွင်မှ မတွေ့မြင်ရတော့ပေ။ သို့နှင့် သူသည် ရှေ့သို့ ဆက်လက် တိုးသွားစဉ် အပြင်မှ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်နေသော အလင်း ရောင်များ တဖြည်းဖြည်း မှေးမှိန်သွားပြီဖြစ်သဖြင့် တွေ့ရှိသမျှသော အရာ ဝတ္ထုများကို သဲကွဲစွာမမြင်ရဘဲ ရှိနေတော့၏။ တစ်ဆယ့် ငါးလွှမ်းခန့် အကွာတွင် သူ့ဦးခေါင်းထက်မှ ခုံး၍နေသော အမိုးကြီးသည် အဆုံးသတ် လျက်ရှိလေ၏။ သူကား လမ်းမှောင်ကြားကလေးကို ကျော်လွန်မိလေပြီ။ သူ့ရှေ့သို့တိုး၍ ဝင်ရောက်သွားမိသော ထိုနေရာမှာ ယခင်ကထက် ပိုမို ကျယ်ဝန်းလျက် အလင်းရောင်လည်း ပိုမိုရရှိသဖြင့် သူ၏ မျက်စိများမှာ အမြင်အားကောင်း၍ လာကြလေ၏။ သို့ဖြင့် သူသည် ရေပြင်ထက်ရှိ မိမိနှင့်လက်လှမ်းမီ ကျောက်နံရံတွင် တည့်တည့်မတ်မတ် ထောင်လျက်ရှိ နေသော အက်ကြောင်းကြီးတစ်ခုကို တွေ့မြင်ရလေရာ ယခင် ကဏန်းကြီး သည် ထိုပတ်ကြားအက်ကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခိုအောင်းကာ နေကောင်း နေလိမ့်မည်ဟူ၍ တွေးမိ၏။ သို့နှင့် သူသည် မည်းမှောင်လျက်ရှိသော ထိုအက်ကြောင်းကြီးအတွင်းသို့ လက်တစ်ဆုံးနှိုက်ကာ စမ်းသပ်ဖွေ့နှောက် ကြည့်လေ၏။

ထိုအခိုက် သူ၏လက်မောင်းကို ဖမ်း၍ ဆွဲလိုက်သကဲ့သို့ အတွေ့မျိုးကို ရုတ်တရက် ထိတွေ့ခံစားလိုက်ရသဖြင့် မဖော်ပြနိုင်လောက်အောင် ထူးဆန်းသော ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ခြင်းသည် သူ၏ကိုယ်တစ်ကိုယ်လုံး အတွင်းသို့ စိမ့်၍ ဝင်သွားသကဲ့သို့ဖြစ်၍ သွားလေ၏။ ရှည်လျားလျား အေးစက်စက်နှင့် ကြမ်းတမ်း၍ ခပ်ပြားပြားသဏ္ဌာန်ရှိသော သက်ရှိသတ္တဝါ တစ်ကောင်ကောင်းသည် သူ၏ အဝတ်ဗလာရှိနေသော လက်မောင်းကို မှောင်နှင့်မည်းမည်းရှိနေသော ရေအောက်မှ ရစ်ပတ်ဆွဲငင်လျက်ရှိ၏။ အဆိုပါ သတ္တဝါသည် တစ်စနှင့်တစ်စ သူ၏လက်မောင်းမှ သူ၏ရင်ဘတ် ရှိရာသို့ပင် တဖြည်းဖြည်း တွား၍တက်လာလေရာ ၎င်း၏ ဖိနှိပ်ခြင်းမှာ တင်းကြပ်ခိုင်မာသော ကြိုးတစ်ချောင်းကဲ့သို့ ရှိလျက် ၎င်း၏ မှန်မှန်နှင့် လေးလေးရစ်ပတ်နေပုံမှာလည်း ဝက်အူရစ်ကဲ့သို့ရှိနေသော သဏ္ဌာန်သည် သူ့လက်ကောက်ဝတ်နှင့် တထောင်ဆစ်မှ ဖြတ်ကျော်ကာ လက်မောင်း ရင်းနှင့် ပခုံးစွန်းသို့ ရောက်ရှိလာတော့၏။

ဂီးလီးယတ်သည် ရုန်းကန်၍ ကြည့်သေး၏။ သူ၏လက်မောင်းကို အပြင်းအထန် နှုတ်ယူရန် ကြိုးစား၏။ သို့ရာတွင် သူသည် လှုပ်ရှားခြင်းငှာပင် မတတ်နိုင်တော့ဘဲ ထိုနေရာ၌ သံမှိုဖြင့် စွဲနှက်ထားသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။ သို့ဖြင့်၍ သူသည် ပါးစပ်တွင်ကိုက်ထားသော ဓားကို လွတ်လပ်လျက်ပင်ရှိသေးသော သူ၏ ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် ဆုတ်ကိုင်ယူလိုက်ပြီးလျှင် သူ့ကိုယ်ကို ကျောက်နံရံတွင် အားပြုကာ သူ၏လက်ကို ဆွဲနှုတ်ရန် အားကုန်ထပ်မံကြိုးစားပြန်၏။ သို့သော် သူသည် မိမိ၏ရန်သူအား အနှောင့်အယှက်ပေးခြင်းမျှသာ တတ်နိုင်လျက် ထိုသတ္တဝါသည် ယခင်ကထက် ပိုမိုတင်းကြပ်စွာ ရစ်ပတ်လေ၏။ ထိုသတ္တဝါကား သားရေကဲ့သို့ ပျော့ပျောင်းလျက် သံမဏိကဲ့သို့ မာကြောပြီးလျှင် ညဉ့်အချိန်ကဲ့သို့ အေးစက်လျက် ရှိလေ၏။

ထိုနောက် တစ်ဖန် ရှည်လျားသွယ်ပြောင်းသော ဒုတိယသဏ္ဌာန်

တစ်ခုသည် ကြီးမားသော ပါးစောင်ကြီးထဲမှ လျှာကြီးတစ်ခုကဲ့သို့ ကျောက်ကြားထဲမှ ထွက်လာပြီးလျှင် အဝတ်ကင်းမဲ့သော သူ၏ကိုယ်ကြီးအား လျက်စားတော့မည့်ကဲ့သို့ တနွဲ့နွဲ့ တရမ်းရမ်း ဟန်ပြင်နေပြန်၏။ ထိုနောက် ရုတ်တရက် ဆန့်တန်းလိုက်သည်တွင် ၎င်းသည် ပိုမိုရှည်လျားသေးသွယ်၍ သွားပြီးလျှင် သူ၏ အရေပြားပေါ်တွင် တရွှေ့တက်ကာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်အား ရစ်ပတ်ဖွဲ့နှောင်လျက်ရှိလေ၏။ ထိုအချိန်၌ကား မည်သည့်အရာနှင့်မျှ မနှိုင်းယှဉ်သာအောင် ထူးဆန်းသော ဝေဒနာတစ်မျိုးကိုလည်း အားလုံးသော အကြောအချက်များမှ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ခံစား၍နေရလေ၏။ သူ့အရေပြားပေါ်တွင် တွေ့ထိနေရသော ပြားချပ်ချပ် အဖုကလေးများသည် သူ့အသားတွင် တင်းကြပ်စွာ ကပ်ရောက်လျက် တစ်ကိုယ်လုံးရှိ သူ့သွေးသားများအား ဝါးမျှို စားသောက်ရန် အားထုတ်နေကြသည့် မရေမတွက်နိုင်သော သွေးစုတ်သတ္တဝါကလေးများကဲ့သို့ ရှိနေကြလေ၏။

ကျောက်ခေါင်းထဲမှ တတိယမြောက် ထွက်လာသည့် ရှည်လျားသော သဏ္ဌာန်သည်ကား သူ၏ နံစောင်ရိုးများကို ကြိုးတစ်ချောင်းဖြင့် ရိုက်ဘိသကဲ့သို့ လွဲ၍ရစ်ပတ်လိုက်ပြီးလျှင် ထိုနေရာ၌ပင် မြဲမြံစွာ ကပ်နေလေတော့၏။

နာကျင်သည့် ဝေဒနာမှာ ပြင်းထန်လွန်းလှသဖြင့် ဂီးလီးယတ်သည် အသံထွက်အောင်ပင် မအော်နိုင်ဘဲ ရှိလေ၏။ ထိုနေရာ၌ အလင်းရောင် အတော်အတန်ရှိနေသဖြင့် သူသည် မိမိတစ်ကိုယ်လုံးအား ရှုပ်ထွေးစွာ ပွဲ့လိမ်ရစ်ပတ်ထားသည့် စက်ဆုတ်ဖွယ်ကောင်းသော သဏ္ဌာန်များကို ထင်ထင်ရှားရှား အကွင်းသားမြင်၍ နေရပေ၏။ စတုတ္ထသဏ္ဌာန်မှာမူ မြားတစ်စင်း၏ လျှင်မြန်ခြင်းမျိုးဖြင့် သူ့ဝမ်းဗိုက်ရှိရာသို့ တစ်ဟုန်ထိုးလာရောက်၍ ကပ်ပြီးလျှင် ထိုနေရာ၌ပင် သူ့အား ရစ်ပတ်လေတော့၏။

သူတစ်ကိုယ်လုံးအား ရစ်ပတ်လိမ်ယှက်ကာ အဖုကလေးပေါင်း မြောက်များစွာဖြင့် တွယ်ကပ်ထားသော ကျိခွဲခွဲ စေးကပ်ကပ် အနှောင်

အဖွဲ့များကို ဆုတ်ဖြတ်ခွာထုတ်ပစ်ရန်ကား လွယ်ကူသော ကိစ္စမဟုတ်ပေ။
ထို့ပြင် မရေမတွက်နိုင်သော ပါးစပ်ပေါက်ကလေးများသည် သူ့အား
တစ်ပြိုင်နက် စုပ်မျှစားသောက်နေကြသကဲ့သို့ ရှိနေရာ အပေါက်ကလေး
တစ်ခုစီမှ နာကျင်သော ဝေဒနာတစ်ခုစီကို ခံစားလျက်ရှိနေရလေပြီ။

ထိုမျှနှင့် မပြီးသေးချေ။ ပဉ္စမမြောက် ရှည်မျောမျောအရာ တစ်ခု
သည် အပေါက်ထဲမှ ထွက်ပြုလာပြန်၏။ ထိုသဏ္ဌာန်သည် အခြားအရာ
များကို ကျော်လွန်ကာ သူ့ရင်ညွန့်အား တင်းကြပ်စွာ လာ၍ရစ်ပတ်ပြန်
လေ၏။ သို့ဖြင့် နေရာပေါင်းများစွာမှ ဖျစ်ညစ်စုတ်ယူခြင်းများသည်
သူ၏ နာကျင်ခြင်းဝေဒနာကို ပြင်းထန်သည်ထက် ပြင်းထန်လာစေသည်
ဖြစ်ရကား သူသည် အသက်ကိုပင် အနိုင်နိုင်ရှု၍ နေရရှာလေ၏။

အဆိုပါ သက်ရှိ ဆူးသတ္တဝါများသည် အဖျား၌ ချွန်ထက်လျက်
ရှိကြသော်လည်း ကိုယ်ထည်များမှာမူကား အရင်းသို့ရောက်သောအခါ
ဓားသွားကဲ့သို့ ပြားချပ်ကျယ်ပြန့်လျက်ရှိကြပေ၏။ အားလုံးသည်
အလည်မဟုတ် တစ်ခုတည်းမှ ပြန့်ထွက်လာကြောင်းကား ထင်ရှားလှ၏။
ထိုသဏ္ဌာန်များသည် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ထိုမှဤမှ ပြောင်းရွှေ့ကာ
ရိုးရိုးရွှေ့ ပျံ့နှံ့လှုပ်ရှားလျက် ရှိကြလေရာ သူသည် ထူးဆန်းချွန်ထက်သော
ပါးစပ်ပေါက်ကလေးများ၏ ဖိနှိပ်ခြင်းဒဏ်ကို ဆက်လက်ခံစား၍ နေရ
လေ၏။ အချွန်အဖုကလေးတစ်ခုမှာ ပါးစပ်ပေါက်ကလေး တစ်ပေါက်
ကဲ့သို့ ရှိနေလျက် တစ်နေရာမှ တနေရာသို့ အစဉ်ပြောင်းရွှေ့လျက်ရှိကြလေ
သည်။

ထိုခဏ၌ ကြီးမား၍ ပြားပြားဝိုင်းဝိုင်း စေးစေးကပ်ကပ် သဏ္ဌာန်
ရှိသော အရာကြီးတစ်ခုသည် ကျောက်အက်ကြားတွင်းအောက်မှ
ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်၍ လာလေရာ၊ ထိုအရာကြီးပင်လျှင် ပင်မမဏ္ဍိုင်
သတ္တဝါကြီး ဖြစ်တော့၏။ ယခင်က နာမောင်းရှည်ကြီး ငါးချောင်းတို့မှာ
ဘီးတစ်ဘီးမှ “စပုတ်” တိုင်များသည် အလည်ပင်ရိုးနှင့် ဆက်သွယ်နေကြ

သကဲ့သို့ အဆိုပါ ပြားချပ်ချပ်သဏ္ဌာန်ရှိရာသို့ ဆက်စပ်၍ နေကြပေ၏။
ဖက်ဆုတ်ရွှာဖွယ် ကောင်းလှသော ထိုသတ္တဝါကြီး၏တစ်ဖက်တွင် အခြား
နာမောင်းသုံးခု၏ သဏ္ဌာန်များကိုလည်း ထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်ရလျက်
၎င်းတို့၏ ထိပ်ဖျားများမှာမူ ကျောက်ကြားထဲ၌ပင် ရှိနေကြသေး၏။

ထိုဝိုင်းဝိုင်းသဏ္ဌာန်ကြီး၏ အလည်၌ မျက်စိကြီးနှစ်လုံးလည်း
ပါရှိပြီးလျှင် ဂီးလီးယတ်အား စူးစိုက်စွာကြည့်ရှုလျက်ရှိလေရာ ထိုအခါမှပင်
သူသည် ထိုသတ္တဝါကြီးအား ဒက်ဗ(လ်)ဖစ်(ရှ်) (Devil Fish) ခေါ်
ငါးသားရဲကြီးဖြစ်ကြောင်းကို သိရှိရလေတော့၏။

ဂီးလီးယတ်တွင် အားကိုးအားထားပြုရန်ဟူ၍ မောင်းချဓား
တစ်စင်းသာရှိလျက် လွတ်လွတ်လပ်လပ်ဟူ၍လည်း သူ၏လက်ဝဲဘက်
လက်တစ်ဖက်တည်းသာ ကျန်ရှိတော့၏။ သူသည် ထိုငါးသားရဲကြီးအား
လှမ်းကြည့်လိုက်သည့်နည်းတူ၊ ငါးကြီးကလည်း သူ့အား ပြူးကြောင်သော
မျက်လုံးနှစ်လုံးဖြင့်ကြည့်လျက်ရှိ၏။ ထိုအခိုက်အတန့်၌ ဆဋ္ဌမမြောက်
နာမောင်းကြီးသည် ကျောက်ကြားထဲမှ လျောထွက်ကာ သူ၏ လက်ဝဲဘက်
လက်မောင်းအား လာ၍ဆွဲသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်းလိုပင် ၎င်း၏
ဦးခေါင်းကြီးသည်လည်း ပြင်းထန်သော အရှိန်ဖြင့် ရှေ့သို့ တိုး၍လာလေ
၏။ နောက် တစ်စက္ကန့်၊ နှစ်စက္ကန့်ဆိုခဲ့သော် သူ၏ ရင်ညွန့်ပေါ်သို့
ရောက်ရှိပေတော့မည်။ သို့ရာတွင် သတိကြီးစွာနှင့် စောင့်ကြည့်နေသော
ဂီးလီးယတ်သည် နာမောင်းကြီးကို ရှောင်တိမ်းလိုက်ပြီးနောက် သူ့ရင်ဘတ်
သို့ တွယ်ကပ်ရန် ဟန်ပြင်၍လာသော သတ္တဝါဆိုးကြီးအား သူ၏
ဘယ်ဘက်လက်တွင်၌ ဆုပ်ကိုင်ထားသော ဓားဖြင့် တစ်အားကုန် ထိုးနှက်
လိုက်လေ၏။ ဂီးလီးယတ်သည် ရှေ့တိုးထမ်းပိုး နောက်ဆုတ် လှည်းထုတ်
ဟူသကဲ့သို့ တစ်ဖက်တွင် ငါးသားရဲကြီးရှိနေလျက် အခြားတစ်ဖက်တွင်
၎င်း၏ ဖိစီးနှိပ်စက်ခြင်းဒဏ်ကို ခံစားနေရခြင်း ဖြစ်တော့၏။ ၎င်း၏
လှုပ်ရှားပုံမှာလည်း လျှပ်စစ်ကဲ့သို့ လျင်မြန်လှပေ၏။

ထိုသတ္တဝါကြီး၏ ပြားချပ်ချပ် ပျော့စိစိ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးထဲသို့ ဂီးလီးယတ်သည် မိမိ၏ဓားသွားကို နစ်မြုပ်သည့်တိုင်အောင် ထိုးသွင်းလိုက် ရုံမျှမက တစ်ဖန် ကြာပွတ်ရိုက်သကဲ့သို့ လျှင်မြန်စွာ မျက်စိနှစ်လုံးရှိရာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်တွင် ထိုးမွေလိုက်ပြန်လေ၏။

ထိုနောက် တစ်ခဏ၌ ပြင်းထန်စွာ လှုပ်ရှားရုန်းကန်မှုများကား ရပ်၍သွားလေ၏။ အခွေများသည်လည်း တဖြည်းဖြည်းပြေ၍ သွားပြီးလျှင် လျော့၍သွားကြ၏။ သတ္တဝါကြီးသည် တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်၍ကျသွားသည် နှင့်အမျှ ရာပေါင်းများစွာသော သွေးစုပ်ပါးစပ်ကလေးများ၏ ပိုင်ရှင် နှာမောင်းလေးချောင်းတို့သည်လည်း အင်အားသတ္တိများ ကုန်ခမ်းကာ သူ့ကိုယ်မှလည်းကောင်း၊ ကျောက်ဆောင်ရှိရာမှလည်းကောင်း၊ ချက်ချင်းပင် ကွာ၍ ကျသွားကြလေ၏။ နှာမောင်းရှည်ကြီးများနှင့်တကွ သတ္တဝါကြီး၏ အစုအဝေးအားလုံးသည် ရေအောက်မြေပြင်ပေါ်သို့ ပုံ၍ ကျသွားပြီးနောက် ဂီးလီးယတ်သည် ထိုအခါမှ ကောင်းစွာလွတ်မြောက်ပြီးလျှင် သူ၏ဓားကို ပိတ်လိုက်လေ၏။

အသက်ရှူ ကြပ်၍နေပြီဖြစ်သဖြင့် သူသည် ငါးသားရဲကြီးအား အချိန်မီ သတ်လိုက်မိခြင်းဖြစ်ပေ၏။ သူ၏ ညာလက်နှင့် ရင်ဘတ်မှာ အညိုအမည်း စွဲ၍နေတော့၏။ သူ၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် နေရာအနှံ့အပြား၌ လည်း ရောင်ရမ်းနေသော အဖုကလေးများကို မရေမတွက်နိုင်အောင် တွေ့ရှိရလေ၏။ သွေးများလည်း ထိုအဖုကလေးများမှ စီးဆင်းလျက်ရှိ ကြ၏။ ထိုအနားများကို ကုသရန်ဆေးမှာ ပင်လယ်ရေပင်ဖြစ်တော့၏။ သို့နှင့် ဂီးလီးယတ်သည် သူ၏ကိုယ်ကို လက်ဝါးများဖြင့် ပွတ်သတ်ဖိနှိပ်၍ ပေးလေရာ မကြာမီပင် အယောင်များ သက်သာသွားတော့၏။

ထိုနောက် သူသည် ရှေ့သို့တိုး၍လာသည်တွင် အတွင်းသို့ လှိုက်ဝင်နေသော ကျောက်ဆောင်ကြီးတစ်ခု၏ အပေါက်ဝကို သူ့အား ငါးသားရဲကြီး တိုက်ခိုက်သည့်နေရာနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် အမှတ်မထင်

တွေ့ရှိရလေ၏။

ထိုလှိုက်ခေါင်းကြီးသည် ကျောက်ဂူ၏ နံရံများအောက်တွင် ကျယ်ပြန့်စွာ တည်ရှိလျက် ရေမရှိဘဲ ခြောက်သွေ့၍နေပေ၏။ အစုလိုက် အပုံလိုက်ရှိနေသော ကျောက်စရစ်ခဲတုံးကြီးများ ရှိနေသဖြင့် ၎င်းတို့သည် ဒီရေအမြင့်ဆုံးတက်သည့်တိုင်အောင် အောက်ခြေမြေပြင်သို့ ရေမရောက် နိုင်ဘဲ မြင့်တင်ထားသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။ အပေါက်သည်လည်း အတော်ပင် ကျယ်ဝန်းသော ခုံးပေါက်တစ်ခုဖြစ်နေသဖြင့် ကိုယ်ကိုမညှတ်ဘဲ လူ တစ်ယောက် ကောင်းစွာဝင်ရောက်နိုင်ပေ၏။ ရေအောက်လှိုက်ဂူမှ စိမ်း လဲလဲ အရောင်တစ်မျိုးသည် အတွင်းသို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လျက် ရှိသဖြင့် အတော်အတန် လင်းလျက်ရှိလေသည်။

သူ၏ အသားအရေများကို ငဲ့၍ ပွတ်သပ်ပေးလျက်ရှိရာမှ ဂီးလီး ယတ်သည် မျက်လုံးများကို အမှတ်တမဲ့ မော့လျက် လှိုက်ခေါင်းအဆုံးသို့ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်မိသည်တွင် ကြက်သီးများ ဖြန်းခဲနေထ၍ ရုတ်တရက် ခေါင်းနုပန်းကြီး၍သွားမိလေ၏။ အကြောင်းမူကား အလင်းရောင် မရောက် တရောက်ရှိနေသော လှိုက်ခေါင်းအဆုံးမှ တစ်စုံတစ်ခုသော အရာသည် သူ့အား ပြုံးရယ်ပြနေသည်ကို တွေ့လိုက်မိသောကြောင့်ပေတည်း။ သို့ဖြင့် သူသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ရှိသော အဆိုပါအရာဝတ္ထုရှိရာသို့ ဦးခေါင်းကို ငဲ့ရင်း လျှောက်ဝင်သွားသည်တွင် ထိုအရာမှာ အကယ်ပင် သူ့အား ပြုံးဖြူနှင့် ကြည့်နေသော လူတစ်ယောက်၏ ဦးခေါင်းခွံကြီးဖြစ်နေကြောင်း အံ့သြစွာ တွေ့ရှိရလေ၏။ ဦးခေါင်းခွံမျှသာမက ခြေလက်အင်္ဂါအပြည့် အစုံ ပါရှိသော အရိုးစုကြီးတစ်ခုလုံးပါ ထိုနေရာတွင် ရှိနေလေသည်။

ဂီးလီးယတ်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်၍ကြည့်မိသောအခါ မိမိအား မလှုပ်မရှက် ငြိမ်သက်စွာ ပိုင်းရံနေသော ကဏန်းထုကြီးကိုလည်း တွေ့မြင်ရလေ၏။ သို့သော် ထိုကဏန်းကောင်ကြီးများသည် အခွံများချည်း သာဖြစ်ကြလျက် စင်စစ်အားဖြင့် လူ၏ အရိုးစုကြီးမှာလည်း ထိုကဏန်း

သေကောင် အခွံများ၏ အောက်တွင် တစ်ပိုင်းတစ်စ နှစ်မြှုပ်နေခြင်းဖြစ်လေသည်။ ဂီးလီးယတ်သည် ကဏန်းခွံများကို ဖယ်ရှားပစ်လိုက်ပြီးနောက် ခူးထောက်ကာ အရိုးစုကြီးကို သေချာစွာ စုံစမ်းကြည့်ရှုလေ၏။ အရိုးကောင်၏ ခါးဦးကား အသက်ရှင်စဉ်က သေချာစွာပတ်ထားဟန်တူသော သားရေခါးပတ်တစ်ခုကို တွေ့ရှိရလျက် သားရေများမှာ ဆွေးမြေ့လျက်ရှိနေပြီးလျှင် ခါးပတ်ခေါင်းမှာမူ သံချေးများပင် တက်လျက်ရှိနေလေပြီ။ ထိုနေရာတစ်ဝိုက်၌ ခုံးကောင်ကလေးများပင် တွယ်ကပ်စပ်နေကြပြီဖြစ်၏။

သို့နှင့် ဂီးလီးယတ်သည် သားရေခါးပတ်ကို ကိုင်လိုက်ရာ တစ်နေရာ၌ လေးထောင့်စပ်စပ်နှင့် မာကျောသော အရာတစ်ခုကို စမ်းသပ်မိသဖြင့် သံချေးကိုက်နေသော ခါးပတ်ခေါင်းကို အချိန်ကုန်ခံ၍ ဖြုတ်မနေတော့ဘဲ သားရေကို မောင်းချစားဖြင့် လှီးဖြုတ်လိုက်လေ၏။ ခါးပတ်ထဲတွင် သံသေတ္တာကလေးတစ်လုံးနှင့် ရွှေဒင်္ဂါးအချို့ပါရှိလျက် သေချာစွာ ရေတွက်ကြည့်သောအခါ ရွှေဒင်္ဂါးများမှာ ဂီနီပေါင်း နှစ်ဆယ်တိတိမျှရှိသည်ကို ဂီးလီးယတ်တွေ့ရ၏။ သံသေတ္တာကလေးမှာမူ သင်္ဘောသားဟောင်းများ ကိုင်ဆောင်သုံးစွဲလေ့ရှိသော သံပတ်ဖြင့် ဖွင့်ရပိတ်ရသော ဆေးတံသောက်ဆေးထည့်သည့် သေတ္တာကလေးမျိုး ဖြစ်လျက် သံချေးများ တက်နေသောကြောင့် များစွာကြပ်လျက်ရှိလေ၏။

သို့ဖြင့် ဂီးလီးယတ်၏ အခက်အခဲကို သူ၏ ငယ်ကျွန်တော် မောင်းချစားကြီးသည် ဒုတိယမိ ကူညီရပြန်လေသည်။ ထိုနောက် သူသည် ဓားဦးဖြင့်ကော်၍ ဖွင့်လေရာ ဖွင့်သွားသော သေတ္တာအတွင်း၌ စာရွက်အစနုများမှတစ်ပါး မည်သည့်အရာမျှ မပါရှိချေ။ လေးခေါက်ချိုး၍ ကျစ်လျစ် သိပ်သည်းစွာ လိပ်ထားသော စက္ကူလိပ်ကလေးတစ်လိပ်ကိုမူ သေတ္တာအောက်ဆုံးမှ တွေ့ရှိရလျက် စက္ကူများမှာ ထိုင်းတိုင်းတိုင်းရှိနေသော်လည်း သေတ္တာမှာ ရေလုံသောကြောင့် ပျက်စီးခြင်းကား မရှိပေ။ ထိုစက္ကူများကို ဂီးလီးယတ်သည် ဖြန့်၍ကြည့်လိုက်ရာတွင် တစ်ရွက်လျှင် စတာ

လင်ပေါင် တစ်ထောင်စီတန်သော ဘဏ်စက္ကူသုံးရွက် ဖြစ်နေကြောင်းကို တွေ့ရှိရလျက် အလုံးစုံ စုပေါင်းလိုက်ပါက ဖရန်ဒင်ဂါး ခုနစ်သောင်းငါးထောင်မျှ တန်ဖိုးရှိပေ၏။

ထိုနောက် သူသည် ထိုငွေစက္ကူများကို ပြန်၍ ခေါက်လျက် ဂီနီနှစ်ဆယ်နှင့်အတူ သေတ္တာအတွင်းသို့ ထည့်သွင်းပြီးလျှင် အဖုံးကို ပြန်ပိတ်လိုက်လေ၏။

ခါးပတ်ကို သေချာစွာ ထပ်မံကြည့်ရှုသောအခါ ထုံးစံအတိုင်း သားရေကို အပြင်မှ အချောတိုက်ထားသော်လည်း အတွင်း၌မူ ကြမ်းတမ်းလျက်ရှိပေ၏။ ကြမ်းတမ်းညိုမှိုင်းသော ထိုမျက်နှာပြင်ပေါ်၌ အနက်ရောင်မှင်ဖြင့် ရေးသားထားသည့်စာလုံး အမှတ်အသားကို တွေ့ရှိရသဖြင့် ဂီးလီးယတ်သည် ခဲခဲယဉ်းယဉ်းဖတ်၍ ကြည့်သောအခါ “ဆီယာကလူဗင်” ဟူသော အမည်ကို အံ့ဩစွာ တွေ့ရှိရလေတော့၏။

သို့ဖြစ်၍ ဂီးလီးယတ်သည် သေတ္တာကို ခါးပတ်ထဲသို့ ပြန်၍ သွင်းလိုက်ပြီးနောက် ခါးပတ်ကို သူ၏ဘောင်းဘီအိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်လေ၏။

ထိုနောက် သူသည် ကျဆုံးသွားသော ငါးသားရဲကြီး၏ ဓန္ဒာကိုယ်အပိုင်းအပြတ်များနှင့်ယှဉ်လျက် အရိုးစုကြီးအား ကဏန်းခွံများ၏အလယ်၌ ထားပစ်ခဲ့လေ၏။

*

အခန်း (၁၁)

ဂီးလီးယတ်သည် လှေရှိရာသို့ ပြန်၍လာခဲ့၏။ ကျောက်တန်း
ဘက်သို့ ပြန်ရောက်လျှင်ရောက်ခြင်း ဂီးလီးယတ်သည် မိမိ၏ ရွက်လှေ
ဝမ်းထဲတွင် ရေနစ်ပေခန့်မျှ ဝင်နေသည်ကို တွေ့ရှိရသောကြောင့် အတော်
ပင် စိတ်နှလုံးချောက်ချားတုန်လှုပ်သွားမိ၏။ လှေကားပေါက်၍ နေလေပြီ၊
သို့နှင့် ဂီးလီးယတ်သည် မိုးကာအင်္ကျီရွက်ထည်များ၊ သူ့တွင် ရှိရှိသမျှသော
အဝတ်အစားများဖြင့် ယာယီပိတ်ဆို့ပြီးသည့်တိုင်အောင်ပင် ကွဲအက်သည့်
ဒဏ်ရာမှာ ပြင်းထန်ပုံရသည်ဖြစ်သောကြောင့် လှေကို နောက်တစ်နေ့
လုံးလုံး ပြုပြင်ဖာထေးရန် လို၍ နေပေသေး၏။

ဂီးလီးယတ်မှာ ဂဏန်းကလေးတစ်ကောင်ကို ရှေးဦးစွာ လိုက်ရာမှ
အစ ငါးသူရဲကြီးနှင့် အသေအကြေ သတ်ပုတ်ကာ မိမိ၏အသက်ကို
၎င်းထံမှ အနိုင်နိုင်လုယူခဲ့သည့်အတွက် များစွာ မောပန်းလျက်ရှိလေ၏။
သို့သော် ခေတ္တအမောဖြေနားနေရန်သော်လည်းကောင်း၊ စားသောက်ရန်
သော်လည်းကောင်း၊ အမှတ်မရနိုင်သေးဘဲ လှေဝမ်းထဲမှ ရေများကို ပင်ပန်း
ကြီးစွာ ခပ်ပစ်ပြီးနောက် ရွက်လှေ၏ ကွဲအက်သောဒဏ်ရာများကို တစ်ည
လုံး ကြိုးစားပမ်းစား ပြင်ရပြန်တော့၏။

ဤသို့ဖြင့် မိုးလင်းခဲ့ရ၏။ နောက်တစ်နေ့နံနက် မိုးလင်းသော
အခါ သူသည် လှေပေါက်ကို ဖားထေးပိတ်ဆို့ရန် သုံးခဲ့သော အဝတ်စုတ်
သာသာမျှရှိနေသည့် တာပေါလင်မိုးခံအင်္ကျီကို ဝတ်လိုက်၏။ ခါးတွင်
ကလူဗင်၏ သားရေခါးပတ်ကြီး ပတ်ထားလျက် ၎င်းအထဲတွင် ဖရန်ဒဂီး
ပေါင်း... ၅၇,၀၀၀ တန် စက္ကူများရှိနေ၏။ သို့နှင့် သူသည် ဒူရန်ဒီ
သင်္ဘောပျက်မှ လူသာမန်တို့ ခံနိုင်ခဲ့လှသည့် ပင်ပန်းဆင်းရဲခြင်းအမျိုးမျိုး၊
ဇွဲဒုက္ခအမျိုးမျိုးကိုခံကာ မပျက်မစီးစေဘဲ အကောင်းပကတိ ဖြုတ်ယူခဲ့ရ
သည့် အင်ဂျင်စက်နံဘေးတွင် မားမားမတ်မတ် ရပ်လျက်ရှိလေ၏။ ရွက်
လှေကိုလည်း ပြင်ဆင်၍ပြီးပေပြီ။ လက်ထဲတွင်လည်း ကလူဗင်၏ အရိုး
ကောင်မှ ရရခဲ့သော ရွှေဒဂီးသုံးထောင်တန် စက္ကူများလည်း ရှိနေလေပြီ။
သို့သော် အခြေအနေတွင်ရှိနေလျက် ဂီးလီးယတ်သည် လှိုင်းလေငြိမ်သက်
၍ ပင်လယ်ပြင်မှ လေပြည်လေညင်းကလေးများ တိုက်ခတ်နေစဉ် ကြိုးကို
ဖြုတ်ကာ ရွက်လှေကို “ဒေါ်ဗရီ” ကျောက်ဆောင်များမှ နှုတ်ခွာထွက်ခဲ့
လေ၏။

ထိုနောက် ဂီးလီးယတ်သည် လေပြေကလေးများ တဖြူးဖြူး
တိုက်ခတ်လျက် ငြိမ်သက်အေးချမ်းသော ပင်လယ်ရေပြင်တွင် သူ၏
ရွက်လှေကို “ဂန်ဒီ” ကျွန်းဘက်သို့ ဦးတည်၍ပေးကာ ရွက်ကုန်ဖွင့်လေ
တော့၏။ အကယ်၍ တစ်စုံတစ်ယောက်သူသည် ဒေါ်ဗရီကျောက်ဆောင်
များဆီမှ သူထွက်ခွာလာချိန်တွင် အနီးအနားတွင် ရှိနေမည်ဆိုက “ဗော်နီ
ဒန်ဒီ” ဟူသော သီချင်းကို ခပ်တိုးတိုး သီဆို၍လာသော သူ၏အသံကို
ပင် ကြားရပေမည်။

ထိုနေ့ တစ်နေရာတည်း၌ပင် “စိန်ဆင်ပဆင်”မြို့၌လည်း ရပ်ရွာ
နှင့်ပတ်သက်သည့် အရေးကြီးသော သတင်းတစ်ခုသည် ဖြစ်ပွားလျက်ရှိ၏။
ထိုသတင်းကား အခြားမဟုတ်၊ ရပ်ရွာ၏ သင်းအုပ်ဆရာဖြစ်သော မကြာမီ
ကမှ ရောက်လာသည့် “အိပင်ဇာကော့ဒရေ” သည် သူ၏ဦးလေးတော်

သူ စိန့်အက်ဆက်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး လန်ဒန်မြို့၌ သေဆုံးသွားသည့်အတွက် အမွေအမြောက်အမြား ရတော့မည်ဟူသော သတင်းဖြစ်လေသည်။ ရွာဆို သည်မှာ မြို့ကြီးပြကြီးကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲ လူနေအိမ်ခြေ နည်းပါးလျက် တစ်ယောက်အကြောင်းကို တစ်ယောက်သိပြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း သင်းအုပ် ဆရာလေး “ကော့ဒရေ” မကြာမီ ကြွယ်ဝချမ်းသာတော့မည်ဟူသော သတင်းသည် တစ်ရွာလုံးတွင် တောမီးကဲ့သို့ ပျံ့နှံ့သွားတော့၏။ ထိုနေ့က “စိန့်ဆင်ပဆင်” မြို့သို့ လန်ဒန်မှ “ကက်(ရှ)မီယာ” ခေါ် စာပို့သင်္ဘော တစ်စင်း ဆိုက်ရောက်လာရာ၊ ထိုသတင်းကို ထိုသင်္ဘောက ယူဆောင် လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ကက်(ရှ)မီယာ သင်္ဘောကား စိန့်ပီတာ သင်္ဘော ဆိပ်တွင် မားမားစွင့်စွင့် ရွက်တိုင်များဖြင့် ကျောက်ချဆိုက်ကပ်လျက် ရှိသည်ကို မြင်ကြရ၏။

ကက်(ရှ)မီယာ သင်္ဘောမှာ နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ် မွန်းတည့် ချိန်၌ပင် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ “ဆောက်သင်ပတန်” မြို့သို့ ပြန်၍ထွက်ရမည်ဖြစ် ၏။ ဥပဒေအရအားဖြင့် အမွေခံသူသည် သေတမ်းစာဖွင့်သည့်နေရာသို့ ချက်ချင်းသွားရောက်ရမည်ဖြစ်သောကြောင့် သင်းအုပ်ဆရာကလေးသည် နောက်တစ်နေ့ နေ့လည်၌ ထိုသင်္ဘောနှင့်ပင် “ဆောက်သင်ပတန်” မြို့သို့ လိုက်ပါသွားရမည့်အကြောင်း သတင်းပြေးလျက် ရှိလေသည်။

အထက်ပါ အကြောင်းအရာများ မဖြစ်ပွားမီ ရက်အနည်းငယ် ခန့်က တစ်နေ့သော ညနေစောင်းတွင် ဒီရတ်ချက်နေသော “ဗရာဇီ” အိမ်ကြီးသို့ စာပို့ပြာတာတစ်ယောက်သည် စာတစ်စောင် ပေးလေ၏။ စာမှာ နိုင်ငံခြားမှလာသော စာတစ်စောင်ဖြစ်ပြီးလျှင် သင်္ဘောပိုင်ရှင် မက်(စ)လက်သာရီးထံ လိပ်တပ်ထား၍ စပိန်နိုင်ငံမြို့တော် “လစ်စဗုန်း”မြို့ စာတိုက်တံဆိပ် ပါရှိလေသည်။

ထိုစာကား အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်၏။

‘ပင်လယ်မှ မတ်လ ၁၀ ရက်နေ့

“စိန့်ဆင်ပဆင်မှ မက်(စ)လက်သာရီးထံသို့...”

ကျွန်တော်ထံမှ သတင်းကိုရလျှင် ခင်ဗျား အတော်ပင် ဝမ်းမြောက်ကျေးဇူးတင်မိပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်တော့ “မပြန် လမ်း” ဆိုတဲ့ မြို့ကြီးကို ရှေ့ရှုသွားဖို့ “တာမော်လီပါ” သင်္ဘော ပေါ်သို့ ရောက်နေပါပြီ။ ဤသင်္ဘောထဲ၌ အပြန်တွင် ခင်ဗျားထံ သတင်းထူးအချို့ကို လက်ဆောင်အဖြစ်ဖြင့် ယူလာမည်။ ဂန်ဇီ ကျွန်းမှ “အဟီယာတော်တီဗင်း” ဆိုသူ သင်္ဘောသားတစ် ယောက် ပါရှိပါသည်။ ခင်ဗျားထံ ဤစာ ရောက်ရှိရန်ကိုလည်း လစ်စဗုန်းမြို့သို့ သွားသော ဟာမင်ကော်တက်ခေါ် သင်္ဘောနှင့် လူကြိုပါးလိုက်ရပါသည်။

ခင်ဗျားအပေါ်တွင် ကျွန်တော် စိတ်ရိုးစိတ်ဖြောင့် ထားတော့ မည်ဆိုသည်ကို ခင်ဗျားကတော့ အံ့သြနေကောင်း နေပါလိမ့် မည်။ သို့သော် ဆီယာကလူဗင်လောက်တော့ ကျွန်တော်လဲ ရိုးဖြောင့်ပါသေး၏။

ဖြစ်ပျက်သည့် သတင်းကို အကျယ်ချဲ့၍ ပြောနေရန် လိုမည်မထင်တော့ပါ။ အကြောင်းရင်းမှာ နှစ်အနည်းငယ်ခန့်က ခင်ဗျားထံမှ အစဉ်အလာမဟုတ်သော နည်းလမ်းဖြင့် ချေးငှား လာသည့် ဖရန့်ပေါင်း ၅၀၀၀၀ ကို ကျွန်တော် ပြန်ပေးလိုက်ပါ ပြီ။ ကျွန်တော် စိန့်မာလိုမှ မထွက်ခင်ပင် ခင်ဗျားငွေအတွက် ပေါင်တစ်ထောင်စီတန်သော ငွေစက္ကူသုံးရွက်ကို ခင်ဗျား လူယုံ တော်ကြီး ဆီယာကလူဗင်ရဲ့ လက်ထဲကို ပေးအပ်လိုက်ပါသည်။ အားလုံးဆိုလျှင် ဖရန့်ပေါင်း ၇၅၀၀၀ တန်ဖိုးရှိပါသည်။

ဆီယာကလူဗင်ကတော့ ခင်ဗျားအတွက် ခင်ဗျားရဲ့ငွေများ ကို အတိုးရော အရင်းပါ တွက်ချက် ချီးကျူးဖွယ်ကောင်းသော နည်းဖြင့် လက်ခံယူဆောင်သွားပါပြီ။ သူသည် ကျွန်တော်အား

မနာလို မုန်းတီးနေဟန်တူပါသည်။ ထိုပြင် သူ ကျွန်တော့်ထံ လာစဉ်က တစ်ယောက်တည်းဖြစ်သဖြင့် တစ်စုံတရာ သက်သေ မရှိသောကြောင့် ဤအကြောင်းကို ယခုကဲ့သို့ ခင်ဗျားထံ အကြောင်းကြားရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ရမ်းတိန်

တော်ဝီဒို ထိမှန်ဖူးသူတစ်ယောက်သော်လည်းကောင်း၊ ယမ်းအိုး ပေါက်ကွဲ ထိမှန်ဖူးသူတစ်ယောက်သော်လည်းကောင်းသာလျှင် ထိုစာကို ဖတ်လိုက်ရခြင်းဖြင့် မက်(စ)လက်သာရ၏ စိတ်ထဲတွင် စိတ်လှုပ်ရှားမှု ကို မုန်းဆကောင်း မုန်းဆနိုင်ပေလိမ့်မည်။ ထိုစာအိတ်အတွင်း ထိုလေး ခေါက်ချိုး ခေါက်၍ထားသော စာရွက်သည်ပင် ထူးဆန်းသော စိတ်၏လှုပ် ရှားမှုကို ဖြစ်စေသည့် အကြောင်းရင်းပေတည်း။ ထိုစာတွင်ပါသည့် အကြောင်းအရာများပေါ်တွင် အမှီပြု၍ဖြစ်သော စိတ်၏လှုပ်ရှားမှုသည် ကြားရသူများအား အသိဉာဏ်ကို ပေးလေတော့၏။

ဂန်ဒီကျွန်းမှ လူထုကြီးသည် ကလူဗင်နှင့်ပတ်သက်၍ ယခင်က သူ့အပေါ်တွင် အထင်အမြင်ကြီးကာ “ဒူရန်ဒီ” သဘောပျက်ရာတွင် သဘောမှ ပစ္စည်းများကို တတ်နိုင်သမျှ ကယ်ဆယ်ပေးလိုက်သူ၊ မိမိ၏ အသက်ကို မနုဇ္ဈာန် ရက်ရက်ရောရော စွန့်လွှတ်၍ သဘောသားများ၏ အသက်ကို ကယ်ဆယ်ပေးလိုက်သူ၊ အလုပ်ဝတ္တရား ကျေပြန်သူ စသည်ဖြင့် သူ့အား “ဟီးရိုး” တစ်ယောက်အနေနှင့် ဂုဏ်ယူပြီးလျှင် ချီးကျူးပြော ဆိုခဲ့ကြ၏။ သူကား လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာကပင် လက်သာရီးထဲ တွင် တစ်စုံတရာ အစွန်းအထင်းမရှိဘဲ ရိုးမြောင့်စွာ အလုပ် လုပ်ခဲ့သူဖြစ် ၏။ လူအများကပင် သူ၏ သူရဿတ္တိ လုပ်ရည်ကိုခံရည်တို့ကို ယုံကြည် လေးစားကြ၏။ သူ၏ ဖြောင့်မတ်ခြင်းကို ချီးကျူးကြ၏။ သို့သော် ယခုကဲ့သို့ အကြောင်းစုံ သိကြရသောအခါ၌ကား သို့လော သို့လောဟု တွေးတောစပြုလာကြ၏။ ထိုပြဿနာပေါ်တွင် တစ်စတစ်စ အလင်းရောင်

ကလေးများ ရလာသကဲ့သို့ ရှိကြလေ၏။ “ရမ်းတိန်” ထံမှ ငွေအမြောက် အမြားရရှိပြီးနောက် သူသည် အသက်ကယ်လှေတွင် လိုက်ပါလွတ်မြောက် လာနိုင်ပါလျက် အဘယ်ကြောင့် နေရစ်ခဲ့ရလေသနည်း။ အလင်းရောင် သည် သူ့အပေါ်တွင် ထင်ရှားသည်ထက် ထင်ရှားစပြုလာရာမှ နောက်ဆုံး လူအများ၏ မျက်စိထဲတွင် လူရိုးလူကောင်းတစ်ယောက်အနေမှ လူဆိုး လူညစ်တစ်ယောက်အနေသို့ ကူးပြောင်း၍ သွားလေတော့၏။

ဒူရန်ဒီသဘောပျက်ပေါ်တွင် ကလူဗင်သည် သူ့ရဲကောင်းလုပ်ကာ နေရစ်ခဲ့ခြင်းမှာ တမင်သက်သက် ပရိယာယ်ဖြင့် လှည့်စားခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဒူရန်ဒီ သဘောအား မပျက်ပျက်အောင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်၍ ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ တဖြည်းဖြည်း သိရှိလာကြလေတော့၏။ ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက် ၍ မတ်(စ)လက်သားရီးသည် အမန်တလဲလဲ ပြန်လှန်တွေးတောလျက် ရှိလေ၏။ သို့ရှိရာမှ သင်းအုပ်ကလေး “ကောဒရေ” လူချမ်းသာဖြစ်သွား သော နေ့နှင့် ဂီးလီးယတ်သည် ဒေါ်ပရီးများမှ ထွက်ခွာလာသည့် နေ့ည တွင် သူသည် ဒီရပ်ချက်အား လရောင်အောက် ဥယျာဉ်ထဲတွင် လမ်း လျှောက်ရန် ထားပစ်ခဲ့ပြီးနောက် အခါတိုင်းထက် စိတ်နှလုံး နောက်ကျီ ညှိုးငယ်စွာဖြင့် အိပ်ရာထဲသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့လေ၏။

ညသန်းခေါင် အချိန်လောက်တွင် ကြည်ကြည်လင်လင်ဖြင့် အိပ်ရာ မှ တစ်ရေခိုးလာသောအခါ သူသည် မျက်လုံးများကို ဖွင့်၍ ကြည့်ရှုလေ ၏။ သူ့အိပ်သော ကြိုးပုခက်နှင့် အခန်းပြတင်းပေါက်မှာ တည့်တည့် ဖြစ်လေရာ သူသည် ထူးခြားဆန်းကြယ်သော အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို ထို ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်း၍ မြင်ရလေ၏။ ပြတင်းဝကို ကျော်၍ မြင်နေရ သည့် ထူးဆန်းသော ထိုသဏ္ဌာန်ကား အခြားမဟုတ်ဘဲ မီးသဘောတစ်စင်း ၏ ခေါင်းတိုင်တစ်ခုပင် ဖြစ်ပေသတည်း။

မက်(စ)လက်သားရီးသည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနှင့် သူ၏ အိပ်ရာထဲမှ ထ၍ ထိုင်လိုက်ပြီးလျှင် စူးစူးစိုက်စိုက်ကြီးထပ်မံ ကြည့်ရှုနေလေ၏။

မြင်ရာသည် သဏ္ဌာန်သည် ပြတင်းပေါက်ဘောင်အထိ တစ်ခုလုံးပင်ပြည့်နေ၏။ ရေတက်လျက်ရှိသော ဆိပ်ကမ်းသည် သူ၏အိမ်နှင့် နီးကပ်စွာရှိနေလျက် ထိုနေရာ၌ တဖြတ်ဖြတ်တောက်ပနေသော လရောင်ကို နောက်ခံထားကာ ဝိုင်းဝန်းမည်းနက်သော သဏ္ဌာန်ကြီးသည် မားမားမတ်မတ်ကြီးရပ်တည်လျက်ရှိ၏။ မီးသင်္ဘောတစ်စင်း၏ ခေါင်းတိုင်ကြီးကား အမှန်ပင် ထိုနေရာသို့ ရောက်ရှိနေတော့၏။

လက်သားရိုးသည် ကြိုးပုခက်ထဲမှ ခုန်ဆင်းပြီးလျှင် ပြတင်းပေါက်သို့ ပြေးသွားကာ မှန်ပြတင်းဘောင်ကို မ၍ကြည့်သောအခါ ထိုခေါင်းတိုင်ကို ချက်ချင်းပင် မှတ်မိလေ၏။ ဂူရန်ဒီ၏ ခေါင်းတိုင်ကြီးကား သူ့မျက်စိအောက်တွင် ရောက်ရှိနေလေပြီ။

သင်္ဘောခေါင်းတိုင်ကြီးသည် ယခင်က နေရာဟောင်းတွင် ရောက်ရှိနေလျက် ၎င်းအား ထိန်းထားသည့် သံကြိုးလေးချောင်းကို သင်္ဘောလက်ရမ်းတွင် ချည်နှောင်ထား၏။ ၎င်း၏ အောက်ခြေ၌ကား များစွာမသဲကွဲသော မည်းနက်သော အစုအပုံတစ်ခုကိုလည်း တွေ့မြင်ရလေ၏။

သို့ဖြင့် ချက်ချင်းလိုပင် မက်(စ)လက်သားရိုးသည် မီးအိမ်တစ်လုံးကို လက်တွင်ဆွဲကိုင်ကာ သင်္ဘောဆိပ်သို့ ထွက်သွားလေ၏။ ယခင်ကထက် “ဒူရန်ဒီ”သင်္ဘောအား ချည်နှောင်ထားနေကျဖြစ်သည့် သံကွင်းကြီး၌ ရွက်လှေတစ်စင်း ချည်နှောင်ထားသည်ကို အံ့သြစွာ တွေ့မြင်ရလေ၏။ သူမြင်ရသော ခေါင်းတိုင်ကြီးမှာလည်း ထိုလှေဝမ်းခေါင်း အလယ်ရှိ ထုထည်ကြီးမားသော သဏ္ဌာန်တစ်ခုမှ အပေါ်သို့တည်တည်ကြီး ထိုးထွက်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထို့ပြင် လှေဦးမှာ လက်သားရိုးနေသော “ဗရာဗီ”၏ နံရံအစွန်း၏ အပေါ်သို့ပင် ရောက်ရှိနေလျက် ဆိပ်ခံသမ္ဗန်နှင့်လည်း တစ်ပြေးတည်း ရှိနေ၏။ လှေပေါ်၌ကား မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိချေ။

ထိုလှေမှာ ထူးခြားသော သဏ္ဌာန်ရှိ၍ ဂန်ဇီကျွန်းရှိ လူအားလုံးပင်

ကောင်းစွာမှတ်မိနေသော လှေဖြစ်၏။ ၎င်းလှေမှာ အခြားမဟုတ် ဂီးလီးယတ်၏ လက်ချက် ပြည်ဖြစ်ရွက်လှေဟောင်းကြီးပင်ဖြစ်၏။ ထိုအခါ လက်သာရီသည် လှေပေါ်သို့ ခုန်တက်ပြီးလျှင် ရွက်တိုင်၏ အခြားဘက်တွင် ရှိနေသည့် တံးလုံးသဏ္ဌာန်ကြီးရှိရာသို့ အပြေးသွားရောက်ကြည့်ရှုလေ၏။ ထိုအခါ အထိအခိုက် အကျိုးအပဲ့ဟူ၍ လုံးဝမရှိဘဲ ထူထဲသော အောက်ခံသံပြားကြီးပေါ်တွင် ပကတိ နဂိုအကိုင် ခိုင်ခံ့မြဲမြံစွာ အခြေခံတည်ထားသည့် ထိုလေးထောင့်သဏ္ဌာန်ကြီးကို ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့ရလေတော့၏။ ဘျိုင်လာရေနွေးအိုးမှ သံစိုများအားလုံးပင် အပြည့်အစုံပါရှိလျက် ယက်မများမှ ဝင်ရိုးကြီးသည်လည်း တည်မတ်မြောင့်တန်းစွာ ထောင်လျက် ရှိနေသည်ကိုတွေ့ရ၏။

ထို့ပြင် ပင်လယ်ရေငုံစုတ်သည် ရေစုတ်ဘုံဘိုင်ကလေးသည်လည်း သူ့နဂိုအတိုင်းရှိနေလျက် အစစအရာရာ မည်သည့်နေရာကမျှ လိုလေသေးသည်ဟူ၍မရှိချေ။

လက်သားရိုးသည် စက်ကို သေချာစွာ စစ်ဆေးကြည့်ရှု၏။ မီးအိမ်နှင့် လရောင်ကလည်း သူ့အား အကူအညီပေးလျက်ရှိလေရာ သူသည် စက်မှ အစိတ်အပိုင်းမှန်သမျှကို “အမြီးပြန် ခေါင်းပြန် လျှောက်၍စမ်းသပ်ကြည့်ရှုလေ၏။ စက်ကြီး၏ နံဘေး၌ သေတ္တာအလွတ်ကြီး နှစ်လုံးရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည့်ပြင် လက်သားရိုးသည် စက်ကြီး၏ ဘီးအားလုံးမှ ဝင်ရိုးများကိုပင် သေချာစွာ ကြည့်ရှုသေး၏။

ထိုနောက် သူသည် သင်္ဘောအခန်းကလေးအတွင်းသို့ ဝင်သွားရာတွင် အခန်းကလေးမှာ မည်သူမျှမရှိဘဲ ဟာလာအင်ဂျင်ရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့ပြီးလျှင် ဒူးထောက်ကာ ဘျိုင်လာအိုးအတွင်းသို့ ကြည့်ရှုပြန်လေ၏။ သူသည် မီးအိမ်ကို စက်မီးထိုးသည့် ဖိုအတွင်းသို့ သွင်းထားသည်ဖြစ်စေ စက်တစ်ခုလုံးကို အလင်းရောင်ဖြင့် ဟပ်စေလျက်ရှိသောကြောင့် စက်ခန်းထဲတွင် မီးထည့်ထားသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရလေ၏။

၁၄၈ ဝ အရန်ရွှေများ

ထိုနောက် လက်သားရိုးသည် သွေးရူး သွေးတမ်းဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောလိုက်ပြီးလျှင် နေရာမှ ခုန်ထလိုက်ပြီးနောက် စက်ပေါ်မှ မျက်စိများကို မခွာဘဲ ခေါင်းတိုင်ရှိရာသို့ လက်များကို ဆန့်တန်းရင်း “လုပ်ကြပါဦးဗျို့” ဟု ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။ ထိုနောက် သူသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းဆိပ်ကမ်းပေါ်မှ ခေါင်းလောင်းကြီးရှိရာသို့ ရုတ်တရက် ပြေးသွားလျှင် ခေါင်းလောင်းကြီးကို ဆွဲကိုင်ကာ ပြင်းထန်စွာ လှုပ်ရမ်းလိုက်တော့သတည်း။

*

အခန်း (၁၂)

ဂီးလီးယတ်သည် “ဗရေဗီ” အိမ်ကြီးအနီးသို့ တစ်စုံတရာ အသံ မပြုဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ ချဉ်းကပ်လာခဲ့ပြီးလျှင် လှေကို မက်(စ)လက်သားရီ ဆိပ်သော ပြတင်းပေါက်ရှိ ယခင်က “ဒူရန်ဒီ” သင်္ဘောချည်နှောင်သည့် သံကွင်းကြီးတွင် မြို့မြို့ရွာချည်နှောင်ထားခဲ့လေ၏။

သို့ ပြီးစီးသောအခါ လှေနံရံပေါ်မှ ကျော်၍ ဓန့်ဆင်းကာ တမ်းပေါ်သို့ တက်သွားလေ၏။

ဤကဲ့သို့ လှေကို ဆိပ်ကမ်းတွင် ဆိုက်ကပ်ထားခဲ့ပြီးနောက် အိမ်ကြီး၏ ထောင့်မျိုးကို ကွေ့ကာ ကျဉ်းမြောင်းသော လမ်းကလေးတစ်ခုမှ အခြားတစ်ခုသို့ ကူးသွားလေ၏။ “ဗူဒီလာရူး” အိမ်ကြီးရှိရာသို့ ရွဲထွက်သွားသော လမ်းကြားကလေးကိုပင် ဂရုမထားနိုင်ဘဲ ဦးခေါင်းငိုက်ဆိုက်နှင့် ရှေ့သို့ဆက်လက် လျှောက်သွားလေရာ အုတ်တံတိုင်းတစ်ခု၏ ထောင့်သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။ ထိုနေရာ၌ကား ပန်းပင်နွယ်ပင်များရှိသော နေရာဖြစ်၏။ အချိန်မှာ ဇွန်လဖြစ်သဖြင့် ဖက်ယားပင် တိုက်ကပ်နွယ်ပင်တို့သည် ဆောက်ကုလားပန်းများနှင့်အတူ တောပန်းရိုင်းတို့၏ သဘာဝအလျောက် အစီအရီပွင့်လျက် ရှိကြ၏။ သင်းပျံ့သော လေပြည်သည် ခရီးဝေးမှလာသော ဧည့်သည်တစ်ယောက်အား အမောအပန်းကို ပြေစေ

တော့၏။

နေရာသီအချိန်များက သူသည် ထိုနေရာ၌ ချုံပုတ်များနောက်ကွယ်မှ ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်တွင် ထိုင်ကာ အကြိမ်ပေါင်းများစွာပင် အတွင်းသို့ ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုခဲ့ဖူး၏။ သစ်ကိုင်းများအကြားမှ လှမ်းမြင်ရသော အခန်းကလေး ရှေးတူရှုရှိ ပရေဗီအိမ်ကြီး၏ ဥယျာဉ်အတွင်းသို့လည်း တံတိုင်းကို ကျော်၍ဝင်ရန် မကြာခဏ ကြိုးစာခဲ့ဖူး၏။ ထိုကျောက်တုံးဟောင်းကြီးသည်လည်း ထိုနေရာ၌ပင် ရှိမြဲရှိနေ၏။ သစ်ပင်ချုံပုတ်များနှင့် တံတိုင်းနိမ့်နိမ့်ကလေးသည်လည်း ယခင်ကကဲ့သို့ပင် မူမပျက်ဘဲ ငြိမ်သက်စွာရှိနေပြီ ရှိနေကြ၏။ သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်သို့ လှည့်၍ကြည့်လိုက်ပြန်ရာ ဥယျာဉ်ကိုလည်းကောင်း၊ လူသွားလမ်းကလေးကိုလည်းကောင်း၊ ပန်းခင်းများကိုလည်းကောင်း၊ အိမ်ကြီးကိုလည်းကောင်း၊ ခန်းမကြီးမှ ပြတင်းပေါက် နှစ်ပေါက်ကိုလည်းကောင်း၊ အသီးသီး တွေ့ရပြန်၏။ သူ့ရှေ့မလှမ်းမကမ်း၊ ဥယျာဉ်အတွင်းရှိ လမ်းကလေးတစ်ခု နံဘေး၌ကား သင်္ဘောဆေးအစိမ်းဖြင့် သုတ်ထားသော သစ်သားထိုင်ခုံတစ်ခုရှိလေသည်။

ထိုအချိန်၌ ဒီရပ်ချက်သည် ခုံတန်းရှိရာသို့ လျှောက်လာရာမှ မည်ကဲ့သို့ စိတ်ကူးရသည် မသိ၊ ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်ကာ နောက်သို့ သုံးလေးလှမ်း ပြန်၍လှည့်သွားပြီးမှ တစ်ဖန်ပြန်၍လာကာ ခုံတန်းလျားပေါ်တွင် ထိုင်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ အေးမြကြည်လင်သော လမင်းကြီးသည် သစ်ပင်များအကြားတွင် ရောက်ရှိနေလျက် တိမ်တိုက်အချို့မှာမူ မှုန်ဝါးဝါး ကြယ်ကလေးများအကြားတွင် ပြေးလွှားလျက်ရှိလေ၏။ ပင်လယ်မှ တဝန်းဝန်းမြည်နေသော အသံများကို မသိမကွဲကြားရသည်မှတစ်ပါး တစ်မြို့လုံးမှာ ငြိမ်သက်လျက်ရှိလေရာ မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းတွင် ဆိုင်း၍နေသော မြို့များသည်အတိုင်းမသိသော ခြောက်သွေ့ခြင်းကို ဖြစ်စေတော့၏။ ဒီရပ်ချက်သည် ခုံပေါ်၌ ဘေးတိုက်ထိုင်ရင်း ဦးခေါင်းကို ခပ်ငိုက်ငိုက်ထားလျက် ရှိလေရာ တွေ့ဝေလျက်ရှိသော မျက်လုံးများမှာ သတိကင်းဟန် မရှိသော်

လည်း တစုံတရာကိုမျှ မြင်ဟန်မတူချေ။ သူ၏ ဦးခေါင်းပေါ်၌ကား ကြိုးချည်မထားသော ဦးထုပ်ပြားကလေးတစ်ခုမျှသာ ပါရှိသဖြင့် သွယ်ပြောင်းသော လည်တိုင်ကလေးပေါ်သို့ ဆံစကလေးများမှကျော်၍ သူ၏ ဆံပင်ကလေးများသည် ဖွာရရာကြိကာကျလျက်ရှိလေ၏။ တစ်ဝက်တစ်ပျက် ထိုးနေသော လရောင်အောက်တွင် စင်းစင်းကလေးပေါ်နေသော သူ၏လက်များသည် ကျောက်ဖြူရုပ်တစ်ရုပ်၏ လက်များကဲ့သို့ ရှိနေလျက် သူသည် ဦးထုပ်မှမဲကြိုးကလေးကို သူ၏ လက်ကလေးတစ်ချောင်းနှင့် အလိုအလျောက် တစ်ပတ်တွန့်လိမ့်၍ နေလေ၏။ မထင်ရှားသော အလင်းရောင်တွင် လက်မောင်းကလေး ကျနေပုံမှာ မည်းမည်းအရိပ်မျှသာ မြင်ရသဖြင့် ပုံပန်းအနေအထားကျသော ကျောက်ဖြူရုပ်ပမာရှိနေ၏။ သူ၏ အဝတ်မှာမူ ညဉ့်အချိန်၌ အဖြူရောင်ပေါက်နေသော အသွေးမျိုးဖြစ်လေ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်မှ သစ်ပင်များသည်လည်း သူ၏အတတ်ဖြင့် ပြုစားထားသည့် အလား လှုပ်လှုပ်ရှားရှားရှိနေကြ၏။ ခြေတစ်ဖက်မှ ခြေများသည် ပေါ်လျက်ရှိ၏။ ထိုပြင် သူသည် သက်ဆင်းအံ့သော မျက်ရည်ပေါက်များကို တားဆီးရန် ကြိုးစားနေခြင်းကြောင့်ပေလား၊ အစဉ်းစားလွန်နေခြင်းကြောင့်ပင်လော မပြောတတ်။ သူ၏ မျက်ခွံမိုမိုကြီးများသည် ခပ်မေးမေး ရှိနေကြ၏။ လက်မောင်းကလေးများမှာ မှီစရာမရှိ တင်စရာမရှိဖြစ်ကာ စိတ်ကို ကောင်းစွာမပိုင်းဖြတ်ရသေးသကဲ့သို့ လှုပ်ရှားလိုက်တိုင်း လေထဲတွင် လွင့်ပါနေသကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရလေသည်။ ထွန်းတောက်သော အလင်းရောင် သက်သက်ချည်းမဟုတ်ဘဲ ခပ်မှိန်မှိန်ရှိနေသော အလင်းရောင်ထဲတွင် သူ၏သဏ္ဌာန်သည် ချစ်ခင်ဖွယ်ကောင်းသော မိန်းမတစ်ယောက်ထက် ခုံညားတင့်တယ်သော မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် ပို၍ တူနေသည့်ပြင် သူ၏ မျက်နှာမှာလည်း မယ်တော်မာရီ၏ ရုပ်ပုံကားကဲ့သို့ သမာဓိဝင်စားနေသည့် အသွင် ထင်မှတ်ရလေ၏။ သို့ဖြင့် သူ၏ အသက်ရှူသံကို ဂီးလီးယတ်ပင်လျှင် အတိုင်းသား ကြားနေရလေ၏။

၁၅၂ ၈ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ထိုခဏ၌ တစ်စုံတစ်ခုသော အသံကြောင့် အတွေးသမားနှစ်ဦး သည် ရုတ်တရက် ဖျတ်ခနဲ ဖြစ်သွားကြလေ၏။ ဒီရုတ်ချက်သည် တွေဝေ လျက်ရှိရာမှ နိုး၍သွား၏။ ဂီးလီးယတ်သည် မိန်းမပျိုကို အာရုံစူးစိုက် နေရာမှ လန့်၍သွား၏။ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ဥယျာဉ်ထဲသို့ လျှောက် လာလျက်ရှိ၏။ သစ်ပင်များကွယ်နေသောကြောင့် မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည် ကို မသိနိုင်သော်လည်း ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ခြေသံဖြစ်ကြောင်း ကား ထင်ရှားလှပေ၏။

ဒီရပ်ချက်သည် မျက်လုံးများကို လှန်ကြည့်လိုက်၏။ ခြေသံများ သည်လည်း တဖြည်းဖြည်းနီးလာပြီးမှ ရုတ်တရက်ရပ်တန့်သွားသည်ကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် လျှောက်လာသူသည် အနီးသို့ ရောက်ရှိလာဟန် တူ၏။ နောက်ထပ်လာသူကို သစ်ကိုင်းများ ကွယ်နေသောကြောင့် ဂီးလီး ယတ်က မမြင်နိုင်သော်လည်း ဒီရပ်ချက်ကမူ ကောင်းစွာတွေ့မြင်နိုင် ပေလိမ့်မည်။

ထိုနောက် အရိပ်မျှလောက်သာ ဂီးလီးယတ်မြင်ရသော ထိုသူက စကားပြောလေရာ သစ်ပင်အကြားမှ ထွက်လာသော ထိုစကားသံမှာ မိန်းမတစ်ယောက်၏ အသံထက်ပင် နူးညံ့ပျော့ပြောင်းလှတော့၏။ သို့သော် စင်စစ်အားဖြင့်ကား ထိုအသံမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အသံမျှသာ ဖြစ်လေသည်။ ဂီးလီးယတ်သည် အောက်ပါစကားများကို ကွဲပြားစွာ ကြားရလေ၏။

(ယောက်ျားသံ) “ခင်ဗျားကို ကျုပ် တနင်္ဂနွေနေ့နဲ့ ကြာသပတေး နေ့တိုင်း ကျုပ်တွေ့ရပါတယ်၊ သူများတွေကတော့ ခင်ဗျားဟာ အရင် တုန်းက ဒီလို ခဏခဏ မလာတတ်ဘူးလို့ ကျုပ်ကို ပြောကြတယ်... ဒါဟာ အမှတ်အသားတစ်ခု ဖြစ်နေတာပါပဲ၊ ပြီးတော့ ကျုပ်မှာ တာဝန် ရှိရက်နဲ့ ခင်ဗျားကို တစ်ခါမှ စကားမပြောခဲ့တာကိုလဲ ခွင့်လွှတ် စေလိုပါ တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့တော့ ခင်ဗျားကို ကျုပ် စကားပြော

ရအောင်လာပါပြီဗျာ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ဒါဟာလဲ ကျုပ်တာဝန်ပဲ ဖြစ်နေပေတာကိုး... ကျုပ်လာခဲ့တာကတော့ “ကက်ရှမီယာ” သင်္ဘောဟာ နက်ဖြန်ကာ ပြန်ထွက်တော့မှာကြောင့်ပါပဲ၊ ကျုပ် ဆင်းရဲနေသမျှ ကာလ ပတ်လုံးတော့ ဒီစကားကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ခင်ဗျားကို ပြောဦးမှာ မဟုတ် ပါဘူး... ခင်ဗျား ကျုပ်ကို လက်ထပ်ပါလားဟင်... ခင်ဗျားကို ကျုပ် တကယ်ချစ်ပါတယ်ဗျာ...ကျုပ်အဖို့ဆိုရင် ကမ္ဘာပေါ်မှာ မိန်းမတစ်ယောက် ပဲ ရှိပါတယ်... အဲဒီ မိန်းမဟာ တခြားလူမဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားပဲ ဘုရားရှိခိုး တစ်ပုဒ်လိုပဲ ခင်ဗျားကို ကျုပ် လေးစားမိပါတယ်... ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်ရဲ့ အသက်၊ ကျုပ်ရဲ့ အတိုင်းမသိ ပျော်ရွှင်မှုကိုပေးမဲ့သူပါပဲ၊ အို... ကျုပ် ရဲ့ ချစ်ဇနီးအဖြစ်ကို ခင်ဗျားကို ကျုပ်ချစ်နေမိပါပြီ။ ဘယ်နှယ်လဲ ကျုပ် မေးတာကို ဖြေစမ်းပါဦး။”

ဒီရပ်ချက်သည် ဦးခေါင်းကို ကိုင်းညွှတ်ရင်း “အို သူကိုတော့ “ဘုရားတစ်ဆူ ဂူတစ်လုံး” လို့ ကျွန်ုပ်လေးစားကြည့်ညို့ပါတယ်” ဟု ညည်းညည်းညူညူ ပြောလိုက်လေ၏။

အသံမှာ တိုးလွန်းလှသည်ဖြစ်၍ ဂီးလီးယတ်တစ်ယောက်တည်း သာလျှင် ထိုစကားများကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

(ကျားသံ) “ဘယ်နှယ် တိတ်ချက်သား ကောင်းလှချေကလား ဗျာ”

(ချက်) “ကျွန်မက ရှင်ကို ဘာပြောစေချင်တာလဲ”

(ကျားသံ) “ခင်ဗျားအဖြေကိုပဲ ကျုပ်စောင့်နေတာပဲ”

(ချက်) “ဘုရားသခင်ကတော့ ဒီအဖြေကို ကြားပြီးပါပြီ”

ခဏမျှ ကြာသောအခါ ကျောက်စရစ်ခဲလေးများ ခင်းထား သော လမ်းကလေးပေါ်တွင် အရိပ်တစ်ခုအစား နှစ်ခုဖြစ်သွားလေတော့၏။ သို့သော် သူတို့သည် နှစ်ကိုယ်တစ်ကိုယ် ဖြစ်နေကြ၏။

* * *

ထိုအခိုက်တွင် ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ “လုပ်ကြပါဦးဗျို့” ဟူသော အသံကြီးနှင့်အတူ ဆိပ်ကမ်းခေါင်းလောင်းထိုးသံကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရလေ၏။

မက်(စ) လက်သာရီသည် ခေါင်းလောင်းကြီးကို ဂမူးရူးထိုးနှင့် ဆွဲလှုပ်ပြီးနောက် ရုတ်ခြည်းရပ်လိုက်လေ၏။ တစ်ခဏချင်း၌ပင် လူတစ်ယောက်သည် ဆိပ်ကမ်းခေါင်ကွေ့မှ ပေါ်ထွက်လာလေရာ ထိုသူကား ဂီးလီးယတ်ပင်ဖြစ်လေ၏။

လက်သာရီသည် သူထံသို့ ခုန်အုပ်တော့မတတ် တည့်တည့်မတ်မတ်ကြီး ပြေးသွားပြီးလျှင် လက်ကိုကိုင်ဆွဲကာ အတန်ကြာမျှ ငေးကြည့်နေမိသေး၏။ နောက်မှ တစ်ကိုယ်လုံးကို အပြင်းအထန် ကိုင်ဆွဲလှုပ်ရမ်းကာ သူ၏လက်များအတွင်း၌ တအားကုန်ဖြစ်ညှစ်ရင်း၊ “ဗရေဗီအိမ်ကြီး” ၏ အောက်ခန်းမဆီသို့ သူ့အား ဆွဲခေါ်သွားပြီးလျှင် တစ်ဝက်တစ်ပျက် ပွင့်ဟကျန်နေခဲ့သော တံခါးကို ခြေနှင့်ကျောက်ကန်ကာ ဖွင့်ပြီးလျှင် လရောင်ဖြင့် လင်းနေသော စားပွဲကြီးတစ်ခုဘေးရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်၌ ထိုင်စေပြီးနောက် ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ အသံကြီးဖြင့် -

“အမယ်လေး ကျုပ်သားကြီး ကျုပ်ရဲ့ မွေးစားသားကြီး ဒါဟာ မင်းဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျုပ်က စောစောကထဲက သိလိုက်ပါတယ်။ ကဲ-ကဲ- ဖြစ်ပုံကလေး တဆိတ် ကျုပ်ကို ပြောပြစမ်းပါဦးကွယ်။ ဟိုကို မင်းရောက်သွားရော... နောက်ပြီးတော့ကော... တကယ့်ကို မျက်လှည့်လိုပါပဲ။ ဝက်အူကလေး တစ်ချောင်းတောင် လျော့မနေဘူး၊ အားလုံးကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ကိုင်တွယ်ကြည့်လာခဲ့ပြီးပြီ၊ အားလုံးကိုလဲ မှတ်မိတယ်။ သို့သော် ဒါကို မင်းဘယ်လိုများလုပ်ပြီး ရအောင်ယူလာခဲ့ပါလိမ့်၊ ရဲလည်းရဲတဲ့ သူငယ်ပါပဲကွယ်။ လူကိုသတ်နေတဲ့ ကျောက်ချွန် ကျောက်တက်တွေ ဒီလောက်ပေါများတဲ့ ပင်လယ်ပြင်ကြီးထဲက ကျုပ်အသည်းစွဲ အင်ဂျင်စက်ကြီးကို ရအောင် ယူလာနိုင်ခဲ့တာဟာ တော်ရုံတန်ရုံ အလုပ်တစ်ခုမဟုတ်

ပေဘူး၊ တကယ့်ကို အံ့ဖွယ် သူရဲပါဘဲဗျာ... အင်း “စိန့်ဆင်ပဆင်” က လူတွေကဖြင့် မင်းအကြောင်းကို ဘယ်လောက်များ ပြောလိုက်ကြမလဲ မသိဘူး၊ ကျုပ်လဲ သင်္ဘောကို ချက်ချင်းပြန်ဆောက်ပစ်လိုက်မယ်... ဒါထက် ကလူဗင်က ကျုပ်ဆီကို ယူလာဖို့ ငွေတွေကို ကလိမ်ကလည် လုပ်ချင်တာနဲ့ “ဒူရန်ဒီ” ကို ရေအောက် နှစ်ပစ်လိုက်တာဆိုတာကိုကော မင်း ကြားပြီးပလား သူက “တန်ဂရီလီ” ကို အရက်မူးအောင် လုပ်တယ်လေ၊ အို ဒီဇာတ်လမ်းက အရှည်ကြီးပဲ၊ နောက်တစ်နေ့မှပဲ သူ့အကြောင်းတွေကို စုံအောင် ကျုပ် ပြောပြတော့မယ်၊ ဒူရန်ဒီကို ချက်ချင်း ပြန်ဆောက်ယူဖို့က ကျုပ်တို့မှာ အရေးကြီးနေသေးတယ်... ဒီတစ်ခါတော့ ကျုပ်တို့ သင်္ဘောကို ပေနှစ်ဆယ် ထပ်ရှည်လိုက်မယ်လေ၊ ဘယ့်နှယ်လဲ သစ်သားကိုတော့ “ဒန်းဇစ်နဲ့ ဘရင်းဗီး” က ဝယ်မယ်... ခု ကျုပ်လက်ထဲ စက်ရောက်တော့ သူတို့က ကျုပ်ကို အကြွေးထပ်ပေးကြမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျကျနနကြီး အလုပ်ကို ပြန်စရမှာဆိုတော့ ငွေနည်းနည်းပါးပါးလောက်တော့ လိုပေလိမ့်ဦးမယ်-တောက် သူနိုး “ရမ်းတိမ်း” က ပြန်ပေးလိုက်ပြီးခါမှ၊ သူ့ငှက် “ကလူဗင်” က လုယူသွားတဲ့ ကျုပ်ငွေ ဖရန်နစ်သောင်း ငါးထောင်သာရှိရင်တော့လားကွယ် ဘာပြောကောင်းမလဲဟင်...”

ဂီးလီးယတ်သည် မည်သို့မျှ ပြန်လည်ပြောဆိုခြင်းမပြုဘဲ သူ၏ အိတ်တွင်းသို့ စမ်းသပ်ကာ တစ်စုံတစ်ရာကို ဆွဲထုတ်ပြီးလျှင် ရှေ့၌ ချထားလိုက်လေ၏။ ထိုအရာသည်ကား သူပြန်ယူလာခဲ့သော ကလူဗင်၏ သားရေခါးပတ်ဖြစ်၏။ သူ့စားပွဲပေါ်၌ ဖြန့်၍ချထားသော ထိုခါးပတ်၏ အတွင်းဘက်၌ ကလူဗင်ဟူသော စားလုံးကို လရောင်ဖြင့် ထင်ရှားစွာ ဖတ်ရှုနိုင်လေသည်။ ထိုနောက် သူသည် ခါးပတ်၏ အိတ်အတွင်းမှ သေတ္တာကလေးတစ်လုံးကို ထုတ်ယူလျက် ထိုသေတ္တာကလေးအတွင်းမှ တစ်ဖန် စက္ကူသုံးရွက်ကို ထုတ်ယူလိုက်ပြန်ပြီးသော် စက္ကူများကို တစ်ရွက်စီ ဖြန့်၍ လက်သားရိုးအား ပေးလိုက်လေ၏။

လက်သားရိုးလည်း ထိုစက္ကူများကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုလေရာ (၁၀၀၀) ဟူသော ဂဏန်းများနှင့် “တစ်ထောင်” ဟူသော စာလုံးများမှာ သေချာစွာ ဖတ်ရှုနိုင်လောက်အောင် အလင်းရောင်တွင် ထင်ရှားပေါ်လွင် လျက်ရှိပေတော့၏။ မက်(စ)လက်သားရိုးသည် ငွေစက္ကူသုံးရွက်ကို စားစွဲ ပေါ်၌ ဘေးချင်ယှဉ်၍ ချထားပြီးနောက် စက္ကူများကို တစ်လှည့်၊ ဂီးလီး ယတ်ကိုတစ်လှည့် ကြည့်ရှုရင်း အချိန်အတန်ကြာမျှ စကားမပြောနိုင်ဘဲ ငေးမောတွေဝေကာ ရပ်၍နေမိသေး၏။ နောက်မှ ရုတ်တရက် ပေါက်ကွဲ ၍ ထွက်လာသော အသံကြီးမျိုးဖြင့်

“ဒါတွေလဲ ပါလာခဲ့ပါကလား... မင်းတော့ လူထူးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီကော၊ ဟေ့ ကျုပ် ငွေစက္ကူသုံးရွက် တစ်ရွက်ကို ပေါင်တစ်ထောင် ဆိုတော့ အားလုံး ဖရန့် ခုနစ်သောင်း-ငါးထောင်၊ ဘယ်နှယ် မင်းစကြာ ဝဠာအဆုံးထိအောင်ပဲ လိုက်သွားလေရောသလားကွယ်... ဒါဟာ ကလူဗင် ရဲ့ ခါးပတ်ပါကလား၊ ဒင်း နာမည်ကြီးကို သေသေချာချာ ဖတ်လိုရနိုင် တာပဲ၊ ဂီးလီးယတ်ဟာ အင်ဂျင်ကိုသာ မကဘူး၊ ငွေတွေကိုပါ ပြန်ယူလာ ခဲ့တယ်၊ ဂီးလီးယတ်လို့ လူမျိုးတစ်ယောက်ကို တွေ့ဖူးတဲ့လူများ ရှိကြသေး ရဲ့လားကွယ်ရဲ့။ ကျုပ်ဟာ သေနေတဲ့ လူတစ်ယောက်၊ ကျုပ်ဟာ ခြေတွေ လက်တွေကို အချိုးခံပြီး အကြံကုန်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်၊ နလန်မထူနိုင် အောင် ဗုံးဗုံးလဲနေတဲ့ လူတစ်ယောက်၊ အဲဒီလို ဗုံးဗုံးလဲပြီးကျနေတဲ့ ကျုပ်လို့ လူတစ်ယောက်ကို ပြန်ပြီး နလန်ထူပေးရအောင်လို့ မောင်မင်းကြီး သားရောက်လာပါတယ်၊ ကျုပ်ဖြင့် ခုတလော သူ့အကြောင်းကို တွေးမဲ မတွေးမိခဲ့ပါဘူး။ အဲ...အဲ... အားလုံးကို ခုမှပဲ သတိရတော့တယ်၊ သနားစရာကောင်းလိုက်တဲ့ သူငယ်ကလေးနယ်ကွယ်၊ ဟေး...ဒါထက် မင်း “ဒီရပ်ချက်”နဲ့ လက်ထပ်ရမယ်ဆိုတာ သိတယ်နော်”

ဂီးလီးယတ်သည် အရက်မူးနေသော လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ နံရံကို ကျောနှင့်မှီနေရာမှ အလွန်တိုးလှသော်လည်း ပီသလှသော အသံဖြင့်

“မဟုတ်ဘူး” ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။
မက်(စ်)လက်သားရိုးသည် ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားလျက်
“ဘယ်နှယ် မဟုတ်ဘူးလဲ”
“ကျွန်တော် သူ့ကို မချစ်ဘူး”
(လက်သီးများကို အင်္ကျီအိတ်တွင်းသို့ ထိုးသွင်းရင်း) အလို ဘုရားရေ... ဒီရပ်ချက်ကို မင်းမချစ်ဘူး ဟုတ်စ၊ ဒါဖြင့် ပုလွေကြီး မှုတ်မှုတ်နေတာက ကျုပ်ကို ရည်ရွယ်ပြီး မှုတ်ခဲ့တာလား၊ ဒီဟာတွေ အားလုံး လူအိုကြီးတစ်ယောက်အတွက် သက်သက် မင်းလုပ်လာခဲ့တယ် ဆိုတာ သဘာဝမကျလိုက်လေကွယ်၊ မိုးတွေ လေတွေ နင်းတွေ မြူတွေ ထဲမှာ အပူအအေးတွေခံ အစာငတ်၊ ရေငတ်ခံ ကျောက်ကြိုကျောက်ကြား ထဲက ပုစွန်တွေ ခရတွေ စားနဲ့ ဒုက္ခအမျိုးမျိုးတွေကို အပန်းတကြီးခံပြီး တော့ လျှောင်အိမ်ကလေးထဲ လွှတ်ထွက်သွားတဲ့ ကနေရီငှက်ကလေးတစ် ကောင်ကို မိန်းမချောကလေးတစ်ယောက်အတွက် ပြန်ပြီး ဖမ်းယူလာခဲ့ သလို ကျုပ် အင်ဂျင်စက်ကြီးကို ပြန်ယူခဲ့တာဟာ “အဖေ”အတွက်ကြောင့် တဲ့လားကွယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်ကလဲ လေမှန်တိုင်းကျခဲ့သေးတယ်။ ဒါတွေကို ကျုပ်မသိဘူးလို့ ထင်နေသလား၊ ဒီလောက်ဘေးအန္တရာယ်တွေ ပတ်လည်ဝိုင်းနေတဲ့ အထဲမှ ကျုပ်ရဲ့ သင်္ဘောဟောင်းကြီး နံဘေးမှာ မင်းတစ်ယောက်တည်း ဖြတ်ဟယ်၊ တိုက်ဟယ်၊ ဆွဲဟယ်၊ ငင်ဟယ်နဲ့ ပြောလိုတောင် မယုံကြည်နိုင်လောက်တဲ့ အလုပ်တွေကို မင်းလုပ်လာတာ ဟာ ကောင်းကင်ဘုံက ကယ်တင်တော်မူတဲ့ အရှင်တွေထက်တောင် များ ပြားနေပါသေးတယ်။ အဲဒါနဲ့တောင်မှ မင်းက ဒီရပ်ချက်ကို မချစ်ဘူးတဲ့ လား၊ ဒီရပ်ချက်ကို မင်းမချစ်ဘူး၊ ဟုတ်စ၊ မင်းရင်လဲ ရူးရမယ်၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင် ကျုပ်ရင်လဲ ရူးနေပြီထင်တယ်၊ အင်း မင်းကလဲ စကားတစ် လုံးမှကို မပြောတော့ပဲ ရပ်နေလိုက်တာ လူတွေဟာ အချစ်အတွက် မဟုတ်ဘဲနဲ့တော့ ဒီလို အလုပ်မျိုးတွေကို မလုပ်တတ်ကြပါဘူးကွယ်။

စကားမပြော တုံ့လျှော့ဘဝနေပြီး ပြောမယ့် ပြောတော့ ဒီရပ်ချက်ကို မချစ်ဘူးတဲ့။ အဲလေ မင်းကမှ သူ့ကို လက်မထပ်ဖူးဆိုရင်တော့ သူဟာ တစ်သက်လုံး အပျိုကြီးဘဝနဲ့ အရိုးထုတ်သွားရမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် ပထမဦးဆုံး အချက်ကတော့ မင်းကို ကျုပ် လက်လွှတ်ခံလို့ မဖြစ်သေးဘူး။ နှုရန်ဒီကို မင်းပဲ ဦးစီးရလိမ့်မယ်။ မင်းကို ကျုပ်က ဒီလို လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ လွှတ်လိုက်မယ်များ ထင်နေသလား။ မထင်လေနှင့်မောင်။ မင်းကို ကျုပ် ဘယ်တော့မှ လက်မလွှတ်ဘူး မဟုတ်တာ... မောင် ကျုပ်ဆီက ဤဘဝ-ထိုဘဝ ဘယ်တော့မှ မသွားရဘူး... အင်မတန် သတ္တိကောင်းတဲ့ သူငယ်။ အင်မတန် စွန့်စားတဲ့ သူငယ်ကို ကျုပ် လက်လွှတ်ခံလို့ ဘယ်ဖြစ်လိမ့်မတုန်း...ကိုင်း... ကိုင်း မောင်ကို ကျုပ်ရပြီ မောင်ပြောတဲ့ စကားကိုတောင် ကျုပ် နားမထောင်နိုင်တော့ဘူး”

*

အခန်း (၁၃)

နောက်တစ်နေ့နံနက် (၁၀) နာရီထိုးသည့် အချိန်၌ “ဒီရပ်ချက်” “ကျောဒရေး” နှင့် “ဂီးလီးယတ်” တို့သည် စိန့်ပီတာ သင်္ဘောဆိပ်မှ ထိုရွာရှိ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲသို့ ဝင်သွားကြလေ၏။

အချိန်စောနေသောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ မြို့ထဲမှ လူများ မလာရောက်သည့်နေ့ ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွင် လူရှင်းလျက် ရှိ၏။

အသစ် ပြန်လည်ထူထောင်နေရသော ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲတွင် ယဇ်ပလ္လင်အဖြစ်ဖြင့် အသုံးတော်ခံနေရသော စားပွဲကြီး၏ အစွန်၌ လူသုံးယောက်ရှိနေကြ၏။ ထိုသူများမှာ ဂိုဏ်းထောက်ဘုန်းကြီး၊ သူ၏ တရားဟောဆရာနှင့် မှတ်ပုံတင် စာရေးတို့ဖြစ်ကြ၏။ ဂိုဏ်းထောက်က ထိုင်နေလျက် တရားဟောဆရာနှင့် မှတ်ပုံတင်စာရေးတို့က ဘေးမှ ရပ်နေကြ၏။ စားပွဲပေါ်၌ စာတစ်အုပ်ကို ဖွင့်တင်ထား၏။ သူ့နံဘေး စားပွဲတစ်လုံးပေါ်၌ လည်း အခြားစာတစ်အုပ် ရှိသေး၏။ ထိုစာအုပ်သည် လက်ထပ်သူများ၏ မှတ်ပုံတင်စာအုပ်ဖြစ်၍ ဖွင့်၍ပင် ထားပေ၏။ စာမျက်နှာ တစ်မျက်နှာပေါ်သို့ သတိထား၍ ကြည့်ရှုမည်ဆိုပါက မှင်မခြောက်သေးသော စားလုံး

မျှားကို တွေ့မြင်နိုင်ပေမည်။ ထိုစာအုပ် နံဘေးတွင်ကား ကလောင်တံ တစ်ချောင်းနှင့် စာရေးခဲ့ကလေး တစ်ခုရှိ၏။

ဂိုဏ်းထောက်သည် ကော့ဒရေးကို ဆီးကြိုရန် နေရာမှ ထလျက် “ခင်ဗျားကိုပဲ ကျုပ်မျှော်နေတာပဲ၊ အားလုံး အဆင်သင့်ရှိနေပြီ၊ နောက်ထပ် လိုတာတွေတော့ မကြာခင်ပဲ ပြည့်စုံသွားမှာပါပဲ၊ ပုံစံကိုလဲ အသင့်ဆွဲပြီး မှတ်ပုံတင်စာအုပ်ထဲမှာ ထည့်ပြီးပြီး နာမည်တွေပဲ သွင်းဖို့လို တော့တယ်၊ တရားဥပဒေနဲ့ အစဉ်အလာအတိုင်းဆိုရင်တော့ နာမည်တွေကို ကမ္ဘာ့ထိုးထိုးပြီးတယ်ဆိုရင်ပဲ လက်ထပ်မင်္ဂလာကို ချက်ချင်းလုပ်ကြရတာ ပါပဲ၊ လိုင်စင်အတွက် လိုတဲ့ ကြေညာချက်ကိုလဲ ဝတ္တရားအတိုင်း ပြုလုပ် ပြီးပါပြီ၊ ကျုပ်လုပ်တာတွေကတော့ဖြင့် တရားဥပဒေကနေပြီး ဘေးကို နည်းနည်းချောထွက်နေပြီ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လိုင်စင်အတွက် လျှောက် လွှာကို (၇) ရက်က ကြိုတင်ပြီးတော့ မှတ်ပုံတင်ထားသင့်ပေတာကိုး၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ အရေးကြီး ဒီမြို့က ထွက်ခွာသွားရမယ့် ကိစ္စ အတွက် ကျုပ်က လိုက်လျောပေးခဲ့ရတာပဲ၊ ကဲကဲ မင်္ဂလာအခမ်းအနားကို ဆက်လုပ်ကြမယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ တရားဟောဆရာက သတို့သားရဲ့ သက်သေ လုပ်လိမ့်မယ်၊ သတို့သမီးရဲ့ သက်သေ လုပ်မဲ့လူကတော့...”

ဂိုဏ်းထောက်ကြီးသည် ဂီးလီးယတ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ၊ ဂီးလီး ယတ်က ဦးခေါင်းကို တချက်ဆတ်၍ ပြလိုက်၏။

(ထောက်) “ဒီလိုဆိုရင် လုံလောက်ပါပြီ”

ကော့ဒရေးကား မလုပ်မယုက် ရှိနေ၏။ ဒီရပ်ချက်မှာ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်နေသော်လည်း လှုပ်ရှားရန်မှာမူကား ထိုနည်းတူပင် အင်အား မရှိဘဲ ဖြစ်နေ၏။

(ထောက်) ဆက်လက်၍ “ဒါပေမယ့် ခက်တာက အနှောင့် အယှက်တစ်ခု ရှိနေသေးတယ်”

ဒီရပ်ချက်သည် ဖြတ်ခနဲ ဖြစ်သွားလေ၏။

(ထောက်) “ဒီကိုလာတဲ့ မက်(စ်)လက်သားရီးရဲ့ ကိုယ်စားလှယ် က ခင်ဗျားအတွက် လိုင်စင်တစ်ခုကို လျှောက်ပြီး မှတ်ပုံတင်စာအုပ်ထဲ မှာ လက်မှတ်ထိုးသွားတယ်”

ထိုနောက် ဂီးလီးယတ်အား လက်ဝဲဘက် လက်မဖြင့် ညွှန်ပြလျက် ဤသို့ ညွှန်ပြခြင်းမှာ နာမည်ကို ဖော်ထုတ်ရန် မလိုတော့သည့်အတိုင်း ဆက်လက်၍-

“မက်(စ်)လက်သားရီးဆီက လွတ်လိုက်တဲ့လူက ဒီနေ့မနက်ဘဲ ကျွန်ုပ်ကို လာအကြောင်းကြားတယ်၊ အလုပ် သိပ်များလို့ လူကိုယ်တိုင် မလာနိုင်တဲ့အတွက် မက်(စ်)လက်သားရီးက မင်္ဂလာပွဲကို မြန်မြန် ပြီးစီး စေချင်တယ်တဲ့၊ ဒီလို အာသာဆန္ဒကို နှုတ်နဲ့ တင်ပြောလိုက်တယ်ဆိုရုံနဲ့ အကြောင်းမလုံလောက်ပေဘူး၊ မက်(စ်)လက်သားရီးရဲ့ လက်မှတ်ကို တစ်ယောက်ယောက်က ထုတ်မပြနိုင်ခဲ့ရင်တော့ သူကိုယ်တိုင် လာ အကြောင်း မကြားဘဲနဲ့ လက်ထပ်မင်္ဂလာကို ကျုပ် ဒီလောက် မြန်မြန် ဆန်ဆန်ကြီး ဆောင်ရွက်မပေးနိုင်ဘူး၊ ကျုပ်က ဘယ်လောက်ပဲ ခင်ဗျား တို့ကို စေတနာရှိပေမယ့် ဒီလို နှုတ်နဲ့ မှာလိုက်တဲ့ အမှာစကားကလေးနဲ့ တင်တော့ ကျေနပ်လို့ မဖြစ်ပေဘူး၊ လက်ရေးနဲ့ အမှတ်အသား သက်သေခံ တစ်ခု ရပြီးထားမှဖြစ်မယ်”

“ဒီအတွက်တော့ ကျွန်တော်တို့ နှောင့်နှေးနေစရာ မလိုပါဘူး” ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဂီးလီးယတ်သည် ဂိုဏ်းထောက်အား စာရွက်တစ် ရွက်ကို လှမ်း၍ ပေးလိုက်ရာ၊ သူသည် စာရွက်ကို ဂီးလီးယတ်ထံမှ လှမ်းယူ၍ အချို့စာကြောင်းများကို အရေးမကြီးသကဲ့သို့ သာမန်ကာလက လျှောက်၍ ကြည့်သွားပြီးနောက်မှ အောက်ပါအတိုင်း ကျယ်လောင်စွာ ဖတ်လေ၏။

“လိုင်စင်အတွက် ဂိုဏ်းထောက်ဘုန်းတော်ကြီးထံသို့ သွားပါလေ၊ ကျွန်ုပ်သည် လက်ထပ်ပွဲကို လျင်မြန်နိုင်သမျှ လျင်မြန်စွာ ပြုလုပ်စေလို

သည်။ ချက်ချင်းပြုလုပ်ပါက သာ၍ကောင်းပါလိမ့်မည်”

သူသည် ထိုစာရွက်ကို စားပွဲပေါ်တွင် ချထားပြီးမှ ဆက်လက်၍ “အင်း စာရွက်မှာ လက်သားရိုးလို့ လက်မှတ်ထိုးထားတယ်၊ ဒါဟာ ကျုပ်ဆီကို သူ့ကိုယ်တိုင် လာပြောတာထက် လေးစားရာ ရောက်ပါသေး တယ်၊ နောက်ပြီးထော့ ကျုပ်ကိုလဲ အတူ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တစ်ယောက် အနေနဲ့ ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ ခေါ်ထားတာ ဖြစ်လေတော့ နောက်ထပ် ကျုပ် ဘာမှ မတောင်းဆိုတော့ပါဘူး”

ကော့ဒရေးသည် ဂီးလီးယတ်အား တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်လိုက် သေး၏။ ထိုနောက် ဂိုဏ်းထောက်ကြီးသည် ကလောင်တံကိုယူ၍ စာရေး ၏။ အကူအညီဖြင့် မှတ်ပုံတင်စာအုပ်ထဲတွင် စာများဖြည့်သွင်းရေးသားပြီး သောအခါ ကော့ဒရေးနှင့် ဒီရပ်ချက်တို့အား စားပွဲအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာကြ ရန် ဖိတ်ခေါ်လေ၏။

မင်္ဂလာအခမ်းအနားကား စလေပြီ။ ထူးခြားလှသော ထိုအခိုက် အတန့်ကလေးတွင် ကော့ဒရေးနှင့် ဒီရပ်ချက်တို့သည် ဘေးချင်းယှဉ်ကာ ဘုန်းတော်ကြီး၏ ရှေ့တွင်ရပ်နေကြ၏။

ဂီးလီးယတ်ကမူ ခပ်လှမ်းလှမ်း ကျောက်တိုင်ကြီးများ၏ အရိပ်တွင် ရပ်နေလေသည်။

ဂိုဏ်းထောက်ကြီးကမူကား ဖွင့်ထားသောစာအုပ်ပေါ်၌ လက်ညှိုးကို ထောက်ကာ၊ မတ်တတ်ရပ်ရင်း ကြည်လင်ပြတ်သားသော အသံဖြင့် “မင်္ဂလာပွဲအား တားဆီးနှောက်ယှက်မည့် အခြင်းအရာတစ်ခုခုကို သူတို့ သိရှိပါသေးသလော” ဟူ၍ မေးမြန်းလျက်ရှိလေ၏။

အဖြေကား ထွက်မလာချေ။

ထိုအချိန်၌ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအတွင်းတွင် လင်းသည်ဆိုရုံမျှ လင်းသော အလင်းရောင်ဖြင့် ဖုံးကာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိလေ၏။

ထိုအခါ ဂိုဏ်းထောက်ကြီးသည် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်

ကြည့်ပြီးလျှင် အခမ်းအနားနှင့် ဆိုင်သောစကားများကို မေးမြန်းလေ၏။

“မည်သူသည် ဤမိန်းမအား ဤသူကို ဆက်လက် ထိမ်းမြားရန် ပေးအပ်သနည်း”

“ကျွန်ုပ် ပေးအပ်ပါသည်” ဟု ဂီးလီးယတ်က ဖြေလေ၏။

ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်သွားပြန်၏။ ကော့ဒရေးနှင့် ဒီရပ်ချက် တို့သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိနေကြရမည့်အား မိမိတို့၏ စိတ်နှလုံး အား မသိမသာ ဖိစီးနှိပ်စက်လျက်ရှိသည့် ဝေဒနာတစ်မျိုးကို ခံစားနေကြ ရလေ၏။

“လက်စွပ်ကော အဘယ်မှာနည်း”

ထိုမေးခွန်းသည် သူတို့အား ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်၍ သွားစေ တော့၏။ ကော့ဒရေးတွင် လက်စွပ်မရှိချေ။ သို့သော်လည်း ဂီးလီးယတ်က သူ၏လက်သန်းတွင် ဝတ်ဆင်ထားသော ရွှေလက်စွပ်ကို ချွတ်ပေးလိုက် လေသည်။

ဂိုဏ်းထောက်ကြီးသည် လက်စွပ်ကို စာအုပ်ပေါ်တွင် တင်ထား လိုက်၏။ ထိုနောက်မှ ကော့ဒရေးသို့လှမ်း၍ ပေးလိုက်ရာ၊ ကော့ဒရေး သည် လက်စွပ်ကို ယူလိုက်ပြီးနောက် တုန်တုန်ရိုရိဖြစ်နေသော ဒီရပ်ချက်၏ လက်ဝဲဘက်လက်ကလေးကို ကိုင်ဆွဲကာ သူ၏လက်သူကြွယ်ကလေးတွင် ဝတ်ဆင်ပေးလျက်-

“ဤလက်စွပ်ဖြင့် သင့်အား ကျွန်ုပ် လက်ထပ်ပါသည်” ဟု ပြောဆိုလေ၏။

သို့ဖြင့် ကော့ဒရေးနှင့် ဒီရပ်ချက်တို့သည် အကြင်လင်မယား အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိကြလေပြီ။

ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲမှ သူတို့ ထွက်လာကြသောအခါ ဆိပ်ကမ်းမှ ထွက်ခွာရန် ပြင်ဆင်လျက်ရှိနေသော “ကက်(ရှ)မီးယား” သင်္ဘောကလေး ကို တွေ့မြင်ကြရလေ၏။

ဂီးလီးယတ်က “ခင်ဗျားတို့ အချိန် အတော်ပါဘဲ” ဟု ပြောလိုက်၏။ ကော့ဒရေနှင့် ဒီရပ်ချက်တို့သည် ရှေ့မှ သွားနှင့်ကြ၍ ဂီးလီးယတ်က နောက်မှ လိုက်ပါလျက်ရှိ၏။ ဒီရပ်ချက်သည် အရှုပ်အထွေး တစ်ခုကို ရှင်းလင်းပြောဆိုရန် ရှိသေးသည်ဟူ၍ တွေးမိ၏။ သို့သော် ယခုကား အချိန်မကျသေးချေ၊ ထိုအချိန်၌ သူတို့သည် မမျှော်လင့်သော ပျော်ရွှင်မှုကို ခံစားနေကြရဆဲဖြစ်၏။

မိနစ်အနည်းငယ်မျှကြာသောအခါ သူတို့သည် ကူးတို့လှေသို့ ဆင်းကြရမည့် ရေလက်ကြားကလေးရှိရာသို့ ရောက်လာကြလေ၏။ ကော့ဒရေသည် ရှေးဦးစွာ လှေထဲသို့ ဆင်းသွား၏။ ဒီရပ်ချက်က နောက်မှ လိုက်မည့်ပြီသောအခါတွင် မိမိ၏ အင်္ကျီလက်အား ညင်သာစွာ ဆွဲယူခြင်းကို ခံရသဖြင့် လှည့်၍ ကြည့်လိုက်ရာ ဂီးလီးယတ်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။

“မဒမ် ခင်ဗျားဟာ မမျှော်လင့်ဘဲနဲ့ ခရီးထွက်ရတော့မယ်၊ ဒီတော့ အဝတ်အစားတွေ မချလိုမယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိရတယ် “ကက်(ရှ) မီးယား” သင်္ဘောပေါ်ရောက်ရင် မိန်းမ အဝတ်အစားတွေပါတဲ့ သံသေတ္တာတစ်လုံးကို ခင်ဗျား တွေ့ရလိမ့်မယ်၊ ဒါဟာ ကျုပ်အမေဆီက ကျုပ်ရခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းပါပဲ၊ တကယ်လို့ ကျုပ်လက်ထပ်ရင် ကျုပ်လက်ထပ်တဲ့အခါမှာ ကျုပ်မိန်းမ ဝတ်ဖို့ဆိုပြီး ရည်ရွယ်ထားခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းပဲ၊ ဒါကို ခင်ဗျားလက်ခံဖို့ ကျုပ် တောင်းပန်ပါတယ်”

ဒီရပ်ချက်သည် အိပ်မက်မှ လန့်နိုးလာသူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဂီးလီးယတ်အား ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေ၏။ ဂီးလီးယတ်ကမူ အနိုင်နိုင်ပင် ကြားလောက်သော အသံဖြင့် ဆက်လက်၍

“ကျုပ် ခင်ဗျားကို ခရီးဖင့်အောင် မလုပ်လိုပါဘူးဗျား၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကို ပြောစရာရှိတာကလေးတွေကိုတော့ဖြင့် ပြောလိုက်ဦးမှပဲလို့ တွေးမိတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ဒုက္ခတွေ့ကြရတဲ့ နေ့တုန်းက ခင်ဗျားဟာ

ဆောက်ခန်းမကြီးထဲမှာထိုင်ပြီး စကားတစ်ခွန်း ပြောခဲ့ပါတယ်၊ ဒီစကား ဆွေကို ခင်ဗျားမေ့သွားပြီဆိုတာကတော့ ကောင်းကောင်းကြီး ထင်ရှားတာပဲ၊ ခြောက် ကျုပ်တို့တတွေဟာ ကျုပ်တို့ပြောခဲ့တဲ့ စကားတိုင်း ဘယ်မှတ်မိနိုင်ကြပါ့မလဲ၊ အဲဒီတုန်းက မက်(စ်)လက်သားရီး ဆိုတာကလည်း အင်မတန် ပူဆွေးဒုက္ခရောက်နေရှာတယ်၊ သင်္ဘောကလည်း အင်မတန် အသုံးဝင် အရာရောက်တဲ့ သင်္ဘောတစ်စင်းဖြစ်ပေတာကိုး။ ဒီသင်္ဘော ဒုက္ခဖြစ်တာကလဲ မကြာသေးဘူး၊ ဒီအထဲမှာ လှုပ်ရှားထကြွမှုကလေး တစ်ခုကလဲ ပေါ်လာတယ်ဆိုတော့ ဒါတွေကို လူတစ်ယောက်ဟာ သဘာဝ အလျောက် မေ့ပေမှာပေါ့လေ... ကျောက်ဆောင်တွေကြားထဲမှာ သင်္ဘော တစ်စင်း ပျက်နေတာလောက်တော့ ဘေးအန္တရာယ်ကိုလဲ လူတစ်ယောက် ဟာ ဘယ် အမြဲတွေးတောနေနိုင်ပါ့မလဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ် ခင်ဗျားကို ပြောချင်တာတစ်ခုကတော့ လူတွေ ပြောကြတဲ့ အတိုင်းဆိုရင်ဖြင့် ဒီနေရာ ကို ဘယ်သူမှ သွားမလှမရှိဘူး...ဒါကို ကျုပ်က သွားခဲ့တယ်... သူတို့က မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောခဲ့ကြပေမယ့် ပြောသလိုလဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ် အခုပြောတာတွေကို ဒီလောက်ကြာကြာ နားထောင်နေဖော်ရတာ ကျေးဇူး ခံပါတယ်ဗျား... ဒါနဲ့ ကျုပ် ဟိုကိုသွားရင် ခင်ဗျားကို စိတ်မချမ်းသာ အမဲ စိတ်ကူးနဲ့ သွားမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုတော့ ခင်ဗျား သိနိုင်ပါတယ်။ ဒါဟာ အရင်တုန်းကဟာတွေအပြင် တခြားအချက်တစ်ခုပါပဲ၊ ဇာတ်ကြောင်းကို လှန်ရမယ်ဆိုရင်တော့ နှင်းခဲတွေကျတုန်းကနေကို ပြန်သွားရလိမ့်မယ်...

ဒီရပ်ချက်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်၏။ ရင်ထဲတွင် အတွေးစိတ်များ ဆူဝေနေဟန်ရှိ၏။

“အဲဒီ နှင်းခဲတွေ မိုးပွင့်တွေ ကျုပ်တို့ကျွန်းမှာ ကျခဲ့တဲ့ ခရစ်စမတ် ခွဲတော်နေ့က ကျုပ်တို့ ဇာတ်လမ်းဟာ စလာတာဘဲ... ခင်ဗျားဟာ ချွန်က လမ်းလျှောက်သွားတော့ ကျုပ်ကလဲ ခပ်ဝေးဝေးက လိုက်လာမိ

တယ်။ ကျုပ်က အဝတ်ကြမ်းကြီးဝတ်ထားပြီး ခင်ဗျားကတော့ ဝိုးသား အနက် ပဝါခြံထားတယ်။ ဘုရားဝတ်ပြုတဲ့ အဝတ် ဝတ်ထားတယ်။ ဒီဟာတွေ ကျုပ်မျက်စိထဲက အခုထက်ထိ မထွက်ဘူးဗျာ”

ဂီးလီးယတ်သည် တံတွေးကို နှစ်၍ မျိုချလိုက်ပြီးနောက် အားယူကာ ဆက်လက် ပြောပြနေလေသည်။

“နောက်ပြီး တစ်နေ့တော့ ခင်ဗျားအနားက ကျုပ် တစ်ခါဖြတ် သွားတဲ့အခါတုန်းကလဲ ခင်ဗျားကို ကြည့်ရတာ ကျုပ်အပေါ်မှာ ကြင်နာတဲ့ ရတယ်လို့ ကျုပ်က ထင်မိခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ခဲ့ရတာပါပဲ။ ကိုင်း ခင်ဗျား သဘောလဲ ထွက်တော့မယ်၊ ရာသီဥတုကောင်းကောင်းနဲ့ တွေ့ပါလိမ့်မယ်ဗျာ။ အရှေ့ဘက်ကလဲ လေရနေပါပြီ ကိုင်း...ကိုင်း သွားပေးဦးတော့ဗျို့။ ကျုပ် နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်”

၁၅ မိနစ်မျှ မကြာသေးမှီပင် ကော့ဒရေးနှင့် ဒီရပ်ချက်တို့သည် ကက်(ရှ)မီးယား သဘောပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားကြလေတော့၏။

ဂီးလီးယတ်မှာမူကား “ဂီးလ်ဟမ်းမား” ထိုင်ခုံကြီးရှိရာသို့ သွားလေသည်။ ကျောက်ဆောင်ကြီးပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ သူသည် အတန်ကြာ ငေးစိုက်ကြည့်ရှုနေပြီးနောက်မှ ကျောက်ခွက်ကြီးပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်လိုက်၏။ သူ၏ နောက်ဘက်၌ မားမားစွင့်စွင့် မတ်စောက်စွာ ရပ်တည်နေသော ကျောက်နံရံကြီးရှိနေလျက် ခြေရင်း၌မှ ပြာလဲ့သော ပင်လယ်ပြင်ကျယ်ကြီး ရှိပေ၏။

ဂီးလီးယတ်သည် မိမိအနီးသို့ ကက်(ရှ)မီးယားသဘော ရောက်လာမည်ကို စောင့်ကြည့်ရှုလျက်ရှိနေ၏။

လေနှင့်ပင်လယ်ပြင်ကား ငြိမ်သက်လှ၏။ ဒီရေသည် လှိုင်းလုံးကြီးများအဖြစ်နှင့်မဟုတ်ဘဲ၊ ဖောင်းကြွမြင့်မောက်လာသည့် သဏ္ဌာန်တစ်ခု အဖြစ်ဖြင့် တက်၍လာ၏။ ရေပြင်အပေါ်သို့ မြင့်တက်လာပုံမှာ လှုပ်ရှားခြင်းပင်မရှိပေ။ ပင်လယ်ပြင်၏ ညည်းညူသံမှာလည်း ကလေးတစ်ယောက်

၏ အသက်ရှူသံသဖွယ် နူးညံ့ပျော့ပြောင်းလှပေ၏။

စိန့်ဆင်ပဆင် ဆိပ်ကမ်းဆီမှ လက်သမားများ၏ တူသံများသည် ပဲ့တင်ထပ်ကာ ခပ်သဲ့သဲ့မျှ လွင့်၍လွင့်၍ လာနေ၏။ အဆိုပါ လက်သမားများကား အခြားမဟုတ်၊ ရွက်လှေကလေးပေါ်မှ အင်ဂျင်ကြီးကို ရွှေ့ပြောင်းသယ်ယူရန် စက်သီးများ စက်မောင်းများ စသည် ကိရိယာ တန်ဆာပလာများကို ပြင်ဆင်လုပ်ကိုင်နေကြသည့် လက်သမားများပေတည်း။

ထိုအခိုက်တွင် ကက်(ရှ)မီးယားသဘောသည် တစ္ဆေသူရဲ၏ နှေးကွေးခြင်းမျိုးနှင့် ချဉ်းကပ်၍ လာနေ၏။

ဂီးလီးယတ်သည် သဘောအား သေချာစွာ စောင့်ကြည့်လျက်ရှိနေလေသည်။ ထိုခဏ၌ အေးစက်သော အတွေ့တစ်ခုကြောင့် အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်ရာ ပင်လယ်ရေသည် သူ့ခြေရင်းသို့ ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။

သူသည် ငုံ့နေသော မျက်နှာကို ချက်ချင်းပင် ပြန်၍မော့လိုက်၏။ ကက်(ရှ)မီးယား သဘောကား အတော်ပင် နီးကပ်လာလေပြီ၊ မိုးရေများ တိုက်စားထားသဖြင့် “ဂီးလ်ဟမ်းမား” ကျောက်ခွက်ကြီး ဖြစ်ပေါ်နေသော ကျောက်ဆောင်သည် အလွန်မတ်စောက်စွာ ရှိနေသည့်ပြင် အောက်ခြေ၌ လည်း ရေများစွာရှိသည်ဖြစ်သောကြောင့် ရာသီဥတု ငြိမ်သက်သောအခါ များ၌မူ လှေ-သင်္ဘောများသည် ကျောက်ဆူးကြီး နှစ်ပြန်သုံးပြန်အတွင်း၌ ဘေးအန္တရာယ် ကင်းရှင်းစွာ ဖြတ်သန်းသွားလာနိုင်ကြလေသည်။

ကက်(ရှ)မီးယားသည် တဖြည်းဖြည်း ကျောက်ဆောင်နှင့် တည့်တည့် ရင်တောင်တန်းရောက်၍ လာ၏။ ရှည်လျားသော ရွက်တိုင်ကြီးများသည် နေရောင်ဖြင့် များစွာပဏာရလှပသော ရေပြင်ကြီးသည်လည်း မကွဲမပြားသောအသံဖြင့် ညည်းညူလျက် ရှိလေ၏။ သဘောကုန်ပတ်ကိုလည်း သူကိုယ်တိုင်တက်၍ ရပ်နေသကဲ့သို့ ထင်ရှားစွာ ဖြိုင်ရလေ၏။

နေရောင်ခြည် အတော်များများ ကျရောက်လျက်ရှိသော ကုန်းပတ်ပေါ်၌ အစက်အပြောက်ကလေးတစ်ခု ရှိနေ၏။ သူ့အာရုံ စူးစိုက်၍နေသော နေရာမှာ ထိုနေရာကလေးပင်ဖြစ်၏။ ထိုနေရောင်ထဲတွင် ရှိနေကြသူကား ဒီရပ်ချက်နှင့် ကော့ဒရေးပင် ဖြစ်ကြတော့၏။ သူတို့သည် ပူးကပ်စွာ ထိုင်လျက် ရှိကြလေသည်။ ကော့ဒရေးမှာ ရေကသိုဏ်းရှုနေသူကိုသို့ တစ်နေရာတည်းကို အာရုံစိုက်လျက်ရှိသော်လည်း ဒီရပ်ချက်ကမူကား နှုတ်ခမ်းတရွှေဖြင့် လှုပ်ရှားလျက်ရှိလေ၏။ ဆောင်ယူရာသို့ လိုက်ပါလျက် ရှိသော ရွက်သင်္ဘောကလေးသည် “ဂီးလီဟမ်းမား” ကျောက်ထိုင်ခုံကြီးနှင့် အလံအနည်းငယ်အကွာမှ ဖြတ်၍သွားရလေရာ ပကတိ တိတ်ဆိတ်ခြင်း၏ အလည်၌ ဂီးလီးယတ်သည် ချိုသာကြည်လင်သော ဒီရပ်ချက်၏ အသံ ကလေးဖြင့် “ဟိုရှေ့မှာ ကြည့်လိုက်စပ်ပါဦး...ကျောက်ခွက်ကြီးပေါ်မှာ လူတစ်ယောက်ရှိနေသလိုပဲ ထင်ရတယ်နော်” ဟူ၍ ကန့်ကရ ပြောလိုက်သည်ကို အတိုင်းသား ကြားလိုက်ရလေ၏။

သင်္ဘောကလေးကား ကျော်လွန်၍ သွားလေပြီ၊ မကြာမီပင် ၎င်း၏ ရွက်တိုင်များသည် တစ်လုံးတစ်စည်းတည်းဖြစ်ကာ မိုးကုတ်စက်ဝိုင်း ရှိရာသို့ တဖြည်းဖြည်း ရွေ့လျားနေသော ကျောက်တိုင်ဖြူကြီး တစ်တိုင် နှင့်သာ တူနေလေတော့၏။ ထိုအချိန်၌ ပင်လယ်ရေသည် မိမိ၏ ဒူးသို့ ရောက်နေပြီကို ဂီးလီးယတ် သိရှိရလေသည်။

သို့သော် သူ၏ မျက်စိများကား သင်္ဘောကလေး၏ နောက်သို့သာ လိုက်ပါလျက်ရှိတော့၏။ သို့ရှိစဉ် လှိုင်းကလေးများသည် သူ၏ ခါးလယ် သို့တိုင်အောင် ရိုက်ခတ်၍ လာလေတော့၏။

ထိုအချိန်တွင် ပင်လယ်ဇင်ရှေ့များနှင့် တင်ကျီးငှက်များသည် သူ၏ အသက်ဘေးအန္တရာယ်ကို စိတ်အားထက်သန်စွာ သတိပေးနေကြ သည်အလား၊ ရပ်နားခြင်းမရှိကြဘဲ သူ၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လူးလာ တုံ့ပြန် ပျံသန်းလျက်ရှိကြလေ၏။ ၎င်းတို့ကား လွန်ခဲ့သော အချိန်မကြာ

သေးမီက “ဒေါ်ဗရီ” ကျောက်ဆောင်များတွင် ဒူရန်ဒီသင်္ဘော ပျက်မှ အင်ဂျင်စက်ကြီးကို ဖြတ်ယူနေစဉ် သူနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့ကြသည့်အတိုင်း ၎င်းတို့သည် သူ့အား မေ့သေးဟန်မတူ၊ ကောင်းစွာ မှတ်မိကြဟန်တူလေ သည်။ အဟိတ်တိရိစ္ဆာန်ပင် ဖြင့်လင့်ကစား သူပြုဖူးသော ကျေးဇူးကို မမေ့၊ သူ့အား တုံ့ပြန် ကျေးဇူးဆပ်သည့်ဟန်ဖြင့် သူ့အပေါ်တွင် ကျရောက် လတ္တံ့သော ဘေးအန္တရာယ်ကို သတိပေးကာ အော်မြည်ပျံသန်းလျက်ရှိ နေကြခြင်းဖြစ်သည့် လက္ခဏာရှိလေသည်။ ဤသို့ဆိုလေ ငှက်မိတ်ဆွေ များသည် လူမိတ်ဆွေများထက်ပင် သစ္စာစောင့်ထိန်း၍ ကျေးဇူးတရား သိတတ်သူများဟု ယူဆရပေမည်။

တစ်နာရီမျှ ကြာရှိသွားလေပြီ၊ ကက်(ရှု)မီးယား၏ သဏ္ဌာန်သည် တဖြည်းဖြည်း သေးငယ်သည်ထက် သေးငယ်၍ သွားသကဲ့သို့ မှတ်ထင် ရတော့၏။ ရေပြင်ကြီးကား ဆိတ်ငြိမ်စွာဖြင့် တက်မြဲ မြင့်တက်နေ၏။ ထိုအခါ၌ကား ရေပြင်သည် ဂီးလီးယတ်၏ ပခုံးစွန်းအနီးသို့ပင် ချဉ်းကပ် လျက် ရှိနေလေပြီ။

နောက် တစ်နာရီကြာသွားပြန်၏။ “ကက်(ရှု)မီးယား” ကား နေရောင်ထဲတွင် တောက်ပနေသော အစက်ကလေးတစ်ခုသဖွယ်သာ ရှိလေတော့၏။

ငှက်ကလေးများကား ဂီးလီးယတ်အား လှည့်လည်ပျံသန်းရင်း အသံစာစာကလေးများနှင့် စီစီညည် အော်မြည်ကြပေးသေး၏။ ယခုမူ ဂီးလီးယတ်အား သူ၏ ဦးခေါင်းကိုမျှသာ မြင်နိုင်ပေတော့၏။ သူ၏ မျက်စိများမူကား မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းအတွင်းမှ သင်္ဘောကိုသာ ဆက်လက် စူးစိုက်လျက် ရှိနေသေး၏။ ၎င်းတို့ကား လောကကြီးနှင့် ကင်းကွာနေသည့် အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ဆောင်လျက်ရှိ၏။ ပူဆွေးခြင်းဖြင့် ငြိမ်သက်လျက်ရှိ သော သူ၏ မျက်စိအစုံထဲတွင် ထူးခြားဆန်းကြယ်သော အရိပ်အရောင် တစ်မျိုးသည် တဝင်းဝင်း တောက်ပ၍နေသေး၏။ နက်လွှဲသောချောက်၌

www.burmeseclassic.com

၁၇၀ ဇာတ်ကဏ္ဍများ

အဆုံးကို မမြင်ရသကဲ့သို့ သူ၏ မျက်လုံးများ၌လည်း သူ၏ ဝမ်းနည်းပူဆွေးခြင်းကို အဆုံးအထိ မမြင်နိုင်ချေ။ ပင်လယ်ရေသည်လည်း တဖြည်းဖြည်း တက်၍လာတော့၏။

ပျောက်ကွယ်သွားပြီးသော မျှော်လင့်ချက်များကြောင့် သူ၏ မျက်လုံးများမှာ တည်ငြိမ်လျက်ရှိသည် မှန်၏။ သို့သော် ထိုမျှော်လင့်ချက်များကား သူ တွေးဆမျှော်လင့်သည် စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်များနှင့် များစွာ ကွာခြားလှ၏။ ဖီလာဆန့်ကျင် ဖြစ်လှ၏။ ထိုကြောင့်လည်း ရင်ကွဲလှမတတ် အသည်းကျွမ်းလှမတတ် ခံစားခဲ့ရသည့် နာကျည်း ဆွေးမြေ့ခြင်း ဒုက္ခဝေဒနာများကိုမူ သူ၏ မျက်လုံးထဲတွင် ဖုံးကွယ်၍ မရပေ။ ထိုအချိန်ကား ကက်(ရှ)မီးယား သင်္ဘောကလေးကို အလွန်သေးငယ်သော အစက်ကလေးတစ်စက်အဖြစ်ဖြင့်သာ အနိုင်နိုင် မြင်ရတော့၏။ ထိုနောက် တဖြည်းဖြည်းနှင့်ပင် ထိုအနိုင်နိုင်မြင်ရသော အစက်ကလေးသည် မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းဆီမှ အပြာရောင်နှင့် ရောနှောပျောက်ကွယ်၍ သွားလေရာ၊ ဂီးလီးယတ်၏ ဦးခေါင်းသည်လည်း လုံးဝ ပျောက်ကွယ်၍ သွားလေတော့၏။

ထိုအချိန်၌မူ မည်သည့်အရာကိုမျှ မမြင်ရတော့ပဲ ပြာလုံသော ရေပြင်ကြီးကိုသာ မြင်ရလေတော့သတည်း။

ဒဂုန်ဓမ္မများ

➤လေထုထဲတွင်ပြန်လွင့်နေသောမြတ်စွာဘုရားရှင်၏အသံတော်ကို ဖမ်းယူရန်ထူးဆန်းသောစိတ်ကူးဖြင့်တီထွင်ထားသည့်စက်ကြီး

➤ထိုစက်ကြီးဖြင့် အမိမြေကို ကျူးကျော်လာသူတို့အား မရဏမောင်းသံ ဟူသော အသံနက်ကြီးဖြင့် တိုက်ခိုက်ရန် ကြံစည်ခဲ့ရာမှအစ

➤ဂီတပညာရှင်တစ်ဦးဟူသာ လူသိများသော ဂီတနက်သန်ကိုစောညိန်း ၏ ခေတ် ရှေ့ပြေး သိပ္ပံ ဝတ္ထုကြီး

ဗရုဏမောင်းသံ

➤စည်းရိုးအတွင်းမှ ထူးဆန်းစွာထွက်ပေါ်လာသော အသံနက်ကြီးကြောင့်တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားနေကြသော ရွာသားများကြား စူးစမ်းလေ့လာရင်း တွေ့ရှိခဲ့ရသော ချစ်သူနှစ်ဦး

➤လောကဓါတ်ပညာရှင်တစ်ဦး၏ အံ့ဩဘွယ်ရာတီထွင်မှု၏ အကျိုးဆက်ကြောင့်မည်သို့သောအဖြစ်အပျက်များတွေ့ကြုံခဲ့ရပုံများကို လက်မချချင်လောက်အောင် ဖတ်ရှုကြရပါမယ်

➤ဂီတနက်သန်ကိုစောညိန်းကိုလေးစားချစ်ခင်ကြသော စာချစ်သူများတွက် ကျွန်တော်တို့စာအုပ်တိုက်မှ ပြန်လည်ဖော်ထုတ်ထားပါတယ်

www.burmeseclassic.com

- ဆရာမြသန်းတင့်ရဲ့ ဆောင်းပါးနဲ့ရသစာတမ်းတွေကို စုစည်းပြီး စာပေဝါသနာရှင်တွေအတွက် ထုတ်ဝေထားပါတယ်။
- သူ့အမြင် သူ့အတွေး သူ့အရေးအသားတွေနဲ့ သူ့ရဲ့စာပေရေးရာ အယူအဆတွေကိုပါ တွေ့မြင်ကြရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

လမ်းကို ထရံပေါက်မှ ကြည့်ခြင်း

- ကျွန်တော်တို့ ကွာလတီစာအုပ်တိုက်မှ ဆရာ မြသန်းတင့် ရဲ့ ခေတ်ပြိုင်ရုပ်ပုံလွှာများ ကိုလည်း စုစည်းထုတ်ဝေထားသလို တဂိုးဝတ္ထုတိုများ ကိုလည်းမကြာခင်ကမှ ထုတ်ဝေထားပါတယ်။
- ယခု စာချစ်သူများအတွက် သေသပ်လှပသော အဆင်အပြင်များ နှင့် ထုတ်ဝေပါတော့မယ်။

ဆက်လက်ထုတ်ဝေမည့် စာအုပ်များ

- စာသမားတိုက်စိုး
(ဆရာတိုက်စိုးအသက် ၈၀ ပြည့် မွေးနေ့လက်ဆောင်စာစုများ)
- လေးကိုတင် မြန်မာဝတ္ထုတိုဆရာများ
(သိုက်ထွန်းသက်၊ သစ္စာနီဂျူး၊ နိုင်မောင်၊ မောင်လွန်းကြင်၊ မြင့်သန်းမောင်၊ မြင့်မြင့်၊ (အင်းလျား)၊ မေမြင့်)
- သော်တာဆွေ ပတ္တမြားဝင်းထိန်ဟာသဝတ္ထုတိုများ
- ရွှေဥဒေါင်း လူစွန့်စား(ဇော်ဟိတ်ဝတ္ထုတိုများ) “
- ဒဂုန်ရွှေမျှား သစ္စာရွှေရည်(စတုတ္ထအကြိမ်ထုတ်ဝေခြင်း)
- မောင်ပေါ်ထွန်း ကမ္ဘာရန်
- ဆရာကြီးဦးဘကြည် ဇာတ်တော်ကြီးဆယ်ဘွဲ့
(စက္ကူအကောင်းစား၊ ဆေးရောင်နဲ့ဖြင့် သေသပ်လှပသောအဆင်အပြင် နှင့် ပြန်လည်ထုတ်ဝေခြင်း)
- စိတ်ကြိုက်လက်ရွေးစင် ရသစာတမ်းများ
(ကြည်နိုင်၊ မောင်ခိုင်လတ်၊ ကြူးနစ်၊ မောင်ညိုပြာ၊ ထက်မြက်)
- တိုက်စိုး ပုဒ္ဒဘာသာအနုပညာနိဒါန်း